NNCL1240-4C0v1.0

Ken Follett
A függöny lehull

Ken Follett: A rejtekhely
A mű eredeti címe:
The secret of Kellerman's studio.
Az amerikai kiadás címe: The mistery hideout.

Ken Follett: Az űrt járt Ikrek
A mű eredeti címe: The power twins and the worm puzzle.
Az amerikai kiadás címe: The power twins.

E két könyv a “MORROW JUNIOR BOOKS" sorozatban jelent meg.
A mű megjelent Rejtekhely címen.

William Morrow and Company, Inc.
105 Madison Avenue, New York, NY 10016

ISBN 963 8044 17 9

Felelős Kiadó a Szintarév Kiadó ügyvezetője

Kedvenc unokatestvéreimnek,
Timothy és Rachel Dodge-nak,
szeretettel

ELSŐ FEJEZET

Mick Williams bedobta az utolsó esti újságot is az egyik postaládába és felpattant a bringájára. Gyorsan visszahajtott a hírlapárusító üzletbe. Mindig élvezte munkájának ezt a részét. A tarisznya, ami olyan fájdalmasan nehéz szokott lenni körútjának megkezdésekor, most üresen fityegett mögötte.

Befordult a sarkon és az úttestről egyenesen felhajtott a járdára. Egy pillanattal azelőtt, hogy nekiütközött volna a járda szegélyének, hirtelen maga felé rántotta a kerékpár kormányát, hogy az első kerék felemelkedjen az úttestről. A bringa akadálytalanul felhajtott a járdára. Mick beletaposott a

fékbe és jócskán megcsúsztatva hátsó kerekét, pontosan a hírlapüzlet kirakatánál stoppolt le. Ezt a trükköt régebben tanulta, de mindig nagyon hatásos volt.

Bringáját a falnak támasztva belépett az üzletbe. Amikor kinyitotta az ajtót, egy idegen srácot pillantott meg, aki kezét egy versenybicaj nyergén tartva, a kirakat mellett állt. Mick remélte, hogy a farolós trükk az idegenre is mély benyomást tett.

– Látod azt a fiút kint a bolt előtt, Mick? – kérdezte Mr. Thorpe, a tulajdonos. – Új nálunk. Be kellene tanítani. Megmutatnád neki a hetes körzetet?

– Természetesen – válaszolta Mick.

Minden héten kapott a fizetésén kívül különböző összegeket az ehhez hasonló különleges feladatok elvégzéséért. Ismerte minden egyes körzet útvonalát, így azután, ha valamelyik újságkihordó fiú beteget jelentett, Mick helyettesítette. Ha éppen nem volt aznap semmilyen külön munka, akkor csak kitakarított, összesöpört az üzletben és azután indult haza.

Mick kopogtatott a kirakat üvegén és intett az új fiúnak, hogy jöjjön be. Mr. Thorpe odaszólt neki: – Mick Williams majd körülvisz a körzetedben, fiam, és megmutatja, hogy merre fogod hordani az újságokat.

Mick végignézett az új fiún. Véleménye szerint nagyjából egyidősek lehettek, bár a másik magasabbnak és nagyobbnak tűnt. Szőke haja rövidre volt vágva, és Mick megfigyelte, hogy inge nyakán a legfelső két-három gomb lezserül ki volt gombolva.

– Hogy hívnak? – kérdezte Mick.

– Randall Izard vagyok – válaszolta az új fiú.

– Furcsa neved van – vélekedett Mick.

– Az iskolában, ahova eddig jártam, Izzie-nek hívtak az osztálytársaim – mentegetőzött a fiú.

Mick elvette Izzie-től a tarisznyáját és. lefektette a pultra úgy, hogy a *News of the World* apróhirdetései kerüljenek legfelülre. – Tudod, hogy kell belerakni az újságokat? – kérdezte.

– Azt hiszem, tudom.

– No, akkor csak csináld – mondta Mick. Talán egy percig figyelte Izzie ügyetlenkedését, *aztán* megkérdezte: – Hordtál már korábban is újságot?

– Még soha.

– Mindjárt gondoltam – mondta Mick. Megmutatta az új fiúnak, hogyan rakja az újságokat a tarisznyába, aztán pedig felsegítette a megrakott

tarisznya szíját a vállára.
– Ez nehéz! – állapította meg Izzie, ahogy elhagyták az üzletet.
Mick felnevetett. – Várd meg a pénteket – mondta. – Akkor a legtöbb újság hétvégi melléklettel jelenik meg, sokkal vastagabbak a pénteki lapok.
Az üzlet tulajdonosa utánuk kiáltott: Aztán szedjétek a lábatokat, fiúk, mert különben az Acacia Avenue 35-ös házban lakó bogaras előfizető megint itt panaszkodik majd, hogy késnek az újságjai!
Mick alig leplezett csodálattal nézte Izzie kerékpárját. Versenygépeknél lehetett ilyen kormányt és tízfokozatú sebességváltót látni. Amikor Izzie felült rá, megküzdve az újságokkal megpakolt tarisznyával, Mick meglepődve látta, hogy a nála magasabb Izzie-nek jól ki kell nyújtóznia, hogy leérjen a lába a nyeregből. Az irigyelt bringa egyszerűen túl nagy lenne neki, így hát felugrott saját kerékpárjára. Ahogy a körzet felé kerekeztek, így szólt: – Kár a bringádért.
Izzie enyhén elpirult. – Mi a bajod vele? – kérdezte.
– A bringával nincs semmi baj, nagyon klassz – mondta Mick. – De az újságok kihordására nem a legalkalmasabb. Ez nehéz munka. Az enyém jobban megfelel erre a célra. – Mick kerékpárjának magas, tehénszarv formájú kormánya volt, és vastag kerékabroncsai, melyek biztonságos felfekvést biztosítottak az útfelületen.
– Nem újságkihordásra kaptam – dünnyögte inkább csak saját magának Izzie.
Befordultak az Acacia Avenue-ra, és Mick megmutatta az első címet, ahova újságot kellett bedobni. Ahogy végigjárták a körzetet, sorra elmagyarázta Izzie-nek, hogy hol kell az újságot letenni a lépcsőre a kapu előtt, és hol várják el, hogy bedobja a levélszekrénybe, hogy ne ázzon el ha elered az eső, és hol tiltották meg a lakók, hogy a fűvel bevetett előkertjeiken átvágva, a sövényeken keresztül lerövidíthesse az utat.
– Korábban ez a te körzeted volt? – kérdezte Izzie.
– Előbb-utóbb mindegyiket megismeri az ember – mondta Mick.
Nem nagyon kedveli az új fiút, döntötte el magában. Úgy beszél, mint a rádióban a bemondók. Akik így beszélnek, rendszerint megjátszák magukat, nem őszinték.
Addig is tanulmányozta az új fiú bringáját, amíg Izzie-re várt, aki most az újságok postaládába való begyömöszölésével volt elfoglalva. A keskeny abroncsú kerekeken nagy nyomású gumiabroncsok voltak olyan futófelülettel, amelyeket kerékpárversenyeken használnak. Minden

bizonnyal egy nem mindennapos drága bringa, gondolta. Izzie minden jel szerint meglehetősen gazdag kell, hogy legyen, a rádióbemondós hangjával és a drága bringájával. Mick nem értette, hogy akkor miért megy el újságot kihordani.
Közben visszaérkezett Izzie is. Tarisznyája mostanára majdnem teljesen kiürült. Mick megkérdezte tőle: – Kitől kaptad a bringát?
– Születésnapomra kaptam az édesapámtól – válaszolta Izzie. – És a tiéd honnan van?
– Loptam – mondta Mick, és a következő házhoz hajtott.
Néhány házzal odébb Mick újra kezdte a kérdezősködést.
– A papád mivel foglalkozik?
– Filmeket csinál – mondta Izzie. Mickre nagy hatást gyakorolt ez a válasz.
– Tényleg?
Amikben cowboyok, meg a James Bond, meg ilyenek vannak?
– Nem. Leginkább televíziós reklámfilmeket.
– Aha! – mondta Mick. Ez a műfaj korántsem érdekelte annyira.
– És a tied mit csinál? – kérdezte Izzie.
– Az enyém? Miről beszélsz?
– Édesapádról.
– Nekem nincs papám – felelte Mick. Izzie láthatóan helytelenítette ezt a választ, és már éppen egy újabb kérdést akart feltenni, de Mick közbevágott: – A körzetedben ez az utolsó ház. Készen vagyunk.
Miközben visszahajtottak a hírlapüzletbe, Mick megkérdezte: – És hova jársz iskolába?
– A Radley-be.
Ide járt Mick is. – Eddig még nem láttalak – mondta.
– Még csak most kerültem oda – magyarázta Izzie. – Előtte meg bentlakásos iskolába jártam.
Az üzlethez megérkezve Mick megismételte a kifarolós mutatványt, míg Izzie gondosan leállította kerékpárját a járdaszegélyhez. Mindketten beléptek az üzletbe.
– Akkor rendben van fiam, találkozunk holnap reggel negyed ötkor – mondta Mr. Thorpe Izzie-nek.
Amikor a távozó Izzie becsukta maga mögött az ajtót, a hírlapárus megkérdezte Micket: – Milyen volt?
– Nem lesz vele baj – mondta Mick. Felvett egy esti újságot a pultról és az érte járó pénzt a kasszába tette.

– Rendes fiúnak látszik – folytatta Mr. Thorpe.
Mick a tarisznyájába tette a megvásárolt újságot. – Egy kicsit ugyan megjátssza magát, de azt hiszem, a családja kemény megpróbáltatásoknak lehetett kitéve – válaszolta.
– Hm. Tényleg? – kérdezte Mr. Thorpe, miközben alig észrevehetően elmosolyodott.
– Viszontlátásra! – köszönt el Mick, figyelemre sem méltatva, és kifordulva az ajtón hazaindult.
Izzie nagyon gyorsan hazaért. Olyan gyorsan hajtott, hogy felső testével ráhajolt a bicikli kormányára, miközben egyre-másra sebességet váltott. Mégis nagyon jó ez a bicikli – gondolta –, bármit is mond ez a Mick Williams. Az ő öreg tragacsa olyan mintha otthon fusizták volna és a jelek szerint legalább egy tonna lehet a súlya.
Hirtelen másik témára váltott át az agya. Itt áll előtte az egész este. Már a gondolattól is elborzadt, hogy a Radley nevezetű iskolába kell járnia. Az új iskolában nincsenek barátai, bár édesanyja véleménye szerint hamarosan lesznek majd. Ennek ellenére azt kívánta, bárcsak visszamehetne a bentlakásos iskolába, ahol benne volt az intézeti futballcsapatban. Új iskolába kerülni, ez valami szörnyű dolog.
Hogy kiűzze agyából az elkeserítő gondolatokat, azon kezdett el töprengeni, hogy mit is csinál majd este otthon. Lehet, hogy előszedi a játék katonáit? Már úgyis olyan régen nem csatázott velük.
Felgyorsított a házukig vezető rövid szakaszon és akkorát fékezett, hogy hátsó kereke kifarolt a kavicsos kerti úton. Nem volt olyan jó, mint Mick Williams farolása, de ha gyakorolja, még javulhat.
Édesanyja a konyhában tett-vett, éppen a húst vette ki a hűtőládából. Korábban mindig volt náluk egy nyelvet tanuló külföldi diáklány, ők segítettek a főzésben és a háztartási munkákban. De hol vannak már azok az idők?
– Szervusz, Randall. Hogy sikerült az újságkihordás? – kérdezte édesanyja.
– Remekül – válaszolta. Izzie mostanában nem számolt be neki gondjairól. Úgy gondolta, van édesanyjának nélküle is elég aggódnivalója, például amiatt, hogy az utóbbi időben apja nehezen kapott munkát a filmgyártásban bekövetkezett pangás miatt, így aztán magába fojtotta gondjait és csak a sikerekről számolt be.
– Előszedem a katonáimat – mondta.

– Nem bánom. – válaszolta édesanyja. – De ne merülj nagyon bele. Hétkor vacsorázunk, és előtte még meg kell fürdened.
Izzie beakasztotta anorákját a lakás alsó szintjén lévő gardróbszekrénybe, majd felment az emeleti szobájába. Eldöntötte: a dunkerque-i csatát fogja lejátszani. Kék szalagdarabot rakott ki a szőnyegre, s úgy rendezte el, hogy utánozza a francia tengerpart vonulatát, majd megkezdte a német hadállások kialakítását. Hamarosan egészen belefeledkezett a képzeletbeli háború hadieseményeibe.

Mick az utca felöli bejáraton lépett be a bérházba, ahol anyjával együtt lakott. Azonnal észrevette a háziúr feleségét, aki szokása szerint ott leselkedett a sötét előcsarnokban. – Csak én vagyok, Mrs. Grewal – szólt oda.
Felment a lépcsőn. Az első emeleti ír nő éppen vacsorát főzött a férjének, és az erős ételszagtól Micknek is korogni kezdett a gyomra.
Újabb lépcsősor után felért a második emeletre. Itt lakott édesanyjával együtt egy kis, kétszobás bérlakásban. Kinyitotta kulcsával az ajtót és belépett a lakásba.
A konyhába érve letérdelt a repedezett linóleumra és egy zacskó pattogatott kukoricát és egy doboz aprósüteményt vett ki a konyhaszekrényből. Aztán bement a nagyszobába és bekapcsolta a televíziót. Leült a szőnyegre a tévé előtt, lerakta maga mellé a kukoricát és a süteményt és kiterítette az újságot a szőnyegen.
Kis részleteket olvasott az újságból azokban a pillanatokban, amikor az aktuális tévéműsor nem tudta lekötni a figyelmét.
Először a humoros, majd a bűnügyi képregényeket olvasta el, aztán az újság utolsó oldalán a sportrovatban talált magának érdekes olvasnivalót a Tottenham Hotspur-ről. Végül a legfrissebb híreket futotta végig a címoldalon.
"Tottenham Hotspur = ismert londoni futballcsapat (A fordító megjegyzése)

A főcím így hangzott: “Az Álruhás banda 20.000 fontot rabolt el egy bankból". Micket érdekelte az Álruhás banda. Kíváncsian olvasta a cikket, amely így szólt:
“Négy férfi vett részt a mai napon West Hinchley-ben abban a bankrablásban, melynek során 20.000 fontot zsákmányoltak. A

bankrablóknak sikerült egérutat nyerniük bankjegyekből álló zsákmányukkal.
Értesülések szerint a rendőrség szakértői abból a feltételezésből indulnak ki, hogy a bankrablást az Álruhás Banda hajtotta végre, amelynek tagjai eddig már négy nyugat-londoni bankot fosztottak ki az elmúlt két hónap során.
A rablók ügyfélnek öltözve jutottak be a bankba. A pénztárba akkor sikerült beférkőzniük, amikor az egyik, ebédszünetéről visszatérő bankalkalmazott előtt kollégái kinyitották az egyik biztonsági bejáratot.
A támadás során, melynek színhelye a Lloyds Bank volt (West Hinchley, High Street), senki sem sérült meg.
A bűntény elkövetési módja erős egyezést mutat a korábbi négy esetével. Bár a rablókról adott személyleírások minden egyes esetben eltérőek, a rendőrség meg van győződve róla, hogy a rablóbanda tagjai szakszerű sminkelési módszereket alkalmaznak személyazonosságuk leplezésére."
Mick őszintén csodálta az Álruhás Bandát. Nagyfokú szemtelenségükkel és ravaszságukkal túljártak a rendőrök eszén. Mick szerette volna tudni, hol lehetnek most. Valószínűleg elbújtak a rejtekhelyükön, gondolta, és most számolják a zsákmányolt pénzt, és markukba nevetnek a rendőrök ismételt sikertelenségén.

Most valamilyen autóversenyről szóló film következett a tévéműsorban és erre odafigyelt egy darabig. Amikor befejeződött, egy nő kezdte el magyarázni, hogyan lehet saját kezűleg bábszínházi figurákat készíteni, így aztán Mick figyelme ismét az újság felé fordult.
Most a belső oldalakat futotta át, csak a főcímekre és a televízió esti műsoraira koncentrálva. Már éppen össze akarta hajtogatni az átnézett újságot, amikor megakadt a szeme az egyik oldal alján lévő néhány soros apró híren, így szólt a címe: “Szálloda épül a filmstúdió helyén".
A cikk arról számolt be, hogy egy városfejlesztéssel foglalkozó cég építési engedélyért folyamodott a városi hatóságokhoz egy tizenhárom emeletes, szálloda létesítése céljából. A szálloda a West Hinchley-i Canal Streeten lévő, "használaton kívül álló” Kellerman Filmstúdió helyén épülne fel.
A Canal Street az az utca volt, ahol Mick is lakott, és az elhagyott filmstúdió mindjárt a házuk mögött helyezkedett el. Hatalmas épület volt, akkora, mint egy kórház, szögesdrót kerítés vette körül és éjszaka kutyás őrök vigyáztak rá. Körülbelül egy éve *zárták* le a területet, és manapság

csupán nagy ritkán tűnt fel egy-egy furgon, és ment át a főbejáraton, amely 20-30 méterre lehetett Mickék házától.
Mick hallotta, hogy édesanyja belép a konyhába, és megkérdi: – Itthon vagy, Mickey?
– Igen, anyu – kiáltotta.
Édesanyja bejött a szobába és fáradtan beleroskadt a régi, kopott fotelba. Ki-gombolta kabátját és rágyújtott egy cigarettára. Mick összehajtogatta az újságot
– Nem tudom, hogy lehet egyszerre tévét nézni, és újságot olvasni – mondta édesanyja.
– Azt írják az újságban, hogy egy szálloda épül a házunk mögött – mondta Mick. – Akkor szerintem le kell, hogy bontsák a filmstúdiót.
– Mit szeretnél enni a teához?
– Sonkás szendvicset kérek. Édesanyja ledobta kabátját a sarokban álló ágyra és kiment a konyhába. Mick követte. Figyelte, hogyan gyújtja meg a tűzhelyen a gázt és veszi ki a szalonnát a konyhaszekrényből.
– Nem hiszem, hogy tetszenek majd nekik ezek az ócska régi bérházak a szép, új szállodájuk előtt – mondta Mick.
– Azt nem tudom, hogy egyáltalán miért itt akarnak szállodát építeni – töprengett édesanyja. – Ki akarná a Canal Streeten tölteni a szabadságát?
Mick két tányért és kést vett ki a kredencből. Gondolkozott egy ideig, majd így szólt: – Gondolom, ha elkészül a tervezett új autósztráda, útba esik majd a repülőtér felé.
Édesanyja nem szólt egy szót sem.
Beledobott két sonkaszeletet a serpenyőbe és bedugta a teafőző konnektorát a fali csatlakozóaljzatba.
Pedig tényleg tönkretennék ezt a szép, új szállodát – mondta Mick –, ha meghagynák a körülötte lévő ronda régi épületeket.
– Néha olyanokat mondasz, hogy egy felnőttnek is becsületére válna – sóhajtott fel édesanyja. – Mindig megfeledkezem róla, hogy szinte már férfi vagy. Üljünk le vacsorázni.
Mick csodálkozva nézett édesanyjára. Úgy tűnt számára, hogy anyja mondatai között nincs sok összefüggés. Várta, hogy milyen magyarázatot fűz az előbbi megjegyzéséhez.
Édesanyja elkészítette a két szendvicset, és leült Mickkel szemben az asztalhoz a tányérokat az asztalt borító viaszosvászonra helyezve.

Mick barna mártást öntött a szendvicsére az asztalon álló üvegből és nagyot harapott belőle, fogaival megropogtatta a zsírban megpirított sonkát.
– Sajnos, tényleg le fogják bontani ezt a háztömböt – mondta édesanyja. – Már meg is vették a házat meg a hozzátartozó telket Mr. Grew által.
– Nem bonthatják le a házat, ha egy csomó bérlő lakik benne – mondta Mick, miközben szája tele volt kenyérrel és sonkával.
– El kell mennünk – mondta édesanyja –, megkaptuk a felszólítást, hogy költözzünk ki.
– Ó! A fene vigye el! – kommentálta a bejelentést Mick, bár nem igazán bosszankodott miatta. Anyját inkább kihozta a sodrából a hír – Akkor megint keresnünk kell egy másik lakást - mondta Mick.
Édesanyja odatolta elé a tányérját. - Edd meg ezt is, én nem kívánom - mondta. Felkelt az asztaltól, hogy elkészítse a teát. – Nem érted – mondta –, az a baj, hogy nem érted. Nem olyan könnyű dolog egy másik lakást találni. Kiöntötte a csészébe a teáját és visszajött az asztalhoz. Rágyújtott egy újabb cigarettára. – Nem emlékszel már, hogy költöztünk ide? Mászkáltunk az utcákon, egyik lakásból a másikba. Aháztulajdonosok mihelyt megláttak téged, kijelentették, hogy a lakás már nem kiadó. A lakásokat hirdető ügynökségek az arcomba nevettek, amikor megtudták, hogy milyen lakást akarok.
Kiitta a teáját és leszívta a cigarettafüstöt. – Egyszerűen nincs erőm, hogy újra kezdjem a keresést – mondta elkeseredetten. Felkelt a helyéről és átment a másik szobába.
Mick letette a szendvicset a tányérra. Még sosem látta anyját ilyen feldúltnak. Látta már, amikor mérges volt, mert összekülönbözött a lakókkal, látta sírni, amikor szomorú film ment a tévében, sőt látta már úgyis, hogy nem volt józan. De ez a kétségbeesett szomorúság teljesen új volt számára. Úgy érezte, mintha valami fojtogatná belülről.
Felkelt és nekidőlve az ajtófélfának benézett a másik szobába. Édesanyja ott ült a fotelben és a szembelévő falon lógó, Mallorca szigetét ábrázoló posztert nézte. Szemei könnyesek voltak.
Másoknak is menniük kell, a ház többi lakójának is – próbálta vigasztalni Mick.
– Más asszonyoknak van férjük - mondta édesanyja. – Más a helyzet olyankor, ha van férfi is a családban.
– Neked itt vagyok én – mondta Mick. Édesanyja könnyes arca elmosolyodott.

– Tényleg, nekem itt vagy te.
– Nem hiszed el, ugye, hogy bármit meg tudok tenni? – kérdezte Mick.
– Édesanyja lassan megrázta a fejét. – Nem, kisfiam, nem hiszem, hogy mindent meg tudsz tenni.
Mick dühbe gurult. – Hát majd megmutatom neked – mondta, és kiment a lakásból.

MÁSODIK FEJEZET

Másnap ugyan megpillantotta Izzie Mick Williams-et az iskolában, de csak ebéd után nyílt alkalom arra, hogy szót váltsanak. Futballmérkőzést szerveztek az iskola udvarán, és Izzie megkérdezte, hogy beszállhat-e.
A választás során ugyanabba a csapatba került, mint Mick. Mindketten csatárt játszottak. Eltartott néhány percig, amíg Izzie hozzászokott a teniszlabdával való játékhoz.
Mind a ketten a pálya középső részén tartózkodtak, amikor saját csapatuk kapusa hatalmas ívben rúgta ki a labdát az oldalvonal felé. Izzie-nek igencsak szednie kellett a lábát, hogy elérje még a vonal előtt. Amikor a labda birtokában körülnézett, meglátta, hogy Mick lyukra fut az ellenfél kapujának irányába.
Két ádáz védő robogott Izzie felé. Átívelte a labdát a fejük fölött, s az pontosan Mick lába előtt ért földet. Mick ügyesen levette, áttette a másik lábára és máris a kapuban pattogott a labda.
A továbbiakban is jól megértették egymást, kitűnő lehetőségeket dolgoztak ki egymás részére. Mick nagyon jó érzékkel szabadult meg az őt őrző hátvédektől, Izzie leadásai pedig mindig megtalálták őt. Így aztán még három gólt értek el a hátralévő időben.
Amikor a játékvezető sípja a mérkőzés végét, a csengő pedig a délutáni foglalkozás kezdetét jelezte, s mindketten ott tolongtak az iskolaépületbe visszaigyekezett diákok tömegében, Mick Izzie vállára tette a karját. Odafordult a többiekhez és örömét nem leplezve megkérdezte: Ugye, milyen jól játszott? – Izzie arca pedig sugárzott a boldogságtól.
Este Mick befejezve az aznapi újságkihordást, visszatért az üzletbe. Látta, hogy, az összes járat kiment, így aztán felkapta a söprűt és megkezdte a

takarítást. Mikor Izzie visszaérkezett a körzetéből, Mick még mindig nem végzett.
– Mr. Thorpe, lehet, hogy abba kell hagynom az újságkihordást – mondta Mick.
Mr. Thorpe felnézett az üzleti könyvekből és levetette a szemüvegét.
– Miért? - kérdezte megrökönyödve.
– Lehet, hogy elköltözöm. Úgy tűnik, hogy le akarják bontani a házunkat egy szálloda miatt. Más lakás után kell néznünk.
– Sajnálom, fiam, hogy ilyen rossz hírt kell hallanom – mondta a hírlapárus. Nem tudtok a közelben találni valamilyen lakást?
– Anyám azt mondja, hogy általában nehéz lakást találni egész Londonban.
– Attól tartok, igaza van – mondta Mr. Thorpe. – Nagyon sajnálnám, ha meg kellene válnunk egymástól. Kíváncsi vagyok, miért akarnak pont ott szállodát építeni?
– Mert le fogják bontani a Kellerman filmstúdiót.
– Értem. – Mr. Thorpe ismét feltette a szemüvegét és visszatért a könyvei közé. Mick kisöpörte a port az üzlet ajtaján keresztül és visszavitte a söprűt a hátsó helyiségbe.
– Édesapám dolgozott a Kellerman filmstúdióban – szólt bele a beszélgetésbe Izzie.– Voltál már benn a stúdióban?
– Nem lehet bemenni – válaszolta Mick.
– Én tudom, hogy lehetne bejutni - mondta Izzie.
Mr. Thorpe felnézett az előtte fekvő üzleti könyvekből.
– Ha valami rosszban mesterkedtek, jobban teszitek, ha nem a boltban beszélitek meg – mondta. – Nem akarok tudni róla.
A fiúk kimentek a biciklikhez. – Hogy a csudába akarsz bejutni a stúdióba? – kérdezte Mick. Izzie kijelentése felkeltette az érdeklődését.
– A kanálison és egy szennyvízlevezető csatornán keresztül lehet bejutni - mondta Izzie. – Ha akarod, szívesen megmutatom.
– Rendben van – válaszolta izgatottan Mick. – Mit szólnál a holnapi naphoz?
– Felőlem mehetünk. Majd hívlak. Hol laksz?
– A Canal Streeten. A Canal Street 17-ben.
– Oké. Holnap szombat, tehát nem megyünk iskolába. Reggel jelentkezem. Próbálj meg valami ócska, régi göncöt felvenni, hátha koszosak leszünk.
Felpattantak kerékpárjukra és ellenkező irányba elhajtottak.

Mick éppen a házuk bejáratához felvezető lépcsőkön ült és tornacipőjének fűzőjét kötözgette, amikor Izzie megjelent. Szemét hunyorítva belenézett a napsugárba és így szólt: – szia, megjöttem. Izzie kopott farmernadrágot és lyukas ujjú dzsekit vett fel a mai kirándulásukra.
Mick felállt és elébe ment újdonsült barátjának. Izzie megkérdezte: – Hol hagyhatom a bicajomat? Betehetem a hátsó kertbe?
– Nem jó. A hátsó kertet csak a háztulajdonos használhatja – mondta Mick. – Szerintem rakd le inkább oda. – Egy lépcsősorra mutatott, amelyik az alagsori pinceajtóhoz vezetett le. Egy lebetonozott kis előtér volt a pinceajtó előtt, mert itt tartották a szeméttároló kukákat. Izzie láncot és lakatot szedett elő a zsebéből és a bicikli első kerekét a vázhoz láncolta, hogy ne lehessen elhajtani vele, majd a leláncolt kerékpárt levitte az alagsori előtérbe.
– Segítsek? – kérdezte Mick.
– Nem, köszönöm. Tudod, ez nagyon könnyű – hárította el a segítséget Izzie. Nekitámasztotta a kerékpárját a falhoz és máris sietett fel a lépcsőn. Elfintorította az orrát.
– Jó büdös van itt lent – mondta.
A két fiú elindult a házak között. Elhaladtak a használaton kívüli filmstúdió főbejárata előtt, amely a teraszosan kialakított házak közé ékelődött és megszakította az egymás mellé épített házak folyamatos sorát. A bejáratot magas, drótfonatos kapu zárta le, amely fölött szögesdróttekercs volt kifeszítve. Mögötte kátyús, repedezett betonút húzódott egészen az elhagyatott épületekig. Az út mellett, a stúdióépület főbejáratánál egy kis kunyhó roskadozott. A kunyhót azok az éjjeliőrök használták, akik az épületekre vigyáztak.
A stúdió főbejáratán túl, mintegy ötven méterre megszűnt a házsor, és a fiúk a kanális hídjához érkeztek. Áthajoltak a híd korlátján és lenéztek. Nyár lévén a kanális szinte teljesen kiszáradt. Vékony erecske csordogált a lágy iszap közepébe vájt keskeny csatornában.
– El nem tudom képzelni, hogy miért szárad ki nyáron? – kérdezte Mick.
– Valamilyen patak vize folyik bele és a kanálison keresztül jut el a Temzébe. A patak meg rendszerint kiszárad, ha nem esik az eső – magyarázta Izzie.
A kanális medrét alig lehetett látni a bedobált hulladéktól, haszontalan limlomtól. Mick első pillantásra felfedezett egy vaságyat, egy kocsiajtót, néhány sörösüveget és egy csomó azonosíthatatlan lim-lomot. Mind ugyanolyan piszokszürke színű volt, mint az iszap.

Bal oldalukon, a Canal Street utolsó házától magas fal szegélyezte a kanálist, ám a másik oldalán alacsony volt a partfal. Izzie odamutatott. – Le kell jutnunk a kanális medrére – mondta.
Mick mérlegelte a lehetőségeket. Ott, ahol a híd korlátja befejeződött, magas drótkerítést szereltek fel, amely a járda szintje alatt végződött.
Feltornászta magát a híd korlátjára, és felegyenesedett. Kis ideig egyensúlyozott, aztán elrugaszkodott a karfától. Ráugrott a drótkerítés innenső oldalára úgy, hogy tornacipőjének az orrát megpróbálta beledugni a drótfonat lyukaiba. Lemászott a drótkerítésen a lehető legmélyebbre, aztán leugrott. Körülbelül másfél méter lehetett a távolság a kerítés alja és a kanális partja között. Mick szerencsére földet ért és felszólt Izzie-nek: – Még könnyebb, mint gondoltam. Jöhetsz!
Néhány pillanat múlva Izzie is mellette állt a kanális partján. Némán ballagtak egymás mellett, óvatosan kerülgetve a tüskebokrokat és a burjánzó csalánt.
– Fogadni mernék, hogy itt patkányok is vannak – mondta Mick.
– Honnan tudod? – kérdezte Izzie kételkedve.
– Ahol víz van, ott patkányok is vannak.
Eljutottak a kanális egy olyan szakaszára, ahol a medret teljes szélességében eltorlaszolta egy autóroncs. Csupa rozsda volt, nem volt se kereke, se ajtaja.
Hát, ez hogy kerülhetett ide? – kérdezte homlokát ráncolva Mick. A kanális mellett most vasúti sínek futottak, azokon túl egy gyártelep kéményei füstöltek. Szemmel láthatólag nem vezetett semmilyen út sem a kanálishoz, amelyen a gépkocsi idáig eljuthatott volna.
Folytatták útjukat a kanális partján, egy enyhe kanyar után olyan helyre jutottak, ahonnan már nem látszott a híd, és közel kerültek a stúdióépület hátsó falához. Ekkor Izzie odamutatott a kanális túlsó partjára és így szólt: – Ez az!
Mick abba az irányba nézett, amerre Izzie ujja mutatott. Egy nagy vascsövet látott kiállni a szemközti part falából.
Télen a csövet nyilván teljesen ellepte a víz, gondolta.
– Az a cső éppen a stúdió belsejébe megy – mondta Izzie.
Mick körülnézett. Egy korhadt állványozó pallót talált a magas fűben. Amikor felemelte a földről, mindenféle apró rovar mászott ki alóla.
– Ezen a pallón szépen át tudunk sétálni a kanális vizén, meg az iszapos részen – mondta.

A part szélére ment, függőlegesen tartotta a pallót maga előtt. Addig-addig változtatta helyét oldalirányban, amíg végül pontosan szembe került a csővel. Akkor a vízbe dobta a korhadt pallót.
Enyhe toccsanással csapódott az iszapba. – Ez jó ötlet volt – dicsérte meg Izzie. Most úgy tudtak átkelni a kanális közepén, hogy nem lett csupa iszapos a cipőjük.
Izzie benyúlt a dzsekije alá és egy mini zseblámpát vett ki a pólóinge zsebéből.
– Jobb, ha én megyek most előre jelentette ki.
A fogai közé szorította a ceruzánál nem vastagabb lámpát és óvatosan rálépett a palló szélére. Alig merült az iszapba, amikor teljes súlyával ránehezedett. A palló másik végére érve bekapcsolta a zseblámpát és visszarakta a fogai közé, úgy, hogy a fénysugár előre világítson. Aztán fejét és vállát bedugta a csőbe. Mick úgy becsülte, hogy a cső elég nagy ahhoz, hogy négykézláb be tudjanak mászni, bár egy felnőttnek már valószínűleg vissza kellett volna fordulnia.
– Na, indulj már – kiáltotta vissza Izzie a válla fölött. Mick óvatosan rálépett a pallóra és igyekezett Izzie lábnyomaiba lépni.
A cső belsejében penészszagot érzett, amikor fejét bedugva Izzie után eredt. Ahogy ott kúszott Izzie mögött, kellemesen meglepődve tapasztalta, hogy a cső belseje meglehetősen száraz. Nyilvánvalóan hosszabb ideje nem folyt benne szennyvíz.
Néhány méter megtétele után a cső bejárati nyílása egészen összezsugorodott mögöttük és csak Izzie zseblámpájának fénye világította meg a cső belsejét.
A levegő érezhetően hűvösebb lett, és Mick ujjai alatt nedvesnek érezte a betont. Hirtelen eszébe jutott, amit Izzie-nek mondott a patkányokról. Egy kicsit megborzongott. A patkányok akkor támadnak, gondolta, ha sarokba szorítják őket.
Úgy érezte, hogy a cső már nem vízszintesen halad, hanem enyhén emelkedik. Egyszer csak Izzie váratlanul megállt, a fénysugarat felfelé irányította és így szólt:
– Megérkeztünk.
Mick követte szemével a zseblámpa fényét, amely a betoncső tetején egy függőleges lyuk nyílását világította meg. Egy kibúvó nyílás van a másik végén, magyarázta Izzie. – Sajnálom, de fel kell, hogy álljak a válladra.
Felállt a csőben, felsőteste eltűnt a függőleges aknában.

Mick odaguggolt eléje. A vállára emelte Izzie lábát, aztán erejét megfeszítve megpróbált felállni. Közben felnézett.
Izzie egy fémlap felületét tapogatta. Ez lehet a kibúvó nyílás fedele, gondolta Mick. – Most vigyázz, mert megpróbálom kinyitni – kiáltotta Izzie. Mindkét tenyerét nekifeszítette a nehéz fémlapnak, és felfelé nyomta. Mick karjaival kitámasztotta magát a cső két oldalán, hogy biztosabban álljon. Hirtelen megszűnt a vállaira nehezedő erős nyomás. – Sikerült! – kiáltotta izgatottan Izzie.
Lábai lekerültek Mick válláról, ahogy feltornászta magát a kibúvó nyílásból. Aztán lenyújtotta karját az aknába és így szólt: – Gyere! Majd felhúzlak! – Mick elfogadta a segítséget.
Lábát nekifeszítette a cső egyik oldalának, hátát meg a szemben fekvő oldalnak, így küzdötte fel magát Izzie segítségével szinte centiméterenként, míg el nem érte az ujjaival a kibúvó nyílás peremét. Akkor végre ő is felhúzódzkodott és kibújt az aknából.
Sötétben ácsorogtak, amíg elő nem került Izzie zseblámpája és végig nem pásztázta a falakat. A helyiség, ahova bejutottak, valamilyen raktár lehetett, bezárt szekrényekkel mind a négy fal mentén.
– Azt hiszem, ez a kibúvó nyílás eredetileg a szabadban, épületen kívül lehetett, csak később kibővítették a stúdiót és akkor épült fel ez a rész – magyarázta Izzie.
A zseblámpa fénye végül egy ajtón állapodott meg. Izzie odalépett és kinyitotta. A fiúk kiléptek az ajtón, és egy folyosón találták magukat. Vastag porréteg borított mindent és az ajtónyílás is csupa pókháló volt.
– Ez a folyosó végigmegy az egész épületen – mondta Izzie. Hangját lehalkította, noha nem volt semmi ok arra, hogy suttogjon. – A külső részen irodák vannak, míg a stúdiók a központi részben találhatók. Ezért aztán nincs is ablakuk.
Megállt a folyosón és az egyik ajtóra irányította a fénysugarat. Az ajtón tábla lógott, a következő felirattal:
“B stúdió. Nyomatékosan kérjük, ne lépjenek be, amikor a vörös lámpa ég."
Izzie kinyitotta az ajtót és belépett. Mick követte.
Izzie megtalálta a villanykapcsolót és bekapcsolta a világítást. Mick körülnézett és egyszeriben a vadnyugaton találta magát.
Közvetlenül maga előtt díszletként szolgáló lengőajtót pillantott meg, fából kirakott “Kocsma" felirattal. Mögötte hosszú italmérő pult helyezkedett el, rajta whiskys-üveggel és néhány pohárral. A padló úgy nézett ki, mintha

deszkából készült volna, de Mick észrevette, hogy a pácolt padlódeszkák csak rá vannak festve a linóleumra. Fél tucat fából készült asztal és rozogának tűnő székek álltak a kocsma másik felében.
– Fantasztikus! – kapkodta a levegőt
Mick. Fontoskodó arckifejezést öltve benyomult a lengőajtón, odalépdelt a pulthoz és rácsapott az öklével. – Whisky-t! – kiáltotta a vadnyugati filmek cowboyait utánozó hanghordozással.
– Jó, mi? – mondta Izzie. Átsétált a kocsmán oda, ahol a hátsó fal kellett volna, hogy álljon. Helyette egy egész sor korszerűnek mondható faliszekrényt talált. Izzie kinyitotta az egyiket és egy stetson-kalapot vett ki belőle. Feltette a fejére, és szorosra húzta a zsinórját az álla alatt. A kalap túl nagy volt neki, de hátratolta a feje búbjára és így egészen jól megült a fején.
Mick egy másik faliszekrényt nyitott ki és meglepetésében füttyentett egyet. Pisztolyok! – kiáltotta. Kivette az egyik fegyvert. Meglepően nagy és súlyos volt, olajnyomok látszottak rajta. Egy másik szekrényben pisztolytáskát és övet talált. Gyorsan felcsatolta őket. Ezt tette Izzie is.
Kedvtelve nézegették magukat a falon lógó nagy tükörben. Most már mind a ketten cowboykalapban feszítettek, az övükről pisztolytáska lógott. További szekrényeket túrtak fel, ahol végre sarkantyús csizmákat is találtak.
Mick leült a kocsma egyik asztalához, hátradöntötte a székét, és lábait feltette az asztal lapjára. Behunyta egyik szemét.
– Én vagyok Sasszemű Bill – mormogta mély torokhangon. – Ne merjen senki szembeszállni velem, ha kedves az élete!
Izzie kiment a kocsmából, aztán lomha, csoszogó járással bevonult a lengőajtón. – Hé, fiú – kiáltotta oda egy képzeletbeli suhancnak –, ügyelj a lovamra! Odament a pulthoz és úgy csinált, mintha wishkyt töltött volna magának a palackból.
– Hé, csapos! Idegen vagyok ezen a környéken! Egy Bili Bartlett nevű fickót keresek. Legalábbis ez a valódi neve. Azt akarom, hogy álljon az én jó öreg flintám elé. Nem ismeri véletlenül?
Mick most egészen előre csúsztatta a kalapot, hogy eltakarja a homlokát. Rólam beszél, uram? – mondta vontatott hanghordozással.
Izzie lassan megfordult. – Elég a szóból! Beszéljenek a fegyverek, Sasszemű!
– mondta.

Mick felugrott, miközben széke feldőlt és lezuhant a padlóra. Izzie keze az oldalán függő pisztolytokot kereste.
Mick fürgébb volt. Előrántotta pisztolyát és ő lőtt először. Hatalmas dörrenést hallottak, és a pulton álló wishkysüveg darabokra tört. Izzie ijedtében felsikoltott.
A két fiú döbbenten bámult egymásra. Mick arca holtsápadt volt. – Nem gondoltam, hogy igazi töltényekkel van megtöltve – mentegetőzött.
– A francba! – suttogott maga elé Izzie. Egyre csak a földön heverő üvegdarabokat és a pulton szétfolyó sárga folyadékot bámulta. – A francba! – ismételte meg korábbi véleményét.
A dörrenés utáni síri csendet most valamilyen zaj törte meg. Mindketten felkapták a fejüket. – Figyelj csak! – mondta Izzie.
– Pszt! – csitította Mick.
A zaj egyre hangosabb lett. Egy teherautóból származott, amelyik a főbejáraton keresztül a stúdió felé tartott.
– Gyorsan! – mondta Mick. Mindketten nekiláttak, hogy minél gyorsabban megszabaduljanak a cowboy-kellékektől. Leráncigálták a csizmát és felhúzták saját tornacipőjüket. Aztán ledobálták a kalapot, a fegyvereket és az öveket a padlóra. Egy örökkévalóságnak tűnt, amíg megszabadultak a kellékektől.
Az ajtóhoz rohantak. Izzie lekapcsolta a villanyt és kinyitotta az ajtót. A folyosó koromsötét volt.
Alig egy-két lépést tettek meg, amikor hirtelen fény villant fel tőlük jobbra, a folyosó távoli végén. Úgy imbolygott, mintha közeledő emberek kezében lévő zseblámpából származott volna. A fiúk mozdulni sem mertek.
Egy második zseblámpa fénye is feltűnt, most már hangot is hallottak. Úgy tűnt, hogy a varázslat megtört. Mindketten visszaugrottak a B stúdióba. Izzie nagyon halkan becsukta az ajtót.
Még a lélegzetüket is visszafojtották, ahogy a hangok közeledtek hozzájuk. Mit csinálsz, ha eszükbe jutna bejönni? – suttogta Mick.
– Feladjuk magunkat – válaszolta halkan Izzie.
– De nem.
– Pszt!
– A lépések most a stúdió ajtajához értek. Egy hang éppen azt mondta: ...azt hittem, hogy a vén hülye arra gondol, hogy megpróbálkozik vele, így aztán... – A lépések kezdtek elhalkulni, ahogy a zseblámpás ismeretlenek távolodtak az ajtótól.

Mick nagy sóhajtással engedett szabad utat az eddig visszafojtott lélegzetének. Hirtelen fény gyulladt fel. Izzie-nek elakadt a lélegzete. Mick felnézett. A fény a szomszédos stúdióból jött. Csak egy alacsony fal választotta el a két stúdiót és széles rés volt a válaszfal teteje és az épület magas mennyezete között. A zseblámpás férfiak a szomszédos stúdióba mentek be és felgyújtották a villanyt.
Izzie kinyitotta a folyosóra vezető ajtót. Hirtelen kicsapódott a B stúdióban berendezett kocsmát a szomszéd ajtóval összekötő ajtó, és fény áradt be. – Lehet, hogy itt maradt valahol – mondta egy férfihang.
A két fiú egy szempillantás alatt kirohant a folyosóra.
Végigvágtattak rajta, *s* meg sem álltak a raktárhelyiségig. Izzie zseblámpáját a padlóra irányította, hogy megtalálják az akna kibúvó nyílását. Ő ereszkedett le elsőnek az aknába, majd leugrott a betoncső fenekére. Mick követte.
Megállás nélkül iszkoltak a csőben, a beton lehorzsolta kezüket-lábukat a nagy rohanásban. Rövidesen megpillantották a napfényt a cső végén.
Izzie siettében kiesett a csőből és belezuhant a kanális iszapjába. Mick most is követte őt és ráesett Izzie-re.
A padló időközben belesüllyedt az iszapba. Valahogy átvergődtek a legsárosabb részen és kimásztak a partra.
Levegő után kapkodva, de immár biztonságban érezve magukat, ültek a parton, és csodálkozva nézték egymást. Tetőtől talpig sárosak voltak.
Megkönnyebbülten hangos nevetésben törtek ki.

HARMADIK FEJEZET

Mick-nek legnagyobb szerencséjére édesanyja éppen nem volt otthon, amikor hazaérkezett. Gyorsan ledobálta sáros nadrágját és ingét, és kimosta őket a konyhai mosogatóban. Aztán kiterítette őket a padlóra, az elektromos hősugárzó elé, hogy minél gyorsabban megszáradjanak.
Kimosta az iszapot hosszú, barna hajából is a földszinti előcsarnokból nyíló fürdőszobában, amelyet közösen használtak az ír házaspárral. Nem volt bedobni való fémpénze, hogy a gázbojlert működtetni tudja, így aztán hideg vízben mosta meg a haját.

Leült a hősugárzó elé és várta, hogy megszáradjon a haja és a ruhája. Felvehette volna ugyan a másik nadrágját, de azt jobb alkalmakra tartogatták. Izzienek biztos jobban megy, gondolta. Neki nyilván egy csomó nadrágja van. Micknek csak kettő volt.
Hamarosan megunta a hősugárzó előtti ücsörgést. Megtapogatta a ruháit. Még nem száradtak meg egészen, de már elfogadhatóak voltak. Ismét felvette őket és lement, hogy kiüljön, a bejárat előtti lépcsőkre. A napsütés, gondolta, majd tovább szárítja a ruháit.
Egy darabig a kicsiket figyelte, akik ott kriketteztek a ház előtt. A krikettkaput krétával rajzolták fel a ház falára, és állandóan azon vitatkoztak, hogy a labda eltalálta-e a célkapu léceit.
Egyszer csak egy piszkos fehér Ford állt meg néhány házzal lejjebb a járda mellett. Két férfi szállt ki a kocsiból.
Mick kíváncsian nézte őket. Idegenek voltak. Az egyik egy fiatalabb fickó volt, elegáns öltönyben. Az idősebbik kalapot hordott és fényképezőgép volt a kezében.
Néhány percig ott álldogáltak a kocsijuk mellett. A stúdió főbejárata melletti házban lakó Mrs. Briggs jött arra éppen. Bevásárolni lehetett az ABC áruházban, mert mindkét kezében árucikkekkel megrakott szatyrot cipelt. A két férfi megállította.
Mick felkelt a lépcsőről, és elindult a járdán a két férfi felé. Mintha csak véletlenül őgyelegne arra, nekitámaszkodott egy ház kerítésének, ahonnan minden szót jól hallott.
– Asszonyom, a Hinchley News munkatársai vagyunk, – mondta a fiatalabbik idegen Mrs. Briggsnek, – a nevem Nigel Parsons. Ez itt Mr. Cotton, a fényképészünk.
– Tényleg? – kérdezte Mr. Briggs. Letette a szatyrokat a földre, és gyanakvóan méregette a két idegent.
Nigel Parsons így folytatta: – Azért jöttünk el ide önökhöz, hogy megtudjuk, mi a véleményük a Canal Streeten lakó családoknak a Kellerman filmstúdió helyén felépülő új szállodáról.
– Ez a tervezett szálloda egy botrány – mondta Mrs. Briggs.
– Miért? – kérdezte a riporter. Az idős Mrs. Arkwright éppen akkor nyitotta ki az ajtaját, úgy téve, mintha a portörlő rongyot akarná kirázni, holott csak azt szerette volna megtudni, miről beszélgetnek az idegenek Mrs. Briggsszel.

Mrs. Briggs odakiáltott neki: – Jöjjön ide egy pillanatra, Mrs. Arkwright! Újságírók vannak itt a helyi laptól, a Kellerman filmstúdióról akarnak beszélgetni.
– Már ideje volt – mondta az idős Mrs. Arkwright gúnyosan. Odajött a kis csoporthoz. – Figyeljen ide, fiatalember mondta, ujjaival megfenyegette a riportert. – Mindannyiunknak felmondtak. Ki kell költöznünk. Mindenkinek.
Mrs. Briggs a szavába vágott: – Tudja, most a stúdió birtokában van majdnem mindegyik ház. Korábban két-három magánszemély tulajdonában voltak, de most már úgyszólván mindent eladtak azoknak, akik szállodát akarnak itt építeni.
Mick eleget hallott a beszélgetésből, így aztán visszaballagott a saját házuk elé. A stúdióbeli élmények következtében már-már elfeledkezett mindenről, az utcában levő házak tervezett lebontásáról, s arról, hogy megígérte anyjának, hogy mindent megtesz, hogy ne kelljen elköltözniük.
Továbbra is figyelemmel kísérte a Hinchley News riportereit. Most már egész csoport vette körül őket. Nigel Parsons elővette a noteszát és jegyezte azt, amit az asszonyok elmondtak neki.
De mit tehetek én, gondolta Mick. A fényképész most végre munkához látott, képeket készített a sérelmeiket panaszoló asszonyokról. Mick nem tudta elképzelni, hogy mennyire segít rajtuk, ha ezek a képek megjelennek a helyi lapban. De akkor mi segítene?
Al Capone kiküldte volna néhány emberét, hogy nyomást gyakoroljanak, gondolta Mick. Ez nem volt használható ötlet. Nem tudta elképzelni, ki lehet az az ember, aki megvásárolta a stúdiót és a környező házakat. Biztos, hogy neki is van valamilyen sebezhető pontja, mint Achillesnek a sarka.
Megpróbálhatnám valamilyen titkát, vagy sebezhető pontját megtalálni annak az embernek, aki megvásárolta a házakat, gondolta Mick. Ez lehetne a kiindulási pont. Visszament a riporterek körül támadt csoportosuláshoz.
Mrs. Briggs panaszkodott éppen. – Figyeljen ide, már panaszt tettem a stúdióra azóta, hogy bezárták. Van egy teherautó, rendszeresen megjelenik, ott dübörög azon a kátyús bevezető úton, nyomkodja a dudát, néha késő éjszaka is - mondta. – Pontosán feljegyzek mindent, hogy mikor jelenik meg, a dátumot és az időpontot is. Mondhatom magának
– Mr. Parsons, kérdezhetek valamit? - szólt közbe hangosan Mick.
A riporter megfordult a fiú hangjára.

Boldog volt, hogy valaki félbeszakította a panaszáradatot. – Persze, fiam – mondta.
– Tudja, hogy ki vásárolta meg ezeket a házakat? – kérdezte Mick.
– Igen. Egy Hinchley Developments nevű, ingatlanfelvásárlással és területfejlesztéssel foglalkozó cég.
– Köszönöm szépen – mondta Mick, és ismét visszatért a házukhoz. Ennek nem sok hasznát vette.
Megpillantotta anyját, aki befejezte a zöldségesnél a bevásárlást és most jött haza. Mick is hazatért, hogy megvacsorázzon.
Vasárnap délelőtt Izzie és apja elautóztak a Canal Streetre. Izzie megmutatta Mickék házát és apja a ház előtt parkolt le.
Az utca felőli bejárat nyitva volt, így csengetés nélkül be tudtak menni a házba. Az előcsarnokban megszólította őket egy indiai nő: – Mit akarnak?
– Mrs. Williams-et keressük – válaszolta Mr. Izard.
– A legfelső emeleten lakik – mondta az asszony és azzal eltűnt. Izzie és apja felmentek az emeletre.
Legfelül egy barnára festett ajtót találtak. – Azt hiszem, ez lesz az – mondta Mr. Izard.
Ujjizületeivel megkopogtatta a betétes ajtót. Néhány pillanatnyi várakozás után egy kifakult rózsaszín pongyolát viselő asszony nyitott ajtót. Izzie meglepődött, hogy mennyivel fiatalabbnak látszott, mint az ő édesanyja. Ennek ellenére, egész csinos lehet, ha rendesen felöltözik, állapította meg Izzie.
– Mrs. Williams-hez van szerencsém? – kérdezte Mr. Izard.
– Igen, én vagyok.
Mick anyja zavartnak tűnt. Egy pillanatra ránézett Izzie-re, aztán így szólt: Ó, már tudom. Te vagy Izzie, ugye?
– Igen, apa, így szólít mindenki az iskolában – mondta Izzie.
– Nos, mi lenne, ha bent folytatnánk á beszélgetést – invitálta őket beljebb Mrs. Williams.
– Attól tartok, hogy meglehetősen nagy rendetlenség van a lakásban – mondta, miközben a konyhán keresztül bevezette őket a nagyobbik szobába. – A vasárnap az egyetlen nap, amikor egy kicsit tovább alhatok.
– Remélem, nem mi ébresztettük fel - mentegetőzött Mr. Izard.
Mick éppen a szőnyegen fekve egy Tarzan-filmet nézett a televízióban.
- Szia, Izzie – mondta meglepődve. Anyja kikapcsolta a tévét.

Izzie zavartan nézett körül a szobában. Nem tudta eldönteni, hogy a nappaliban, vagy a hálószobában vannak-e. Aztán rájött, hogy ez a szoba mindkét funkciót betölti.
Mindnyájan leültek. Izzie apja a tárgyra tért. – Randall elmondta nekem, hogy ki kell költözniük a szállodaépítkezés miatt – mondta.
– Sajnos, így van.
– Tudja, az a helyzet, hogy én is abban vagyok érdekelt, hogy ne épüljön fel ez a szálloda. Egy olyan csoportot hoztunk létre a filmipar különböző ágazataiban dolgozó emberekből, amelyik megpróbálná feléleszteni a filmgyártást a Kellerman filmstúdióban. Már értünk el némi előrehaladást, bár még mindig rengeteg pénzre van szükségünk. De ha ez a területfejlesztéssel foglalkozó cég megkapja az építési engedélyt a szálloda kivitelezéséhez, az itteni ingatlanárak nagyon megemelkednek. Akkor *aztán* sosem tudunk majd annyi pénzt összeszedni.
– Van valamilyen lehetőség, hogy keresztülhúzzuk a számításukat? – kérdezte Mick anyja.
– Igen, szerintem van. A helyi hatóságokhoz kell folyamodniuk az építési engedélyért. Megpróbálhatnánk rávenni őket, hogy utasítsák el a cég kérelmét. Ha az összes itt lakó család összefogna a filmes csoporttal, meg volna a lehetőség...
Mick anyja rágyújtott egy cigarettára. Hát nekem, az a tapasztalatom, hogy a pénznek nagyobb súlya van, mint az emberek tiltakozásának, ha ilyen akciókra kerülne sor – mondta kétkedve.
– Lehet, hogy önnek van igaza – mondta Mr. Izard. – De akkor is érdemes megpróbálni. Mi lenne, ha létrehoznának egy bizottságot az itteni lakókból, vagy netán benyújtanának az önkormányzathoz egy tiltakozó jegyzéket? Vagy az illetékes helyi képviselőjükhöz fordulhatnának, de rávehetnék, hogy tiltakozzon az építési engedély megadása ellen.
Mrs. Williams kifújta a cigarettafüstöt. – Nem kimondottan lelkesedem a bizottságokért meg a helyi képviselőkért - mondta. – De majd meglátom. Hátha valaki hajlandó lesz aláírni egy ilyen tiltakozó jegyzéket. Végül is érdemes megpróbálkozni vele, nem kerül semmibe.
– Rendben van – mondta Mr. Izard. Biztos vagyok benne, hogy a szomszédok is mind csatlakozni fognak, ha valaki önök közül átveszi a kezdeményezést. - Felállt. – Ha bármiben segítségükre lehetek, kérem, csak üzenjen.
– Megkínálhatom egy csésze teával? - kérdezte Mrs. Williams.

– Nagyon kedves öntől, de mennünk kell.
Mrs. Williams kikísérte őket. Mick utánuk kiáltott: – Holnap találkozunk a suliban, Izzie.
– Rendben! – mondta Izzie.
Amikor ő és apja beszálltak a kocsiba, Izzie megjegyezte:
– Micknek csinos a mamája.
– Igen – hagyta rá az apja halkan. - De milyen szörnyű helyen laknak!
– De akkor miért akarnak továbbra is itt maradni?
Apja ránézett. – Azért, mert ez az otthonuk, Randall.
Mick a következő napot azzal töltötte, hogy megpróbálta kitalálni, mit lehetne tenni az új szálloda ellen. Földrajztanárnőjük felelősségre is vonta figyelmetlensége és “álmodozása" miatt, de figyelmeztetése süket fülekre talált Micknél. Fontosabb dolgok foglalkoztatták most, mint holmi kenyai kávéültetvények.
Véleménye szerint Mr. Izard javaslatai nem sok eredménnyel kecsegtettek. A tiltakozások és a bizottságok legalább olyan haszontalanok, mint a helyi újságban megjelent fotók, gondolta.
Mindazonáltal semmi okos sem jutott az eszébe, még akkor sem, amikor estefelé a hírlapüzletet takarította. Izzie megvárta, amíg befejezi a takarítást.
– A papádnak jó hosszú a haja, ahhoz képest, hogy a papád – mondta Mick.
– Sok filmesnek van hosszú haja - mondta Izzie.
– Miért?
– Nem tudom.
– Mr. Thorpe közbeszólt – Igyekezz, Mickey – mondta. – Ma gyorsan be akarok *zárni.* Beszédet tartok este a Kereskedelmi Kamarában.
– Mi az a Kereskedelmi Kamra? - kérdezte Mick.
– Nem kamra, hanem kamara. Olyan egyesületféle. Az összes üzletember a városban időnként összejön ebben a kamarában.
Mick kezében megállt a seprű és csak állt, Mr. Thorpe-ra bámulva. Támadt egy ötlete.
– Akkor sietsz, ugye? – sürgette Mr. Thorpe.
Mick kisöpörte a port az üzlet ajtaján és eltette a söprűt. Izzie társaságában elhagyta az üzletet.
– Van telefonotok otthon? – - kérdezte Mick Izzie-t.
– Van.
– Figyelj ide! Van egy ötletem. Megengedi édesanyád, hogy felhívjak valakit tőletek?

– Nem szükséges, hogy tudjon róla - válaszolta Izzie. – Telefonálhatsz a fenti készülékről.
– Klassz – Felugrottak kerékpárjukra és elhajtottak Izzie-ék házához.
Útközben megálltak egy telefonfülkénél. Mick bement és kikereste a telefonkönyvben a Hinchley Developments cég címét és telefonszámát. Mivel nem volt nála írószerszám, megtanulta a számot kívülről.
Amikor odaértek Izzie-ék házához, Izzie anyja a nappaliban tartózkodott. Izzie bevitte Micket és bemutatta őt. Mrs. Izard kezet fogott vele. Izzie bejelentette:
– Szeretném megmutatni Micknek a villanyvonatom.
– Nincs akadálya – adta rá áldását édesanyja.
A fiúk felmentek az emeletre Izzie szobájába. Izzie az órájára nézett. – Háromnegyed hatkor telefonálhatsz – mondta. – Anyu mindig a tévéhíradót nézi ilyenkor. Biztos lehetsz benne, hogy nem fog feljönni.
Egy darabig Izzie villanyvonatával játszottak. Nagy, komplett készlet volt, egy deszkalapra felszerelt sínekkel. Három szerelvény keringett rajta egyszerre, a hozzájuk tartozó állomásokkal, alagutakkal, elágazási helyékkel és kitérőkkel.
Mick annyira érdekesnek találta, hogy alig akarta abbahagyni, amikor Izzie így szólt hozzá: – Na, akkor itt az idő.
Bementek a szülők hálószobájába, és Mick feltárcsázta a betanult telefonszámot. Hosszú ideig kicsengett. – Lehet, hogy ilyenkor már nincsenek is ott kezdett el kételkedni Izzie.
Ekkor valaki felvette a kagylót és egy női hang szólt bele:
– Halló! Itt a Hinchley Developments cég titkársága. Mit parancsol?
Mick a lehető legudvariasabb hangon próbált beszélni. – Sajnálom, hogy ilyesmivel zavarom önt – mondta. – Az a helyzet, hogy iskolai dolgozatot kell írnom a hinchley-i kereskedelmi kamaráról. Meg tudná mondani nekem, ki az önök cégének a vezetője?
– Természetesen – mondta a hölgy a vonal másik végén. - A neve Mr. Norton Wheeler. Mr. Wheeler nagyon kiemelkedő üzletember Hinchleyben. Bízom benne, hogy említést kíván tenni róla a dolgozatában.
– Norton Wheeler. Nagyon szépen köszönöm – mondta Mick.
– Örülök, hogy segíthettem. Ha bármilyen információra volna szüksége, kérem, hívjon ismét.
Mick elköszönt és letette a kagylót.
- Fantasztikus! Nagyon jó ötlet volt! - lelkesedett Izzie.

Mick is meg volt elégedve saját magával. – Most tehát már tudjuk, hogy ki akarja lebontani a házunkat – mondta. - Következő lépésként meg kell tudnunk mindent róla.
Visszamentek Izzie szobájába.
– De hogy fogunk róla mindent megtudni? - értetlenkedett Izzie.
Mick töprengve ráncolta a homlokát.
– Ezen még gondolkodnom kell – mondta. Elégedettsége máris foszladozni kezdett.
Felvette a villanyvasút egyik tehervagonját és azt vizsgálgatta.
– Tudom, hogy egy kém mit tenne ilyen esetben – mondta Izzie.
– Mit?
– Őrszemeket állítana a megfigyelendő személy háza köré.
– Mick fontolgatta az ötletet. – Végül is jobb, mint a semmi – mondta. Valahogy utat kell, hogy találjunk a rejtély kulcsához. De mindenekelőtt azt kell kitalálnunk, hogy hol lakik.
– A telefonkönyv! – ugrott fel Izzie.
– Igen. Visszamegyünk a telefonfülkéhez. Nem szeretném, ha édesanyád megtudná, mire készülünk.
Kikapcsolták a villanyvonatot és elhagyták a *házat.* Miközben a telefonfülke felé pedáloztak, Izzie megjegyezte:
– Persze előfordulhat az is, hogy titkos a száma.
– Az mit jelent? – kérdezte Mick.
– Azt, hogy nincs benne a neve és a száma a telefonkönyvben.
– De hogy lehet olyat elképzelni, hogy valakinek van telefonja, és nem teteti be a számát a telefonkönyvbe? – értetlenkedett Mick.
– Úgy lehet, hogy az a valaki nem akarja, hogy boldog-boldogtalan az ő telefonszámát hívogassa.
– Ezt úgy is el tudná érni, ha leszereltetné a telefonját – mondta Mick. Esküszöm, a felnőttek néha olyan dolgokat csinálnak, amelyeknek semmi értelme sincs, gondolta magában.
Odaértek végre a telefonfülkéhez. Kerékpárjukat lerakták a fülke mellett és bementek. Miközben kiválasztották a megfelelő kötetet, Mick azt suttogta - Jobban teszi Mr. Wheeler, ha nem rejtőzik el előlünk.
Tucatnyi Wheeler nevű ember volt a telefonkönyvben. Mick végigfuttatta az ujját a névsoron, de a felsoroltak között egy Norton keresztnevű sem akadt.
– A fenébe – mondta letörten Mick.

– Kitartás, még nem győztek le bennünket – mondta Izzie. – Hány N. Wheeler van a könyvben?
– Hat, – számolta végig őket Mick.
– Nagyon klassz. Ebből hány lakik Hinchley-ben?
Mick végigszaladt a címeken. Izzie a válla fölött kukucskált be a könyvbe.
- Megvan! – kiáltotta Izzie. A szóban forgó N. Wheeler a Clifton Drive 49. szám alatt lakott. Neve után a következő rövidítés szerepelt: F.R.C.S.
– Mit jelent ez a F.R.C.S. rövidítés? - kérdezte Mick.
– Várj egy kicsit! – mondta Izzie. Megvakarta a fejét. - A Royal College of ...Surgeons (a Brit Királyi Sebészeti Akadémia) tagja – jelentette ki diadalmasan. Aztán alábbhagyott a lelkesedése. – Vagyis ez egy orvos - mondta.
– Úgy, hogy ez a N. Wheeler nem a mi Norton Wheelerünk – mondta Mick. Van még más N. Wheeler Hinchley-ben?
Ismét tanulmányozni kezdték a Wheelerek névsorát. A N. Wheeler nevűek közül az utolsó lakcímeként 3 King Edward Avenue, Hinchley volt megadva.
-. Véleményem szerint ez lesz a mi emberünk – mondta Izzie.
– És vajon erről hogyan bizonyosodhatnánk meg? – kérdezte Mick.
Izzie egy pillanatra elgondolkodott. Hívd fel a számát! – mondta.
– Nem használhatjuk újra a ti készüléketeket – mondta Mick. Belekotort a zsebébe. – És azt hiszem, nincs egy fillérem sem.
Izzie is kiürítette dzsekijének a zsebét. Előkerült egy zsebkendő, egy darab spárga, két mentolos rágógumi, egy doboz gyufa, egy csavarhúzó – és egy tízpennys fémpénz.
Leakasztotta a kagylót, és máris tárcsázta a kinézett számot.
A hallgatót odébb tartotta a fülétől, hogy Mick is hallhassa a beszélgetést.
Egy nő vette fel a telefont. – Halló - mondta.
Izzie bedugta a pénzdarabot a bedobó nyílásba, *aztán* kezével befogta a beszélőt. – Most mit mondjak? – kérdezte suttogva.
Mick átvette tőle a kagylót. Igaz ugyan, hogy Izzie sok mindent tud, gondolta, de időnként egyszerűen olyan, mintha lökött lenne,
– Tessék mondani, beszélhetnénk Mr. Norton Wheelerrel? – kérdezte.
– Nem, sajnos még nem érkezett haza, -mondta a nő. – Átadjak valamilyen üzenetet?
Mick letette a kagylót. – Ez a mi emberünk – mondta.
– Szerencsénk volt – mondta Izzie.

– Éppen ideje volt már – vágta rá Mick.

A hírlapüzletben találkoztak másnap az újságok kihordása után. Kölcsönvettek az üzlet árukészletéből egy Hinchley utcáit ábrázoló várostérképet és megkeresték rajta a King Edward Avenue-t. Körülbelül másfél kilométerre lehetett tőlük.

Pontosan kigondoltak minden részletet, mielőtt elindultak volna. Izzie kifejtette, hogy amire most készülnek, azt a könyvekben megfigyeléseknek nevezik; és a titkosügynökök is rendszeresen folytatnak ilyen tevékenységet. – Nagyon unalmas lehet – mondta. Mick meglehetősen izgalmasnak találta.

A King Edward Avenue csendes utca volt, mindkét oldalán fákat ültettek a járdaszegély mentén. A házak mind nagyok voltak, látszott rajtuk, hogy sok pénzbe kerültek. Wheeler háza előtt nagy, gondozott kert volt, különféle bokrokkal beültetve. A ház oldalán két magas garázs helyezkedett el.

Mick és Izzie először megállás nélkül elhajtott a ház előtt. Megkerülték az egész háztömböt, hogy meggyőződjenek róla, hogy van-e a háznak hátsó kijárata, de nem találtak erre utaló jeleket.

Aztán néhány házzal odébb leállították kerékpárjaikat. Hogy ne látsszanak gyanúsnak, elkezdtek focizni egy teniszlabdával.

Az első félórában nem történt semmi érdekes. Mick már éppen kezdte osztani Izzie-nek a megfigyelés unalmasságával kapcsolatos véleményét, amikor egy kék Jaguár húzott el mellettük és fordult be a 3. számú ház kocsifelhajtójára. Mick futólag megpillantott a volánnál egy sötét hajú férfit.

Abbahagyták a labdázást. – Meg kell közelebbről is néznem – mondta Mick.

– Azt sem tudjuk biztosan, hogy Mr. Wheeler ül-e a volánnál – figyelmeztette Izzie.

– Majd én megbizonyosodom – mondta Mick. Ledobta a teniszlabdát a földre, s amikor felpattant, átrúgta a fal fölött a kertbe. Aztán már rohant is utána a kocsifelhajtón keresztül.

A sötét hajú férfi éppen akkor szállt ki a kocsiból.

Mick odaszólt neki: – Kivehetem a labdámat, Mr. Wheeler? Véletlenül beesett a kertbe.

A férfi rosszallóan nézett rá. – Nem bánom, de még egyszer elő ne forduljon! – mondta. – Menjetek máshova labdázni.
– Köszönöm, uram – mondta Mick és beugrott a bokrok közé. Megkereste a labdát és máris indult kifelé. A kapuban visszafordult és megnézte a Jaguár rend-számtábláját. Emlékezetébe véste aztán visszatért Izzie-hez.
– Na, ő az? - kérdezte Izzie.
– Feltétlenül. Én legalábbis Mr. Wheelernek szólítottam és ő nem tiltakozott.
– Jól megnézted?
– Igen.
Folytatták a focizást. Végül Izzie nem bírta tovább. – Mit akarunk még itt? Miért nem megyünk? – kérdezte.
– Keressük a fonalat, bármilyen nyomot, ami hozzásegít, hogy jobban megismerjük Mr. Wheelert. Ismerd meg az ellenséged, nem hallottad még ezt a mondást?
– Hát attól nem sokat tudunk meg, hogy itt focizunk a háza előtt.
– Nem te mondtad, hogy a megfigyelés unalmas is lehet? – vágott vissza Mick. – Szerintem tartsunk ki.
Néhány perccel később újra meghallották a kék Jaguárt. Látták, hogy kigurul a garázsból, aztán kifordul az utcára és elszáguld. Most nem egyedül volt Mr. Wheeler, egy nő ült mellette.
– Ez csak a felesége lehetett – állapította meg Mick.
Izzie az órájára nézett. – Fél hét van, talán bemennek a városba vacsorázni - mondta.
– Na, akkor megnézhetjük közelebbről is a házat.
Izzie meglepődött. – De hát az nagyon kockázatos – mondta. – Nem tudhatjuk, hogy nincs-e más valaki a házban. Sőt, le kell, hogy szögezzem, eddig nem csináltunk semmi rosszat. De betörni valakinek a házába, az törvényellenes dolog!
– Mindenesetre körül kell néznünk - ragaszkodott elképzeléséhez Mick. - Egyébként nem lesz semmilyen probléma, megígérem.
Izzie rádobta a labdát a falra, s amikor visszapattant, elkapta. – Azt hiszem, a ház közelebbi megtekintése amúgy is csak időpocsékolás – mondta.
– Neked nem kell bejönnöd. Megmondom, hogy miért. Kint fogsz őrködni. Ha jön valaki, háromszor jelzel a bringád csengőjével.
– Nem bánom – mondta vonakodva Izzie.

Mick nesztelen léptekkel haladt a ház felé a kocsifelhajtón, tornacipői nem ütöttek zajt a betonon. Lelke mélyén tulajdonképpen egyetértett Izzie-vel abban, hogy ez, amire most készül, csak időpocsékolás, de mindenre el volt szánva, hogy végre valamilyen nyomot találjon.
A bokrok tövében osont előre, készen arra, hogy ha szükséges, bármikor elrejtőzhessen a növényzet mögött, de végül is zavartalanul jutott el a felhajtó végéig.
Behúzódott egy fatörzs mögé és felmérte a házat. Az utcai bejárat egy előcsarnokból nyílott, és fasor zárta le a ház oldalát. A fasor és a ház között helyezkedett el a két garázs. Az egyik garázs ajtaja egy kicsit nyitva maradt.
Mick megállt egy pillanatra, hogy eldöntse, merre folytassa útját. A nyitott garázsajtó arra utalt, hogy esetleg még valaki tartózkodhat a házban, így aztán elsőként a garázs megtekintése mellett döntött.
Csendben átosont a kocsifelhajtón és besurrant a nyitva maradt ajtón keresztül a garázsba. Oldalt ablaka is volt a garázsnak, így egészen jól látott. Mindenekelőtt alaposan körülnézett.
Teljesen hétköznapi garázs volt. A sarokban állt egy elektromos fűnyírógép és a falon levő tartóban a szokásos szerszámok porosodtak. A garázs hátsó részén néhány festékeskannát látott.
Mick megvizsgálta a padlót is. Helyenként olajfoltokat látott.
Nyomoknak viszont se híre, se hamva.
Mick már éppen azon volt, hogy elhagyja a garázst, amikor a szeme sarkából megpillantott valamit a földön. Lehajolt és egy összehajtogatott papírlapot vett fel. Mellette hevert egy kis, finom szőrű ecset, olyasmi, amit festők használnak. Mick mindkettőt alaposan megvizsgálta.
Kívülről harsány csilingelést hallott. Ez csak Izzie csengője lehet, gondolta. Valaki jön.
Kinézett az ajtón és a kék Jaguárt pillantotta meg, amint éppen ráfordult a kocsifelhajtóra. Gyorsan körülnézett. A garázsnak volt hátsó ajtaja is. De ha esetleg arra megy ki, csapdába esik, nem tud kijutni a kertből.
Vajon beállítja Wheeler a kocsiját a garázsba? Mick hallotta, hogy a Jaguár megáll a felhajtón. Kinyílt a kocsi ajtaja, lépések közeledtek. Mick gyorsan döntött. Kiosont a hátsó ajtón és csendben becsukta maga mögött.
Ott állt és hallgatózott. Szíve hangosan kalapált. Izzie előre megmondta, hogy összeütközésbe fog kerülni a törvénnyel.
Hallotta, amint a garázsajtó visszasiklik csikorgó görgőin, aztán begurult a gépkocsi is. Leállt a motor és becsapódott a kocsi ajtaja. Aztán valaki

becsukta a garázsajtót. Mick megkönnyebbülten sóhajtott fel.
Hirtelen lenyomta valaki a hátsó garázsajtó kilincsét.
Wheeler jött ki errefelé – ezek szerint belülről kellett, hogy bezárja a garázs utca felöli bejáratát. Mick gyorsan elbújt egy szemétgyűjtő kuka mögé. Hallotta, amint egy kulcs elfordul a zárban, aztán távolodó léptek zaját figyelte meg.
Kikukucskált a kuka mögül. Wheeler éppen akkor ment be a konyha hátsó bejáratán.
Mick megvárta, míg behúzza maga mögött az ajtót. Akkor aztán mit sem törődve az elővigyázatossággal, nekiiramodott, végigfutott a fasor mentén, a gépkocsifelhajtón, rohant, amíg ki nem ért az utcára.
– Pucoljunk! – kiáltotta Izzie-nek. Felpattantak a kerékpárjaikra és elszáguldottak.

NEGYEDIK FEJEZET

Csütörtökön délután Mrs. Briggs beugrott Mickékhez egy percre, kezében lobogtatva a Hinchley News című hetilap újabb számát. A szomszédasszony fényképét a lap harmadik oldalán lehetett látni, amint buzgón gesztikulál a házuk előtt, az utcán. A Nigel Parsons által készített riport a Canal Street lakóházainak tervezett lebontásáról szólt.
– Nagyon jól sikerült a fénykép, Mrs. Briggs – mondta Mick édesanyja. Mick rápillantott az újságra. Az asszony szörnyen nézett ki, száját szélesre tátotta, bozontos haja úgy állt, mint egy szénaboglya.
– Nos, Mrs. Williams, azért jöttem, hogy aláírjam a közös folyamodványunkat – mondta Mrs. Briggs.
Mick anyja egy papírlapot vett elő a konyhaszekrény fiókjából. Mick odaadta a tollat. Mrs. Briggs aláírta a nevét a lapaljára. – Ahogy látom, majd mindenki aláírta – mondta.
– És mit írnak á cikkben? – kérdezte Mick anyja.
– Az a semmirekellő riporter meg sem említi a teherautókat, amelyek állandóan behajtanak a stúdió területére. Mindenesetre, ahogy az újságírónak is céloztam rá, csináltam egy listát az autók érkezéséről.

Mindent felírtam. Melyik nap, hány órakor hallottam a kocsik dübörgését. Itt van. Elhoztam, hogy hozzá lehessen csatolni a beadványunkhoz.
Mick felnézett az újságból. – Nem nagyon értem, mi köze van a beadványnak a teherautók érkezéséhez – mondta.
– Csitt, Mickey, – mondta édesanyja. Ne pimaszkodj!
Átvette a két papírt Mrs. Briggstől. - Nagyon kedves volt magától, hogy elhozta a kimutatást – mondta.
Mick ismét beletemetkezett az újságba. Mialatt anyja Mrs. Briggsszel beszélgetett, egy remek cikket talált az Álruhás Bandáról. Múlt szombaton megint kiraboltak egy postahivatalt és kereket oldottak a zsákmányolt több mint ezer fonttal. Megint a szokásos módszert alkalmazták: három vagy négy bandatag bement a postára és úgy tett, mintha ők is várakozó ügyfelek lennének. Aztán amikor alkalom adódott, a pult mögé kerültek és kiürítették a kasszákat.
Mindig nagyon okosan viselkedtek. A banda tagjai sosem hagytak ujjlenyomatokat a helyszínen, lopott kocsikat használtak a meneküléshez, és a rendőrség sohasem talált semmiféle nyomot. Az újság közölte a zavartnak látszó Peters detektívfelügyelő fényképét. Mick felnevetett.
Ezzel együtt, nem könnyű dolog a nyomozás, gondolta. Nem jutott semmire sem Mr. Norton Wheelerrel. Azok a nyomok, amelyeket Izzie-vel együtt összegyűjtött, nem vezettek sehová. A garázs padlójáról felszedett papírdarab, amikor nyugodtabb körülmények között tüzetesen megvizsgálták, egy szokványos bankbetéti igazolóblanketta volt, olyan formanyomtatvány, amit akkor tölt ki az ember, amikor beteszi a pénzét a bankszámlájára. Mindezt Izzie magyarázta el neki. Az ecset meg egyszerűen egy ecset volt. Mick egyelőre abba is hagyta a nyomozást addig, amíg valamilyen új ötlete nem támad.
– Sajnos, mennem kell – mondta Mrs. Briggs.
– Légy szíves add vissza az újságot, Mrs. Briggsnek – mondta az édesanyja Micknek.
– Mrs. Briggs, kérem, megtarthatom ezt az egy lapot? – kérdezte Mick. Szeretném kivágni az Álruhás Bandáról szóló cikket.
– Tartsd meg, fiam – válaszolta Mrs. Briggs. Mick kivette a kért lapot, a megmaradt részt pedig visszaadta a szomszédasszonynak. A cikk összefoglalta az Álruhás Banda által az elmúlt hetekben elkövetett rablásokkal kapcsolatos információkat. Mick elhatározta, hogy egy albumot

nyit az Álruhás Bandáról, ahol összegyűjti az összes róluk szóló cikket. Aztán, ha egyszer majd mégis elkapják őket, beragasztja a fényképeiket is.
Néhány perccel Mrs. Briggs távozása után Izzie toppant be. Mick onnan szerzett tudomást róla, hogy anyja beszélt a konyhából. – Elmentek valahova, fiam? Izzie van itt – mondta.
Mick a szőnyegen hagyta az újságlapot és máris indultak. Szép nyári délután volt, késő estig nem ment le a nap. Ahogy ott ballagtak a Canal Streeten, Mick megkérdezte: – Mi akarsz lenni, ha befejezted a sulit?
– Azt hiszem, hogy filmrendező – válaszolta Izzie. – És te?
– Én gonosztevő leszek – mondta Mick.
Izzie jót nevetett rajta. – Ne hülyéskedj! – mondta.
– Ez nem hülyéskedés! Olyan szeretnék lenni, mint az Álruhás Banda tagjai, azok mindig túljárnak a rendőrök eszén.
– A papám azt mondja, hogy könnyebben is lehet pénzt keresni, mint lopással – válaszolta Izzie.
Megérkeztek a kanális hídjához. Menjünk el megint a stúdióba – javasolta Izzie. Micknek nem volt jobb ötlete, így hát gyorsan megegyeztek.
Átmásztak a drótkerítésen, leugrottak a kanális partjára és útnak indultak a szennyvízcsőhöz. Izzie mellékesen megkérdezte: – Tényleg loptad a bringádat?
– Uhum – mondta Mick. – Az egyik üzlet udvarán találtam. Csupa rozsda volt. Lefestettem, szereztem rá jobb kerekeket a sarkon túl lévő ócskavastelepről és új kormányt vettem.
– De ez nem igazi lopás, ugye?
– Nem tudom.
Ezúttal nem találtak a múltkorihoz hasonló alkalmatosságot, amelyen keresztül *száraz* lábbal tudtak volna átkelni a kanálison. Találtak viszont néhány eldobott autóabroncsot és egy fotelpárnát a parti szeméthalomban. Bedobták őket a kanálisba, így megfelelő gázlót tudtak kialakítani.
Most már nem tűnt olyan hosszú időnek, amíg eljutottak a függőleges aknáig. Mick egészen meglepődött, amikor Izzie egyszer csak megtorpant és zseblámpájának fénysugarát felfelé irányította az aknába. Ugyanúgy másztak fel, mint az első alkalommal és pillanatok alatt kijutottak a raktárhelyiség belsejébe.
– Szerintem most valamelyik másik stúdióban kell körülnéznünk – mondta *Izzie.* Előrement és mutatta a stúdióba vezető utat, abba a stúdióba, ahova a

múltkor az ismeretlenek bementek. – Hegyezzük a fülünket, hátha megint jön a teherautó – mondta Izzie.
Amikor felgyújtották a villanyt, Mick rájött, hogy ezt a stúdiót utoljára valamilyen, a haditengerészetről szóló film forgatására használták. A stúdió egyik sarkában egy hadihajó parancsnoki hídja volt berendezve tárcsákkal, szócsövekkel és különböző odaillő műszerekkel. Ott hevert egy távcső is. Mick felvette és belenézett. Legnagyobb csalódására nem volt benne lencse.
Az egyik falon tengerrészletet ábrázoló díszlet volt felfestve. Mellette kartonpapírból készült kajütfal volt elhelyezve, felfestett kerek hajóablakokkal.
– Ide nézz! – lelkesedett Izzie. – Itt egy filmfelvevő gép!
Mick odalépett és megnézte. – Működik vajon, mit gondolsz? – kérdezte.
Izzie néhány percig babrált vele, vizsgálgatta. – Régi vacak – mondta végül. Szerintem azért is hagyják, hogy itt rozsdásodjon.
Mick otthagyta Izzie-t, hadd játsszon a felvevőgéppel és odébb sétált egy létrához, amelyik felnyúlt egész a stúdió mennyezetéig.
– Mit gondolsz, ez mire való? – kérdezte Izzie-t.
– Ezen jutnak fel a reflektorokhoz, hogy rögzítsék őket – magyarázta készségesen Izzie.
Mick elindult felfelé a létrán. Egész magas volt. A tetején valamilyen padozat volt, ahonnan Mick az egész C stúdiót úgy látta maga előtt, mint egy képet. Izzie alakja egészen eltörpült. Elmosódottan a többi stúdióba is be lehetett látni a visszatükröződő fényben.
– Ez tetszik nekem – kiáltotta le. - Gyere fel te is!
Izzie otthagyta a felvevőgépet és felmászott a létrán.
Lefeküdt Mick mellé a padozatra és együtt tanulmányozták a stúdiókat.
Mindketten szemtanúi voltak, amikor lassan kitárult a stúdió ajtaja.
Egy férfi lépett be. Különleges látószöget biztosító helyzetükből a fiúk jól láthatták, hogy a férfi kopaszodik, feje búbján egy tenyérnyi tar folt virít. Mindketten visszafojtották lélegzetüket.
A férfi így szólt: – Két észkombájn! Melyikőtök felejtette égve a villanyt?
Két másik férfi lépett be az elsőt követően a folyosóról. Egyiküknél kisebb bőrönd volt. A stúdióba belépve letette a bőröndöt és azt mondta: – Alighanem én voltam...
A kopaszodó férfi a jelek szerint ennyivel beérte. Nem firtatta tovább a dolgot, dörmögött valamit, majd levetette a kabátját. Mick és Izzie újra mert levegőt venni.

Mick odahajolt Izzie füléhez és azt suttogta: – Ha csendben maradunk, nem vesznek észre bennünket. – Izzie rábólintott.
A három férfi levetkőzött, majd megmosta az arcát a létra melletti mosdótálban. Aztán újra felöltöztek és kinyitották a bőröndöt. Tele volt pénzzel.
– Szerintem ezek színészek. Valahol külső helyszínen forgathattak valamilyen jelenetet és most jönnek vissza átöltözni – suttogta Izzie Mick fülébe.
A kopaszodó férfi így szólt – Most nincs idő ezzel vacakolni. Majd később kiválogatjuk. Vegyesen vannak benne bankjegyek és fémpénzek. – Ismét becsukta a bőröndöt. A férfiak elhagyták a stúdiót.
Mick és Izzie elővigyázatosan nem mozdultak a padozatról, tovább figyelték az eseményeket. Hirtelen újra kinyílt az ajtó. A kopaszodó férfi lépett be és leoltotta a villanyt.
– Már megint égve felejtetted, te tökfej – mondta.
Amikor újra becsukta maga mögött az ajtót, a fiúk egészen addig a helyükön maradtak és vártak, amíg meg nem hallották a távolodó teherautó hangjait. Csak akkor gyújtotta meg Izzie a zseblámpáját és kezdett el lemászni a létrán.
– Ez a dolog kezd veszélyessé válni – mondta Izzie. – Csak fel kellett volna nézniük, és máris meglátnak minket.
Akadálytalanul visszataláltak a zseblámpa fényénél a raktárhelyiségbe, onnan pedig az aknába. A gázló is érintetlen volt, nem süllyedt bele az iszapba, amikor elérték a kanálist, így hát száraz lábbal kelhettek át rajta.
Miközben hazafelé igyekeztek a kanális partján, Izzie így szólt: – Nem igazán értem.
– Mit?
– Azt, ami itt folyik. Arra gondolok, hogy ha tényleg filmet forgatnak, akkor hol van a rendező, hol vannak az operatőrök, a jelmezesek, a díszletezők, és a többi közreműködő? Arról nem is beszélve, hogy a stúdió állítólag nem működik.
– Lehet, hogy megengedik nekik, hogy alkalmanként használják – vetette fel Mick.
– Alighanem ilyesmiről van szó - mondta Izzie.
Most már jócskán kezdett sötétedni, így aztán Izzie felült a biciklijére és hazapedálozott. Mick is hazatért.

Anyja éppen tévét nézett. – Jó volna, ha időnként rendet csinálnál magad után – mondta. – Most is otthagytad azt az újságot a szoba közepén.
Mick szó nélkül felszedte a Hinchley News egyik lapját a padlóról, ahol egykét órával korábban hagyta. A komódhoz lépett és betette a fiókba, a Mrs. Briggs által összeállított ostoba adathalmaz mellé.
– Ennek a marhaságnak, amit Mrs. Briggs irkált össze a filmstúdióba bejáró teherautókról, ugye tényleg nem lesz semmi köze a beadványunkhoz? – kérdezte édesanyjától.
– Nem, de akkor sem kell ilyeneket mondanod.
– Miért nem, ha igazam van?
– Mert nyers vagy. Megsértheted az emberek lelkivilágát, ha azt, amit te igazságnak nevezel, túl hangosan és leplezetlenül vágod a szemükbe.
– Értem – mondta Mick. Ezek szerint anyja nem gondolta komolyan, hogy mellékelik a beadványhoz a szomszédasszony sületlenségeit.
Felvette az adathalmazt, megnézte, aztán visszadugta a fiókba. Betolta a fiókot és elfordult. Aztán valami különös dolog jutott az eszébe, amit most látott a dátumok és időpontok halmazában.
Kinyitotta a fiókot, és ismét kivette a papírlapot. A teherautók érkezésének dátumai és időpontjai voltak felsorolva. Volt azonban valami, ami ismerősnek tűnt, amivel már mintha máshol találkozott volna. Aztán hirtelen rájött, hogy honnan az ismeretség.
Felkapta a fiókban heverő újságlapot és még egyszer belenézett. – A francba! – szaladt ki a száján.
– Válogasd meg a szavaidat, jó? - jegyezte meg az anyja. De Mick meg sem hallotta őt. Egymás mellé tette a két papírdarabot és szeme hol az egyik, hol a másik lapon levő időpontokat ellenőrizte.
– A dátumok megegyeznek! – suttogta.
– Mit mondasz? – kérdezte anyja.
– Semmit, magamban beszélek – válaszolta.
– Akkor szépen megkérlek, hogy ne beszélj magadban a konyhában. Éppen nézem a tévét, ha nem vetted volna észre.
Mick bevitte a két papírlapot a konyhába és leült az asztalhoz, hogy alaposabban áttanulmányozza őket. Következtetése jó volt. Minden egyes napon, amikor az Álruhás Banda elkövetett egy bankrablást, megjelentek a Mrs. Briggset bosszantó teherautók.
Most már tudta, hogy mit csinálnak azok a férfiak a filmstúdióban.
A Kellerman filmstúdió az Álruhás Banda rejtekhelye!

– Marhaság – mondta Izzie mély meggyőződéssel.
– Be tudom bizonyítani – mondta Mick.
Egy nappal később egymás mellett álltak az iskolai gyülekezetben. Egyházi énekeskönyvük a “Felszántjuk, Uram, a földjeinket, s magot vetünk belé" című zsoltárnál volt nyitva, de a figyelmük egészen máshol járt.
– Figyelj ide – folytatta Mick. – Az Álruhás Banda által elkövetett rablások dátumai, ahogy itt állnak az újságban, pontosan megegyeznek azokkal a dátumokkal, amelyeket Mrs. Briggs rögzített a kimutatásában.
– Ez nem bizonyít semmit – mondta egyre hangosabban Izzie. Mr. Solomons sasszemei kitartóan a két fiút nézték.
“Minden áldás tőled ered, Uram" énekelte Mick maximális hangerővel. Mr. Solomon levette róluk vizsla tekintetét.
Mick folytatta az érvelést: – A banda tagjai felvették a jelmezeket, elkövették a rablásokat, és visszamentek a stúdióba a zsákmánnyal – mondta. A rendőrségi szakértőnek nem az a véleménye, hogy szakszerű sminket és hasonlókat alkalmaznak?
Izzie szakmai gőgje ekkorra már alábbhagyott. Kezdte belátni, hogy Micknek alighanem igaza van. Lehajtották fejüket az imádság közben, majd elkezdtek kivonulni a teremből.
– A rendőrséghez kellene fordulnunk - mondta Izzie.
– Ugye, viccelsz? – csattant fel Mick.
– Miért?
– Nos, mi van akkor, ha tévedtünk? Még mi kerülünk bajba azért, mert behatoltunk a stúdióba.
Izzie elgondolkozott egy pillanatra. Bizonyítékot kellene találnunk – mondta.
– Hogyan?
– Nem tudom. Kell, hogy legyen valamilyen mód rá.
Beültek az iskolapadba és elővették a könyveiket.

ÖTÖDIK FEJEZET

Izzie a kerékpárján ült. A kerítésbe kapaszkodott Mickék háza előtt és várta, hogy Mick megjelenjen. Éppen azon törte a fejét, hogy mit kellene tenni az Álruhás Bandával kapcsolatban. Immár nem volt előtte kétséges: be kell bizonyítaniuk valahogy, hogy a stúdióban előforduló férfiak a rablók. Eddig elég könnyű volt eljutni. De hogyan lehetne ezt a bizonyítékot megszerezni?
Izzie abban sem volt biztos, hogy mi számít bizonyítéknak. Ha esetleg le tudnák fényképezni az állítólagos színészeket, amikor éppen levetik a jelmezeiket, az talán megtenné. De a fényképezés közben bizonyosan elkapnák őket.
Megérkezett Mick, jól bevágta maga mögött a kaput. Kerékpárja kint állt a ház előtt. Izzie-hez hasonlóan felült a bicikli nyergébe és nekitámaszkodott a kerítésnek. – Azt mondom, felejtsük el az egészet – kezdte.
Izzie meglepődött. – Miért?
– Miért éppen mi segítsünk abban, hogy elkapják őket?
– Mert – mert tolvajok. Ezért kell segítenünk. – Izzie számára ez nyilvánvaló volt.
– Igen? De miért kell nekünk a törvény oldalán állni? Én a gonosztevők oldalán állok.
– Ne hülyéskedj, Mick. Magad sem hiszed el, amit mondasz. Arról nem is beszélve, hogy ilyen jó buliban még egyszer nem lesz részed. Gondolj csak bele! Két diák kinyomozza és leleplezi a hírhedt Álruhás Bandát! Minden külső segítség nélkül. Szerintem meg kell próbálnunk!
Mick elgondolkozott. Izzie szinte látta, hogy milyen küzdelem megy végbe barátja gondolataiban. Izzie számára nem volt választási lehetőség ebben az esetben; ha tud segíteni az ember, akkor segítsen elcsípni a bűnözőket. Úgy tűnt viszont, hogy Mick inkább a bűnözőket becsülte. De a jó buli, a kaland vonzása túl erősnek bizonyult.
– De hogy tudjuk elcsípni őket, ez a probléma – mondta végül Mick. Izzie tudta, hogy sikerült végre rábeszélnie barátját.
– Állandóan ez jár a fejemben – válaszolta. – A legjobb az lenne, ha fényképeket tudnánk csinálni róluk, amikor éppen átöltöznek, levetik a jelmezüket az egyik elkövetett rablás után.
– Igen, és mindjárt le is puffantanának bennünket – mondta csípős éllel Mick.
– Hmm – mondta gondolatokba merülve Izzie.

– Persze – mondta Mick, – lefényképezhetnénk a jelmezeiket akkor is, amikor éppen nincsenek ott.
– Ez nagyon jó – mondta Izzie. – És lefényképezhetnénk a fegyvereiket és, a lopott pénzt is, ha még ott van.
– De nincs fényképezőgépünk.
– De nekem van – mondta izgatottan Izzie. Ez úgy hangzott, mintha máris indulhatnának.
– Tudunk vele a stúdió belsejében is képeket csinálni?
– Igen. Van hozzá villanófényem.
– Na, akkor hozzuk.
Ellökték magukat a kerítéstől és megindultak Izzie-ék háza felé. Izzie büszkén mutogatta fényképezőgépét Micknek. – 35 milliméteres lencséje van – mondta. Mick bólintott. – Ez a villanófény. – Mick forgatta a körtéket a kezében.
– Egy kicsit bonyolultnak látszik - mondta.
– Igen. De ha megszoktad a használatát, akkor nagyon könnyű. – Visszatette a villanófényt és betöltötte a filmet a gépbe. Aztán a fényképezőgépet, a villanófényt és a körtéket berakta egy bőrtáskába és felakasztotta egy pánttal a vállára.
– Ezt kaptam ajándékba karácsonyra – mondta. – Úgy volt, hogy filmfelvevő gépet kapok, de aztán bezárt a filmgyár és a papámnak nem volt pénze megvenni.
Lementek Izzie emeleti szobájából, és bementek a konyhába.
– Néhány felvételt szeretnék csinálni. Baj lenne, ha egy kicsit később jönnék haza? – kérdezte Izzie az édesanyjától.
– Nem bánom – mondta –, de ne kérj vacsorára tükörtojást hasábkrumplival, mert ahhoz már késő lesz.
Visszapedáloztak a Canal Streetre és a bicikliket Mickék házánál hagyták. Ahogy elhaladtak a filmstúdió bejárata előtt, látták, hogy az éjjeliőr szolgálatban van, fel-le járkál a kocsifelhajtón egy német juhászkutya társaságában.
- Nagyon kell vigyáznunk – mondta Izzie Micknek.
Néhány percig várniuk kellett a kanális hídjánál, amíg az éppen arra járók eltűntek. Végül *aztán* kiürült az utca, és átugorva a híd korlátján lemászhattak a drótkerítésen.
Elkezdett szemerkélni az eső, amikor megindultak a kanális partján. Most ugyan valamivel több víz csordogált az iszap közepén, de a legutóbbi

alkalommal rögtönzött gázlójukon még mindig lehetett közlekedni.
Most is Izzie ment elöl, zseblámpáját a fogai közé szorította, a fényképezőgép a hátára került. Miközben a keskeny szennyvízcsőben araszolt, a beton a szokásosnál nedvesebbnek tűnt az ujja alatt. Enyhe huzatot is érezni vélt.
Olyan gondolata támadt, hogy a huzat nem ok nélkül jött létre. Ott motoszkált a gondolat a fejében, de különösebb erőfeszítéseket nem tett, hogy magyarázatot találjon rá.
Gyorsan odaértek a függőleges aknához, és amikor felfelé irányította a zseblámpa fénysugarát, megtalálta a magyarázatot.
– Hát ez furcsa, – mondta Micknek. Nyilván nyitva felejtettük a kibúvó nyílást, nem húztuk vissza a fedelét legutoljára, amikor itt jártunk.
Mick semmitmondó dörmögéssel reagált erre a felfedezésre, mert már arra készült, hogy bakot tartson Izzie-nek. Biztos lehetsz benne, hogy legközelebb én mászok ki elsőnek – morgolódott. Pihentetnem kell a vállamat.
Izzie felnyújtotta a karjait, megragadta a kibúvó nyílás szélét és így enyhítette a Mick vállára nehezedő súlyt. Hirtelen vakító fény villant a szemébe. Erős kezek kapták el a felső karját és kirántották az aknából. – Most elkaptunk, te kis szemtelen, tolakodó fráter! – mondta egy férfihang.
A fény Micket is elvakította egy pillanatra. Hallotta a férfi hangját és rájött, hogy mi történt. Csapdába kerültek.
Térdre esett. Hallaniuk kellett, hogy Izzie beszélt *hozzá,* tehát tudják, hogy Izzie nem egyedül jött. Visszamenekült a csőbe, mint egy megriadt patkány. Keze és térde tele volt horzsolásokkal és zúzódásokkal, de észre sem vette a sérüléseket. A szíve olyan hangosan vert, mint egy üstdob és menekülés közben többször felborult.
Csak akkor lassított, amikor elérte a cső végét. A stúdióbeli férfiak nem követhették idáig, döbbent rá, mert a cső túl keskeny lenne egy felnőtt férfi számára. De mi van akkor, ha kinn várnak rá, a kanális partján? Megállt és gondolkodni kezdett. Nem várhatnak, döntötte el végül. Ha nem üldözték a csőben, akkor azt sem tudhatják, hogy merre vezet a cső, és hol végződik.
Óvatosan kidugta a fejét a csőből. Úgy tűnt, hogy senki sem akarja elkapni. Kikászálódott a csőből és rálépett az első gumiabroncsra.
Az eső most már zuhogott. Mick csaknem elcsúszott a nedves gumin, miközben átkelt a kanálison. Felkapaszkodott a másik partra és sietett vissza a hídhoz.

Ő biztonságban volt, de Izzie-t elkapta a banda.
– Most mi a csodát csináljak? – kérdezte Mick saját magától. Gondolataiba mélyedve lassú léptekkel közeledett a házuk felé. Abban biztos volt, hogy nem mehet egyszerűen haza és ülhet neki teázni, mintha mi sem történt volna. De Izzie-t sem mentheti meg egyedül, csak saját erejére hagyatkozva.
Arra is gondolt, hogy elmegy a rendőrségre. Már nem kételkedett abban, hogy kinek az oldalán áll. A banda elkapta a barátját, s ez a törvény, a rendőrség oldalára állította Micket, legalábbis egyelőre. De mit csinálna vajon a rendőrség?
Nem tudta. Pedig talán lehetőséget kellene nekik adnia. Akkor meghallotta a teherautót. Felnézett a stúdióhoz vezető kocsifelhajtóra és látta a teherautót közeledni a stúdió külső kapuja felé. Átszaladt a kapu előtt, hogy minél előbb hazaérjen. Aztán hirtelen megtorpant.
Még ha el is menne a rendőrségre, nem sokat érne vele. Ha egyszer a banda elhagyta a stúdiót, hogy tudják megtalálni Izzie-t?
Mick úgy határozott, hogy követnie kell a teherautót. Felpattant a kerékpárjára. A kocsi kihajtott a stúdió kapuján és ráfordult a Canal Streetre. Mick igyekezett követni. A stúdióra vigyázó őrök egyike bezárta a kaput a kocsi mögött.
Mick utolérte a teherautót, ami az utca végén várakozott a jelzőtáblánál, hogy befordulhasson a főútvonalra. Lépést tudott vele tartani, amíg az végigküzdötte magát a Paul Streeten, amely keskeny volt és mindkét oldalán kocsik parkoltak. Majdnem szem elől vesztette az említett utca egy forgalommentes szakaszán, ám ismét utolérte az első jelzőlámpánál.
Amikor a teherautó rákapcsolt, ő is gyorsított, igyekezett mögötte maradni. Az egyik egyirányú utcában nagyon felgyorsult az autó. Mick észvesztő iramban taposta a pedált. Már fájt a mellkasa, úgy kapkodta a levegőt ziháló tüdeje. Az eső az arcába vágott és a dzsekije csuromvizes volt, testéről viszont ömlött az izzadság az erőfeszítéstől.
A teherautó körülbelül százméternyi előnyre tett szert, amikor fékezni kényszerült egy körforgalmú tér előtt. Mick azon imádkozott magában, hogy még néhány másodpercig ne szakadjon meg a járművek folyama. Már szépen megközelítette a kocsit, amikor megpillantotta, hogy annak féklámpái kialszanak, és bevág az autók között támadt kis résbe. Mick tovább fokozta az iramot. Hirtelen rádöbbent, hogy meg kell állnia a

körforgalom előtt, viszont ehhez már túl nagy a sebessége és túl közel a körforgalom.
Beletaposott a hátsó fékbe, majd az elsőt is meghúzta. A kerekek megcsúsztak oldalra a nedves kövezeten, a kerékpár kicsúszott alóla és Mick fejjel előre beesett a kocsiút szélén levő szegélyárokba.

HATODIK FEJEZET

Mick feltápászkodott az úttestről. Beütötte a fejét a betonba és vérzett a lába, de első pillantásra úgy érezte, hogy mindene megvan, csontja nem tört. Egy autó megállt, a vezető kiszállt és odament *hozzá.*
– Hogy érzed magad, fiam? Hívjam a mentőket? – kérdezte.
– Jól vagyok, semmi bajom – válaszolta Mick –, köszönöm, hogy megállt miattam.
– Máskor legyél elővigyázatosabb az ilyen nedves kövezeten – mondta a férfi. Azzal visszaüli a kocsijába és elhajtott.
Mick felemelte a kerékpárját a földről. Nem ült fel rá, hanem tolta az úttesten. Nehezen állta meg, hogy ne fakadjon sírva. Most már biztos, hogy szem elől vesztette a teherautót.
A lábába az időnként belenyilalló fájdalom enyhült… Visszafordult és felült a kerékpárra. Aztán szép lassan hazakerekezett a Canal Streetre.
Most megint eszébe jutott, hogy a rendőrséghez kellene fordulnia. Gyorsan elhessegette magától a gondolatot. Mi értelme lenne? Bajba kerülne, mert behatoltak a stúdióba, és amúgy sem tudnák megtalálni Izzie-t.
Nem tudta elképzelni, hogy mit akar csinálni a banda Izzie-vel. Talán ráveszik, hogy esküdjön meg, hogy nem szól senkinek, aztán elengedik.
Nem, nem lehetnek ilyen ostobák. Izzie talán lesz olyan hülye, hogy befogja a száját, ha erre ráveszik, de nem valószínű, hogy ennyire megbíznának benne.
Lassan végighajtott a Canal Streeten, egészen a házukig. Kerékpárját a ház előtt hagyta. Lakásuk ajtajában levetette vizes cipőjét és kezében tartva lépett be.
Anyja a konyhában ült az asztalnál és egy könyvet olvasott. Anélkül, hogy felnézett volna a könyvből, így szólt:

– Remélem, nem várod el tőlem, hogy ilyen későn álljak neki megcsinálni a vacsorádat?
– Még csak hét óra van – morogta Mick, de nem volt semmi kedve vitatkozni, sem vacsorázni.
Ledobta cipőjét a padlóra és átment a másik szobába. Az eddigi nyomozási kísérletei elég gyengén sikerültek, gondolta. Kivette a komód fiókjából a nyomozati anyagot – azt a papírfecnit és festőecsetet, amelyet a Wheeler-házban talált. Szomorúan forgatta őket a kezében. Nagy hasznára biztos, hogy nem voltak. Lemondóan visszarakta őket a fiókba. Fölöslegesnek érezte magát. Nem tudta nyomon követni az Álruhás Bandát. Elfordult a szekrénytől és bekapcsolta a televíziót.
Hirtelen valami furcsa érzés kezdett el motoszkálni az agyában. Ez a furcsa érzés ahhoz a felirathoz kapcsolódott, amely a Mr. Wheeler garázsában talált kis papírfecnin volt olvasható. Ismét visszament a komódhoz és kivette a fiókból a nyomozati anyagot.
Figyelmesen elolvasta a bankbetéti igazolóblankettán található feliratot: National Westminster Banfc, 25 Parley *Street, Hinchley.*
Már látta ezt a nevet valahol. De hol?
Törte a fejét, egyre csak ez a név motoszkált benne. Egy bank neve – de mi dolga lett volna neki valaha is bankokkal? És ekkor végre beugrott a megoldás.
Előkereste az Álruhás Bandáról szóló újságoldalt, amelyet Mrs. Briggstől kért el. Tényleg ott állt benne, hogy kirabolták a Purley Streeten levő National Westminster Bankot.
Nyilvánvaló véletlen, gondolta. Ekkor pillantása az igazolóblankettán levő dátumra tévedt. Ugyanaz a nap volt, mint amikor a bankot kirabolták. Ez már egy kicsit sok volt a véletlenekből.
De ha nem véletlen, akkor micsoda?
Annyit feltétlenül jelent, hogy Mr. Norton Wheeler ugyanabba a bankba tette be a pénzét, amelyiket kirabolták, és pontosan azon a napon, amikor kirabolták.
De hogyha be akart tenni valamilyen pénzösszeget, miért vitte mégis haza az egész formanyomtatványt? Lehet, hogy…
Hát persze! Csak ez lehet az oka!
Az Álruhás Banda tagjai minden egyes rablás előtt ügyfélnek álcázták magukat, így aztán a banda egyik tagja kiállított egy bankbetéti igazolóblankettát, *aztán* beállt a bankban várakozó ügyfelek sorába és

figyelte, hogy mikor nyílik esélye arra, hogy a pénztárablakon belülre kerüljön.
És a fölöslegessé vált igazolóblanketta Mr. Norton Wheeler garázsának földjén végezte.
Aztán Mick rádöbbent arra is, hogy hol látott olyan festőecseteket, mint amilyent Mr. Wheelernél talált a papírfecnivel egyidejűleg. Számos ilyen ecsetet figyelt meg a filmstúdióban.
Ezekkel végezték a sminkelést.
Most már minden részlet a helyére került. A stúdióban levő őrök engedték be mindig az Álruhás Banda teherautóját. Miért? Nyilván a tulajdonostól, Mr. Norton Wheelertől kapták az erre vonatkozó utasítást.
Mr. Wheeler kellett, hogy legyen az egész Álruhás Banda esze.
És most már Mick azt is tudta, hogy hová hurcolták el Izzie-t.
Újra belebújt a cipőjébe és kirohant a lakásból. Édesanyja utána kiáltott. Csak nem akarsz megint elmenni ebben a ronda időben – Kérdését válasz nélkül hagyva robogott lefelé a lépcsőkön.
Az eső már elállt, de az úttest még nedves volt. Ez nem jelentett problémát, mert Mick kerékpárjának vastag gumijai nagyon alkalmasak voltak az ilyen körülmények közötti száguldásra. Sohasem állt volna fejre a körforgalom előtt, ha nem kellett volna úgy sietnie.
Ugyanazon az útvonalon haladt, amerre a teherautó ment. Elhagyta azt a helyet, ahol balesetet szenvedett. Innen mintegy öt perc múlva megérkezett a King Edward Avenue-ra.
A teherautó Mr. Wheeler kocsifelhajtóján parkolt. A házban már égtek a lámpák, mert a borult égbolt és az esős idő miatt korán beköszöntött az esti szürkület. Mick a falhoz támasztotta kerékpárját és felmászva rá bekukucskált a kertbe.
Egy-két percig tanulmányozta a terepet, aztán döntött a teendőket illetően.
Átvetette magát a falon. A földre érkezve meglapult az egyik virágágyban. Senki sem vette észre. Keresztülrohant egy gyepes kertrészen, hogy legközelebb egy rózsabokor mögött bújjon meg. így jutott el, állandóan fedezéket keresve, végül közvetlenül a ház elé.
Minden oldalról keskeny ösvény vette körül a házat.
Mick négykézlábra ereszkedett és addig kúszott így, gondosan ügyelve arra, hogy teste az ablakok szintje alatt maradjon, amíg el nem érte a ház oldalát.
Most már felállhatott, mivel az oldalfalon nem voltak ablakok, és nesztelen léptekkel a hátsó kertbe settenkedett.

Most megállt és felmérte a hátsó kertet is. Ha ide hozták volna Izzie-t, vajon hol tartanák fogva?
Nyilvánvalóan az emeleten, gondolta, hogy ne tudjon kiszökni az ablakon. És olyan helyiségben, amelyiket be lehet zárni.
Három ablak volt az emeleti részen: egy nagyon széles, egy kisablak és egy harmadik, amelyik tejüveggel volt fedve. Ez utóbbi a fürdőszoba ablaka lehetett. És égett a villany benne.
Alaposabban megvizsgálta a fürdőszoba ablakát. A fő ablaktábla készült tejüvegből, de fölötte volt egy- szokványos üvegből készült kisebb ablaktábla is. Maga az ablak a ház távolabbi végében volt.
Az ablak alatt, a ház oldalán üvegházat rendeztek be, melynek teteje a házfal felé emelkedett és csatlakozott ahhoz. Mick végigkúszott a hátsó kerten, egészen az üvegházig.
Megállt, kifújta magát és összeszedte a bátorságát. Aztán lábujjhegyen odasettenkedett a szemétgyűjtő kukákhoz, felkapott egyet és visszavitte az üvegházhoz. Elhelyezte stabilan, hogy ne billegjen, a sufni-szerű építmény sarkán, aztán felmászott rá.
Innen már csak egy ugrás volt a tető. Feltornászta nagy nehezen magát és óvatosan lépdelve jutott el a ház sarkáig. Itt haladt végig az esőcsatorna lefolyója a fürdőszoba ablaka mellett, egészen a tetőn levő ereszcsatornáig. Ujjaival és lábaival igyekezett minél jobban átfogni és megszorítani a lefolyót, *aztán* elindult felfelé.
Nagyon lassan haladt. Karizmai fájtak, ujjai lehorzsolódtak, de tudta, hogy lesz ereje megcsinálni – hiszen az iskolai tornaórákon végeztek már ilyen jellegű gyakorlatokat.
Addig-addig araszolt felfelé a fürdőszoba ablaka mellett, amíg arca egy szintbe nem került a felső, átlátszó üvegtáblával. Ekkor benézett az ablakon.

Izzie belebámult annak a férfinak az arcába, aki kihúzta őt az aknából. Szóval te vagy az a kis taknyos, aki mindenbe beleüti az orrát? – kérdezte a férfi. Sűrű, fekete szemöldökei és tömött bajsza volt, amely lelógott a szája két oldalán. Közel hajolt Izzie arcához, miközben beszélt *hozzá.* Leheletének kellemetlen szaga volt.
Izzie túlságosan nagy megrázkódtatáson ment keresztül és túlságosan meg volt rémülve ahhoz, hogy beszélni tudjon.

Sápadt arccal, rémülten meredt az őt foglyul, ejtő férfira. A férfi izmos, vastag karjai lenyomták a földre, megfordították és egyik karját a háta mögé csavarták. Mozgás – parancsolta.
Átlökte Izzie-t a raktárhelyiség ajtaján, kényszerítette, hogy végigmenjen előtte a hosszú folyosón, majd betaszította a B stúdióba. Egészen eddig az a halvány reménysugár lebegett Izzie szemei előtt, hogy az őt foglyul ejtő férfi esetleg az egyik éjjeliőr volt. Ám amikor belépett a stúdióba, ez a halvány reménysugár is elenyészett.
Két másik férfi tartózkodott a stúdió belsejében. Egyikük előrehajolt, éppen a cipőjét húzta fel, amikor Izzie belépett, és Izzie-nek nagyon ismerősnek tűnt a férfi feje búbján levő kopasz folt.
Ez bizony az Álruhás Banda volt.
Izzie fogva tartója megszólalt. – Gus, nézd csak, mit találtam! – mondta.
A kopaszodó férfi felnézett. – Egy alamuszi, leskelődő kölyköt – mondta.
Izzie most a harmadik férfit vette szemügyre. Répavörös haja volt és rengeteg szeplője. Egy pillanatra Izzie-re nézett, aztán felemelt kezével a fejéhez nyúlt. Levette a parókáját, amely alatt Izzie rövidre vágott, ősz hajat pillantott meg. – Mit csináljunk vele? – kérdezte a parókás férfi.
– Nem tudom – válaszolta Gus.
Az Izzie-t fogva tartó férfi még jobban megcsavarta foglyának karját. – Ez a kis vakarcs mindent romba dönthet – mondta. Fenyegetés csendült ki a hangjából.
– Fáj a karom, ha így csavarja - mondta Izzie.
– Fogd be a szád, vagy különben a fejedet csavarom le!
– Nyugi, Jerry – mondta Gus. A bajuszos férfi enyhített az Izzie karját csavaró szorításon.
– Gyere ide, fiam – mondta Gus. Jerry elengedte a karját, és Izzie odalépett Gushoz.
– Mit kerestetek itt? – kérdezte Gus.
– Játszottunk, – mondta Izzie. – Játszottunk a jelmezekkel és díszletekkel, meg minden. Ha elmennek, nem szólok senkinek magukról. Megígérem.
– Mit akarsz azzal mondani, hogy nem szólsz senkinek rólunk? – mondta ingerülten Jerry. – Mit tudsz te mondani rólunk? Nekünk jogunk van itt tartózkodni. Te jársz itt tilosban, te hatoltál be idegenként a filmstúdióba. Kit érdeklünk mi?
– Azt akarom mondani, hogy nem fordulok a rendőrséghez, vagy bárki máshoz, hogyha hagynak elmenni – nyögte ki keservesen Izzie. Nagyon

közel állt ahhoz, hogy sírva fakadjon.
– Rendőrséghez fordulni? – ismételgette megrökönyödve a parókáját levevő férfi.
– Ne idegeskedj, Alec – mondta Gus. – Tudja a titkunkat. Nyilvánvaló.
Izzie már rájött, hogy milyen ostoba volt. A banda nem volt biztos benne, hogy a fiú tudatában van-e annak, ami a stúdióban folyik. Most akarva, nem akarva bevallotta, hogy valamilyen illegális tevékenység elkövetésével gyanúsítja őket. Ha megjátszotta volna a butát, aki szólni sem tud, már régen elengedték volna.
Az Alecnek nevezett férfi odament a mosdóhoz és lemosta a szeplőit. Amikor megtörölte arcát egy törülközővel, megszólalt. – No, akkor mit csináljunk vele?
Nyilvánvaló, hogy nem engedhetjük el - mondta.
– El kell, hogy vigyük a főnökhöz - mondta Gus –, mert ha nem ő dönt, bármit is teszünk, rossz lesz. Felhúzta a másik cipőjét is, és belebújt a kabátjába. Időközben a másik két férfi elpakolta a ruhákat, parókákat és sminkelési kellékeket – amelyek szanaszéjjel hevertek körülöttük – egy szekrénybe.
– Nos, rendben van, fiú – mondta Jerry, amikor elkészültek. – Utazol egyet velünk – mondta. Megint elkapta Izzie karját és kilökte az ajtón a folyosóra. Alec meggyújtott egy zseblámpát és mind a négyen elindultak a hosszú folyosón.
Ezúttal nem a raktárhelyiségbe mentek, hanem a stúdióépület homlokzati részébe. A hatalmas üvegajtók előtt, az udvaron, Izzie egy furgont látott parkolni. Kimentek a furgonhoz, Gus pedig bezárta mögöttük a stúdió ajtaját.
Jerry közelebb lökte Izzie-t a teherautó hátsó ajtajához, miközben egy kulcsot igyekezett kihalászni a zsebéből. Amikor elfordította a kulcsot a zárban, figyelme egy pillanatra lanyhult. Izzie azonnal megragadta a kedvező lehetőséget. Kirántotta karját Jerry szorításából és elszaladt.
Jerry elkiáltotta magát. Gus aki éppen végzett a kijárati ajtó bezárásával, megfordult, s így látta, hogy Izzie elviharzik előtte. Kinyújtotta a lábát és elgáncsolta a fiút, aki átesett a lábán és teljes hosszában elvágódott a kavicsos úton.
A sikertelen szökési kísérlettől teljesen kétségbeesve, némán feküdt a földön. Arcát felsértették és összehorzsolták a kavicsok; sípcsontja, amely

Gus gáncsoló lábával került összeütközésbe, úgy fájt, mintha eltört volna. Most már nem tudta visszatartani kitörő könnyeit.
Jerry felhúzta a földről, talpra állította és visszakézből pofon vágta. Izzie felsikoltott a fájdalomtól és a megaláztatástól.
– Nyugi, Jerry, ne vedd olyan komolyan – mondta halkan Alec. – Hiszen ez csak egy tejfölösszájú kölyök.
– Mit akarsz tőlem, még jutalmazzam is meg érte? – vágott vissza Jerry. Csak meg akarom leckéztetni.
Gus közbevágott. – Ne csinálj semmit, csak vidd be a furgon belsejébe és tartsd rajta a szemed Jerry.
Izzie-t durván belökték a kocsi hátsó részébe, ott feküdt a padlón, arccal lefelé. Jerry beült mellé a kocsi hátuljába, míg a másik kettő előre ült, a vezetőfülkébe. Izzie hallotta, hogy beindul a motor és a furgon megindult a felhajtón a kijárat felé.
Izzie-nek nem volt fogalma arról, hogy hova megy a furgon. Feküdt a kocsi kemény fémpadlóján és megpróbált könnyíteni a zúzódásaira nehezedő nyomáson. Nagyon hosszúnak tűnő utazás után végre megálltak.
– Jobb, ha bekötjük a kölyök szemét, legalább nem látja, hova hoztuk – mondta Gus.
Jerry talált egy olajos rongyot a kocsi padlóján, ezzel kötötte be jó szorosan Izzie szemét. Azután kiemelte a fiút a kocsiból és talpra állította. Újra csak hátracsavarta a karját és előrelökte.
Izzie kemény útburkolatot érzett a talpa alatt. Néhány pillanat múlva Jerry megszólalt. – Vigyázz, lépcsőn kell felmenni - mondta. Izzie felbotorkált két lépcsőfokon. Most azt állapíthatta meg, hogy egy lakás padlóján jár.
Egy új, eddig nem hallott hang szólalt meg. – Mit jelentsen ez? – kérdezte méltatlankodva. Egy idősebb ember hangja volt, és Izzie-nek úgy tűnt, hogy nem olyan goromba, mint a három bankrabló.
Izzie hallotta Gus beszámolóját a történtekről. – Ezt a kölyköt ott kaptuk el a stúdióban, Főnök. Ott szaglászott, mi meg nyakon csíptük – mondta. – Megpróbált lekenyerezni bennünket azzal, hogy nem fordul a rendőrséghez, ha szabadon engedjük.
– Ostoba fajankók, miért hoztátok ide?
– Nem tudtuk, hogy mit kellene csinálnunk – mentegetőzött Gus.
– Az ördögbe! – káromkodott a Főnök, aztán rövid időre elcsendesedett. Majd újra megszólalt. – Rendben van! Nem bánom, hogy idehoztátok. Most

viszont jó lenne, ha nem lenne útban addig, amíg valami okos dolog nem jut az eszembe. Vigyétek fel az emeletre és kötözzétek meg – mondta.
Jerry megragadta a karját. – Erre, kölyök – ripakodott rá. Felvezette Izziet egy lépcsősoron az emeletre és belökte egy szobába. Leültette egy kemény ülőalkalmatosságra, és szorosan összekötözte a csuklóján és a bokáján. Végül rázárta az ajtót. Izzie hallotta, amint lépései távolodnak, ahogy lefelé megy a lépcsőn.

HETEDIK FEJEZET

Izzie megítélése szerint saját helyzete meglehetősen gyászosnak volt mondható. Túl sokat tudott az Álruhás Bandáról, és a banda tagjai tudták ezt. Azzal is tisztában volt, miről tanácskoznak jelen pillanatban. Azt beszélik meg, hogyan lehetne őt elhallgattatni. Úgy érezte, hogy erre csak egy mód kínálkozik – ha megölik őt.
Következésképpen úgy döntött, hogy nem veszíthet semmit, ha szökéssel próbálkozik. Ez egy kicsit jobb kedvre derítette és máris megpróbálta felderíteni közvetlen környezetét. Összekötözött kezével megtapogatta azt az ülőalkalmatosságot, amelyre Jerry leültette, és felfedezte, hogy az egy vécé. Ezek szerint a fürdőszobába zártak be, gondolta.
Megfeszítette karizmait és örömmel tapasztalta, hogy kötelékei nem igazán szorosak. Előre-hátra próbálta kezeit mozgatni. Ezek a próbálkozások ígéretesnek tűntek, egy idő után azonban abbahagyta keze tekergetését, hogy fájó csuklója megpihenhessen. Azután újra próbálkozott.
Hirtelen koppanást hallott az ablaküvegen. Arcát odafordította ugyan, de ez a mozdulat természetesen teljesen haszontalan volt, mivel a szeme még mindig be volt kötve. A halk kopogás megszűnt. Izzie egy darabig törte rajta a fejét, próbálta megmagyarázni, aztán felhagyott vele, és úgy határozott, hogy ez is egyike volt azoknak a titokzatos neszeknek, amelyek a házakban időről-időre hallatszanak.
Ismét felvette a harcot a kezét megbéklyózó kötelekkel. Hirtelen örömmel tapasztalta, hogy csuklói kiszabadultak. Szeméről letépte az olajos rongyot és körülnézett. Egy nagy fürdőszobában volt. A helyiség távolabbi végében

volt a kád, a kád és a vécé között helyezkedett el az ajtó. Az ajtóval szemben egy zuhanyozó volt felszerelve, s ott volt az ablak is.
Miközben Izzie a bokáját szabadította ki a kötelek közül, egy használhatónak tűnő terv kezdett agyában formát ölteni.
A kilincs az ajtó távolabbi oldalán volt felszerelve úgy, hogy aki látni akarta a vécét, amelyiken Izzie ült, annak be kellett lépnie a fürdőszobába.
A mosdó mellett egy polcon egész seregnyi illatszeres üveg és tégely sorakozott. Izzie egy nagyalakú, nehéz, borotválkozás utáni arcvizet tartalmazó palackot választott ki közülük. Beleszagolt, és felismerte, hogy ugyanaz az illat, amelyet akkor érzett, amikor a Főnök elhaladt mellette.
Lépéseket hallott közeledni. Felkapta a palackot, aztán felmászott a kád túlsó végére, szorosan odasimulva a falhoz.
Egészen hátrahajtotta a fejét és visszatartotta a lélegzetét azon imádkozva, hogy bárki is jön be az ajtón, ne vegye észre az első pillanatban.
Megfordult a kulcs a zárban és az ajtó kitárult. Izzie a feje fölé hátrahúzta a súlyos palack nyakát markoló karját. Jerry lépett be.
Izzie minden erejét beleadva sújtott le a palackkal a férfi fejére. A palack ripityára tört, az egész fürdőszoba megtelt parányi üvegszilánkokkal és az arcszesz tömény illatával. Jerry tompa puffanással liszteszsákként rogyott a padlóra. Izzie leugrott a kádról és kirohant a fürdőszoba ajtaján.
A lépcsősor tetején találta magát. Pontosan előtte helyezkedett el egy pihenő, innen egyenesen vezettek lefelé a lépcsők.
Egy hangot hallott az alsó szintről. Mi volt ez a puffanás? – kérdezte valaki.
Egy másik hang azt válaszolta: – Mindjárt körülnézek.
Izzie félúton lehetett lefelé a lépcsőkön, amikor kinyílt egy ajtó, és Alec lépett ki rajta. Meglátta Izzie-t és elindult feléje.
Izzie megfordult és felfelé próbált menekülni a lépcsőn. Alec rohant utána, hármasával vette a lépcsőket.
Izzie megfordult a lépcsősor tetején és futott néhány métert a pihenőn. Alec is felért a pihenőre. Izzie átvetette magát a korláton és ügyesen a lépcsősor közepe táján landolt.
Ekkor tűnt fel Gus a lépcsősor alján. – Átkozott kölyök! – ordította. Izzie még mindig a markában szorongatta a törött arcszeszes üveg maradványát. Nekirontott Gusnak és az arcába vágta a csipkézett szélű, cakkosan t0rt üveget. Gus elugrott előle, de megbotlott és elvágódott.

Izzie átugrotta és a bejárati ajtó felé rohant. Alec lefelé száguldott a lépcsőkön, hogy utolérje. Izzie jól hallotta a Főnök hangját. – Kapjátok már el, mozgás! Ti kétbalkezes hülyék! - kiabálta.
Izzie már éppen felnyitotta a bejárati ajtó záróreteszét, amikor megérezte a vállán Alec kezét. A férfi visszarántotta, pont amikor végre sikerült kinyitnia az ajtót.
– Megvagy, te kis semmirekellő - mondta Alec.
Az ajtó kitárult és Izzie meglátta a küszöbön apja és egy tagbaszakadt rendőr alakját. A rendőr éppen felemelte a kezét, mintha kopogni akart volna az ajtón.
Alec felvisított és elengedte Izzie vállát.
– Ne törje a fejét senki holmi ostoba menekülési terveken – mondta a rendőr higgadtan –, a házat körülvettük.
Izzie visszafordulva benézett a ház előcsarnokába, s látta hogy a Főnök a zsebébe nyúl. A rendőr mint a villám suhant el mellette, nagy termetéhez képest hihetetlenül gyorsan mozogva. A Főnök már-már előhúzott egy pisztolyt a zsebéből, amikor a rendőr ökle leterítette. Izzie belevetette magát apja oltalmazó karjaiba.
Egy újabb rendőr lépett be az előcsarnokba és egyszerre úgy tűnt, mintha az egész ház hemzsegne az egyenruhásoktól. Alec és Gus alázatosan emelték fel karjukat, szó nélkül megadták magukat. Bilincs kattant a csuklójukon, és elvezették őket. Gus a homlokán levő mély sebre mutatott a kezével és gonosz tekintettel méregette Izzie-t, amikor a rendőrök díszkíséretében elhaladt mellette, majd odavezették a várakozó rendőrautóhoz.
– Ezt a sérülést te okoztad? – kérdezte Izzie apja.
– Igen – válaszolta Izzie, de hangja határozatlanságot árult el, maga sem tudta, hogy büszke legyen rá, vagy szégyellj e magát.
Az egyik rendőr leszólt az emeletről. Még itt is van egy sérült, őrmester valaki jól ellátta a baját…
Mr. Izard kérdően pillantott Izziere.
Izzie bólintott. – Igen, azt is én tettem – mondta szégyenlősen. – Haragszol rám, apa?
Apja ránézett egy pillanatig, aztán összeborzolta a haját. – Hát miért haragudnék rád, te buta – mondta némileg érdes hangon. – Büszke vagyok rád!
– És hogy találtál meg? – kérdezte Izzie.
– Mick érdeme – válaszolta Mr. Izard.

– Ő sütötte ki, hogy hol tarthatnak fogva – de hogy hogyan találta ki, magam sem tudom. Idejött utánad, és meglátott az ablaküvegen keresztül.
– Igen, arra emlékszem – mondta Izzie.
– Akkor ő lehetett az, aki megkocogtatta az ablakot.
– Elég az *hozzá,* hogy utána lemászott, eljött hozzánk és mindent elmondott. Én meg hívtam a rendőrséget. Mick elvezetett bennünket ide ehhez a házhoz. Ott ül kint most, az egyik rendőrautóban.
Izzie faképnél hagyta apját, és elrohant, hogy megkeresse Micket.
Néhány óra múlva Izzie és édesapja kocsival hazavitték Micket a rendőrségről. – Van egy-két jó hírem, amit érdemes lenne elmondani édesanyádnak is, Mick – mondta vidáman Mr. Izard. Például az, hogy sikerült összeszednem a pénzt, ami a stúdió újbóli beindításához szükséges.
– Örülök neki – mondta Mick. – És gondolom, mivel Norton Wheeler a börtönben csücsül, lévén az Álruhás Banda főnöke...
– ...Végül is nem fogják lebontani a házatokat! – vágott közbe Izzie.
– A francba! – mondta Mick. – Micsoda szerencsés nap!

Az űrt járt ikrek

1. FEJEZET

Miféle nagybácsi?

- Nem is tudtam, hogy van egy Grigorian nevű nagybácsink – tűnődött Fritz Price.
– Jópofa név – mondta ikertestvére, Helen. – Biztos vagy benne, hogy tényleg így hívják, Tubs?
– Ne szólíts Tubsnak! – kérte ki magának Tubs.

Az ikrek a tengerparti Napfényes Panoráma panzió alacsony mellső téglafalán ültek. A vendégházat Mrs. Price vezette. A háznak valójában nem is volt igazi panorámája, hacsak nem számítjuk a Napfényes Panorámához hasonló vendégfogadók sorát az utca túloldalán. Napfényesnek azonban valóban napfényes volt, így július vége felé.
Nemrég ebédeltek, és miközben azon törték a fejüket, hogy mivel is töltsék a délutánt, a ház előtt tébláboló, újonnan érkezett vendégeket bámulták, akiknek kocsijai tömve voltak bőröndökkel, nyugágyakkal, termoszflaskákkal, vödrökkel, lapátokkal.
Helen és Fritz valójában azon tanakodtak, hogyan tudnának megszabadulni Tubstól a nap hátralevő részére. Egyébként ő az unokatestvérük volt, náluk három évvel fiatalabb, és ahogy Fritz szokta mondani, egy dagadt kis szálka a szemükben. És minden nyári szünetet itt töltött a Napfényes Panorámában, és minden nyári szünetben ugyanolyan volt vele. Az ikrek eleinte mindent beleadták, hogy kedvesek legyenek hozzá: este elvitték úszni, mikor a part már nem volt annyira tömött, bevették maguk közé a játékaikba, együtt kriketteztek a napsütésben és monopoliztak, míg esett az eső, és titkos odújukat is megmutatták neki, a szirti sétány mentén nőtt földi szederbokrok között, ahol az ember megleshette az üregi nyulakat.
Aztán néhány nap elteltével már kezdtek elfáradni gyerekességétől, s megpróbáltak nem venni tudomást róla. Tubs ilyenkor metsző, éles hangon tiltakozott, és követelte, hogy vegyék be mindenbe, az ikrek pedig kénytelenek voltak engedni, és – legalábbis egy időre – feladták a menekülés gondolatát.
A menekülés, ez volt az, amiről most is terveket szövögettek éppen, mikor Tubs kijött a házból – miután végre elfogyasztotta ebédjét, persze mindenkinél lassabban, ahogy szokta –, és közölte Grigorian nagybácsi jövetelét. Mint mindig, ha a Dagi gúnynév emlegetésével adtak hangot Tubsszal szembeni ellenérzéseiknek, a beszélgetés most is veszekedésbe torkollott.
– A nevem Jonathan – duzzogott Tubs.
– Fritz valódi neve Richárd – mondta Helen –, de ő mégsem panaszkodik.
Fritz feje búbján egy haj tincs örökké az égnek állt, innen kapta becenevét, melyet nem szeretett, de elég érett volt ahhoz, hogy tudja, ha nagy hűhót csinál a dologból, még inkább kigúnyolják érte.
Volt idő, mikor órákat töltött a tükör előtt, próbálva ellapítani a lázadó tincset fésűvel, vízzel, hajkrémmel, de semmi nem vált be. Mostanában a

haja már oldalt is elég hosszú volt, és az elöl felálló tinccsel kifejezetten hasonlított Rod Stewartra, úgyhogy kezdte egészen megszeretni.
– Azonkívül – szólt Fritz – én nem tehetek a hajamról, te viszont leadhatnál némi súlyfelesleget.
– Hát, javasolnék inkább egy másik, hozzám jobban illő becenevet – mondta Tubs öntelt mosollyal.
– Mit?
– A Ringó kölyök – ezzel Tubs előrántott egy képzeletbeli pisztolyt egy képzeletbeli pisztolytáskából, lelőtte mindkét unokatestvérét, majd képzeletbeli lován elégedetten visszakaptatott a házba.
– A fene egye meg, ebből még öt hetet ki kell bírnunk – sóhajtott Fritz.
– Menjünk és tudakozódjunk e felől a Grigorian bácsi felől – javasolta Helen.
Leugrottak a falról és keresztülsétáltak az előkerten. Valójában nem is kert volt, hanem parkolóhely a vendégek számára, akikkel épp tömve volt a ház. Ki-be rohangáltak a cuccukkal, felfedezték maguknak az ebédlőt, a fürdőszobákat, a tévével felszerelt társalgót. Fritz és Helen az emeleten találták anyjukat, amint éppen ágyazott.
Egyszerű műszálas szvettert és nadrágot viselt, ami egész lényének átlagos kinéze-
tet adott. Ha azonban kiöltözött, és rendesen kikészítette magát, igazán vonzó tudott lenni. Mindig huszonegy évesnek mondta magát, amit Fritz teljesen értelmetlen hazugságnak tartott, hiszen édesanyjáról csinossága ellenére is lerítt, hogy negyven és ötven között jár már.
Amint ők beléptek, így szólt: – Ágyazd be, kérlek, a másik felét, Helen! Janice lenn van a földszinten és Mrs. Williams is épp ma kimenős. – Mrs. Williams egymaga jelentette a panzió személyzetét, nem számítva Frank Cheesewrightot, aki csupán az alkalmi munkákat végezte el, s telente néha elvitte Mrs. Price-t a moziba.
Helen elkezdte összehajtogatni az ágyneműt, ezalatt Fritz – megpróbálva hasznossá tenni magát – egyik papírkosarat a másikba ürítette.
– Tényleg van nekünk egy Grigorian nevű nagybácsink, aki most idejön? kérdezte Helen.
– Igen, és a Magasságosra remélem, hogy nem akar itt maradni éjszakára, mert máris van itt egy család, amelyik a vártnál kettővel több gyerekkel érkezett, s egyelőre rejtély, hogy hová fogom elhelyezni őket.

– Hogy lehet, hogy eddig nem is hallottunk róla? – faggatta tovább Fritz. Hol él? Miért jön ide?
Mrs. Price fölrázta a párnákat, majd a második ággyal kezdett ügyködni.
– Egy walesi farmon él, és fogalmam sincs róla, hogy miért jön ide. Azt mondta, látni akar minket.
– De miért nem hallottunk róla soha? – ismételte meg előbbi kérdését Fritz.
Egy csinos fiatalasszony – Helennél csak néhány évvel idősebb – lépett be a szobába egy csésze teával a kezében.
– Ó, Janice! Az Isten áldja meg a szívedet! Épp, amire szükségem van - mondta Mrs. Price. Leült az ágy szélére és megkavarta a teáját. Ezalatt az ikrek türelmesen várták a választ kérdésükre a titokzatos nagybácsival kapcsolatban.
– Csak egyszer találkoztunk vele kezdett *hozzá* -, az apátok temetésén. Aligha emlékeztek rá. – Hangja élénk, üzleties tónust vett föl, ahogy mindig, mikor az ikrek apját emlegette. Apjuk autóbalesetben halt meg, mikor ők még nagyon kicsik voltak. Mrs. Price annak idején az életbiztosítási járadékból vásárolta meg a vendégfogadót.
– Apátok sosem volt biztos benne, hány testvére is van valójában – folytatta. – Tudjátok, a család teljesen szétszóródott Lengyelországban a háború alatt. Apátok tulajdonképpen árvaként érkezett ide, és soha többé nem is hallott a családja felől. Mikor meghalt, Grigorian nagybácsi rábukkant az újságban a közleményre, és eljött a temetésre. Akkoriban Németországban élt, de apátok halálakor történetesen éppen itt tartózkodott Angliában üzleti ügyben.
Roppant kedves volt *hozzám,* felajánlotta, hogy kisegít anyagilag, de nem volt rá szükségem. A temetés után többé nem láttam. Úgy látszik, most, hogy Angliában él, újra látni akar minket. Nem is emlékszem már rá igazán, hogy hogy néz ki.
És Grigorian nagybácsi személye, ahogy azt Fritz később megjegyezte Helennek – az elmondottak alapján csak még titokzatosabbnak tűnt föl.
Mint az később kiderült, fura hüvelykujjai voltak. Helen figyelt föl rá először. Tenyere közepéből nőttek ki, nem úgy, mint rendesen, a kéztőből. Amint Helen után Tubs is felfedezte a különös hüvelykujjakat, kijelentette, hogy Grigorian nagybácsi az űrből érkezett, s ezek után lelőtte Fritzet egy képzeletbeli sugárpisztollyal.
Eltekintve azonban a hüvelykujjaktól, pontosan olyan volt, amilyennek egy nagybácsinak lennie kell, szakállal és bajusszal, cinkosán hunyorgó

tekintettel. Öltönyt és mellényt hordott, és meglehetősen alacsony termetű volt.
Fritzet leginkább az autója érdekelte, egy piros Triumph. Fritz szerint üzemanyag-befecskendezővel működött, és úgy ment, mint a rakéta.
Helen viszont azt mondta, hogy Frank Cheesewright szerint egyik autó olyan, mint a másik, egészen addig, amíg elindul, ha beindítod, és nem áll le, míg te le nem állítod.
– Ez azért van, mert ő csak egy használt Forddal jár, és még nálad is kevesebbet tud az autókról – vágott vissza Fritz. Az ikrek sokat veszekedtek, és jóllehet ezt soha be nem ismerték volna, akkor érezték magukat a legjobban, mikor ott volt Tubs is, akivel mindketten csipkelődhettek.
Ez a vita azonban abbamaradt, még mielőtt igazán elkezdődött volna, minthogy Janice behívta őket teázni. A Napfényes Panorámában a családnak korán kellett teáznia, mivel fél hattól már kezdtek szállingózni vacsorára az első vendégek. Ma sonkát és salátát ettek, Grigorian nagybácsi tiszteletére, aki viszont újkrumplik tucatjait falta fel.
Majd, miközben teáját iszogatta, és temérdek vajas-mézes kenyeret pusztított el, a farmjáról mesélt nekik.
– Egy fél hegység valójában – jelentette ki büszkén vigyorogva. – Van néhány száz birkám, amiknek egyetlen feladata, hogy nyírják a füvet. Egy pár disznót is tartok, amelyek semmi problémát nem jelentenek, amíg el nem kódorognak. Olyankor aztán ördögien nehéz elkapni őket.
Helen kuncogott, maga előtt látván Grigorian nagybácsi alacsony, tömzsi alakját, amint farmján fel-alá kacsázva megpróbál elkapni egy elkóborolt malacot.
Tea után feltűrte ingujját, virágos kötényt kötött maga elé, és ragaszkodott *hozzá,* hogy ő mosogasson el. A gyerekek is segítettek leszedni az abroszt, így hallhatták, amint Grigorian nagybácsi így szólt Mrs. Price-hoz: – Ma estére kivettem egy szobát a Grand Hotelben, lenn a tengerparti sétányon.
– Sajnálom, de nem áll módomban, hogy ágyat adjak – szabadkozott Mrs. Price –, mert telt ház van…
– Az csak természetes a nyaralási szezonban.
– Valójában több is mint telt ház... El kéne ezen a héten egy plusz szoba is, ugyanis nem tudom még, hova fogok rakni néhány nem várt vendéget.
– Igazán? – Úgy tűnt, érdekesnek találja a dolgot. – Ez éppenséggel beleillik az én terveimbe, már amennyiben egyetért.

Mrs. Price abbahagyta a befőtt kimérését a kompótostálakba, és kíváncsian nézett rá.
– Azon gondolkodtam, mi volna, ha az ikrek eljönnének, és velem töltenének néhány napot. Szeretném jobban megismerni őket most, hogy Angliában élek. *Ezzel* levenném a válláról az ő gondjukat, amíg olyan elfoglalt, és persze felszabadulna az a bizonyos plusz hálószoba is, amire szüksége van.
Mrs. Price-nak, úgy tűnt, kételyei támadtak. – Attól tartok, nem hagyhatják itt Jonathant. A vakációt tölti nálunk, és nem volna illő, ha az enyémek elmennének és itt hagynák az unokatestvérüket, egymagában.
– Tubs is jöhet – mondta Grigorian nagybácsi. – Meg sem fordult a fejemben, hogy ő itt maradjon.
– Akkor viszont fel kell hívnom a nővéremet.
– Van telefonja?
– Igen, máris tárcsázom.
Amíg kiment telefonálni, Grigorian nagybácsi a gyerekekhez fordult. Volt egy, kis idegen akcentusa, amely különösen akkor érződött, ha hozzájuk beszélt. Mi a véleményetek? – kérdezte. – Mondjátok meg, ha nem szeretnétek eljönni! Végül is az csak egy egyszerű farm. Ugyanakkor segíthettek hajtani a birkákat, vezethetitek a traktort és bebarangolhatjátok a vidéket. Ha elég jó erőben vagytok, akkor tehetünk néhány túrát a hegyekbe.
– Addig maradtok, amíg jól érzitek magatokat. Ha pedig ráuntok, én rögtön hazahozlak benneteket.
– Nagyszerűen hangzik! – mondta Helen, aki majd megőrült az állatokért.
– Szerintem is! – állt mellé Fritz, aki a világ végére is elment volna a lehetőségért, hogy egy traktort vezethessen.
– És szerintem is! – nyilatkozott Tubs, aki semmiből sem akart kimaradni.
Mrs. Price jött vissza a- konyhába. Jonathan anyja nagyon örül a dolognak – újságolta. – Van magánál telefon, Grigorian?
– Hogyne! Garantálom, hogy a gyerekek minden este felhívják majd.
– Ó, arra nem lesz szükség. Csak hogy kapcsolatban maradjunk. Mikor indulnának?
– Nos, még ma szüksége van arra az üres szobára, ugye nem tévedek?
– Igen, de hát maga szállást foglalt a Grand...
– Ó, ne aggódjon! Tulajdonképpen ki nem állhatom azt a helyet. Ha nem visz el túl sok időt a csomagolás, akkor még ma este tízre odaérhetünk.

És az egész hihetetlen kaland ilyen egyszerűen, kurtán-furcsán kezdődött.

2. FEJEZET

Fura farm -fura farmer

Fritz a bégető bárányok hangjára ébredt. Végigfuttatta tekintetét a fehér falakon, az apró ablakon és a hatalmas dupla ágyon, melyben feküdt, és a tegnap történtek emlékei újra levetítődtek agyában.
Előző délután rekordidő alatt csomagolta össze a holmiját; csupán egy tartalék farmerből, néhány pulcsiból, eső esetére bekészített gumicsizmából, és egy csuklyás anorákból, valamint némi alsóneműből állt a poggyásza.
A tegnapi vágta a Triumph-fal szédületes volt. Grigorian nagybácsi, úgy tűnt, nem ismer semmiféle közúti korlátozást, és míg a sztrádán haladtak, a sebességmérő mutatója időnként a 130-ast nyaldosta.
Mikor megérkeztek, a farmon forró ital és csokis sütemények valóságos hegye várta őket; aztán aludni tértek. Mielőtt álomba merült volna, Fritz utolsó gondolata az volt, ha minden nagybácsi Grigorianhoz hasonlóan viszonyulna a sebességkorlátozások és a csokis sütemények fogalmához, akkor szeretné, ha neki minél több nagybácsija volna.
Kiugrott az ágyból és a parányi ablakhoz lépett. A hálószoba nyirkosán hideg volt, de odakint egy újabb napsütéses nap virradt. A nagy farmház lejtőre épült, lefelé nézett a domboldalon, és így, noha *le kellett mennie* a földszintre annak, aki ki akart jutni a házból, valójában a fönti hálószoba is a földszinten volt.
Az udvart rozoga kőépületek zárták körbe. A lerobbant kalyibákon túl pedig méteres gaz borította be a meredeken emelkedő kis hegy oldalát, vagy hatalmas dombét, nézőpont kérdése csupán.
Fritz a mosdóhoz ment és vizet fröcskölt az arcába, csak hogy elmondhassa, ő már megfürdött, ha netán valaki megkérdezné. Volt azonban egy olyan érzése, hogy Grigorian nagybácsi nemigen fogja megkérdezni.
Lesétált a lépcsőn, és mindenkit ébren talált. A többiek éppen hozzáfogtak a reggelihez, amit egy Mrs. Rhys nevű sürgölődő kövér hölgy szolgált fel.

– Mrs. Rhys viszi a háztartást, és férje vezeti a farmot - magyarázta Grigorian nagybácsi.
– Akkor neked mi a dolgod? – érdeklődött Tubs, aki mindig ehhez hasonló, kínos kérdésekkel rukkolt elő:
Grigorian nagybácsi felnevetett. – A nap hátralevő részében éppen ezt tervezem elmondani nektek – válaszolt. – De most egyetek!
A farmon élő emberek, úgy tűnik, igencsak sokat esznek – állapította meg magában Fritz. Mrs. Rhys extra adag reggelit szolgált föl, mely egy oldalszalonnából, rőfnyi kolbászból, két sült tojásból és babból, paradicsomból, gombákból és frissen sült cipóból állt.
Míg a többiek befejezték az evést, Grigorian nagybácsi rágyújtott a pipájára. A mai nap a meglepetések napja lesz - mondta. – De először is meg kell tartanom néhány ígéretemet. Fritz és Tubs velem jön a traktorhoz, Helen pedig megnézheti a bárányokat.
Helen és Mr. Rhys, egy magas walesi paraszt, aki sapkát és gumicsizmát viselt, elindult a hegyoldal irányába, Fritz és Tubs pedig kiment az udvarra.
Grigorian nagybácsi kitárta egy pajta ajtaját, s menten láthatóvá vált egy pirosra festett, sárral borított traktor. Beültette Fritzet az első ülésre és megmutatta neki, hogy tegye a monstrumot alapgázra. Amaz pedig szépen be is indította a motort.
– Indulhatsz! – kiabálta túl a masina bömbölését.
Fritz előretolta a gázkart, és a jószág engedelmesen kidübörgött a pajtából az udvarra. Seperc alatt egyenesen egy kőfal felé törtetve találta magát. Megtekerte a volánt – nehezebb volt, mint várta –, és körbekormányozta a traktort az udvaron.
Grigorian nagybácsi kilökte az udvarkaput és kifelé mutatott rajta. Fritz áthajtott a kapun, ki az útra. A többiek futottak utána.
Végül aztán Grigorian nagybácsi jelezte, hogy álljon meg, ő pedig visszarántotta a gázkart.
– Tubson a sor – mondta Grigorian nagybácsi. – Előbb majd én megfordulok vele. Felkapaszkodott a fémülésbe és csinált egy ötcsillagos fordulót. Úgy tűnt, ugyanúgy élvezi, ahogy Fritz korábban.
Ezután Tubs lendült föl a kormány mögé, és ő is megkapta ugyanazokat az utasításokat. Sugárzó örömmel az arcán Tubs elgurult a traktorral az úton a tanyaház felé.
– Úgy sejtem, gyorsabban fog menni - jegyezte meg Fritz, amint félig lépkedtek, félig rohantak a járgány mögött.

– Egy nap majd azt is megtanítom, hogy lehet igazán felgyorsítani – szuszogta Grigorian nagybácsi.
Tubs előrenyúlt egy másik kar felé, a kerék fölött.
– Ne nyúlj hozzá! – ordította Grigorian nagybácsi.
Tubs meghúzta. A traktor meg egyből kilőtt előre. Tubs hanyatt vágódott és majdnem lebucskázott hátrafelé a gépről, amely oda-vissza csámpázott az út és a lejtő között. Grigorian nagybácsi gyorsabban futott, utolérte a traktort és felugrott rá. Odakúszott Tubs mellé, áthajolt rajta és visszanyomta a kart. A traktor lelassult és áthaladt a farm kapuján.
– Önbizalom, Tubs – mondta Fritz levegő után kapkodva, amint Tubs lekászálódott.
– Nem mutattam meg, hogy hol a fék, mert nem mutattam meg a fojtószelepet sem – nevetett Grigorian nagybácsi. Persze sejthettem volna, hogy megtaláljátok ti magatoktól is.
– Ugyan, igazán nem tudhattad, hogy milyen Tubs – legyintett Fritz.
– Á – felelte Grigorian nagybácsi –, többet tudok én rólatok, mint hinnétek.
Fritz már éppen azon volt, hogy megkérdezze, hogyan is értette ezt a megjegyzést, mikor Helen jött vissza. – Egyszerűen gyönyörűek – olvadozott Helen –, aranyos, játékos kis pamacsok.
Grigorian nagybácsi tapsolt egyet.
– Jól van, most pedig akarok mutatni nektek valamit. Erre – intett a gyerekeknek.
Keresztülvezette őket az udvaron a kőkalyibák egyikéhez. Ez nem volt olyan rozzant állapotban, mint a többi. Nem voltak ablakai, és az ajtaja teljesen épnek tűnt. Elővett egy kulcsot, kinyitotta, beeresztette őket, fölkapcsolta a villanyt és bezárta az ajtót.
A szoba kinézetre olyan volt, akár egy modern iroda. Lábuk alatt szürke, faltól-falig padlószőnyeg terült el, a falak fehérre festve, a berendezést pedig mindössze három könnyű ülőalkalmatosság, egy forgószék, egy irattartó szekrény, egy íróasztal és egy írógép alkotta.
– Mi olyan különleges egy irodában? - kérdezte Tubs a tőle megszokott nyers stílusban.
– Majd meglátod – ígérte Grigorian nagybácsi.
Fritz roppant kíváncsi volt, vajon miért csap nagybátyja ekkora hűhót a helyiség körül. – Itt végzed a munkádat?
-.Mondjuk, hogy igen – felelte. Úgy tűnt, továbbra is titokzatos szándékozik maradni az ügyben.

Helen az ajtót vizsgálgatta. – Ez nagyon különös – mondta.
Fritz felfigyelt a megjegyzésre; – Micsoda?
– Nézd, nem fér be a körmöm az ajtórésbe. Nagyon szorosan kell hogy illeszkedjen az ajtókeretbe! Hogy jut be ide levegő?
Fritz közelebbről is vetett rá egy pillantást. Megérintette az ajtót. Ujja egy milliméterrel a faborítás érintése előtt elakadt valamiben. Úgy tűnt, az ajtó egy nagyon vékony, átlátszó műanyagréteggel van bevonva. Végigfuttatta ujját az ajtó és a fal találkozásánál. – Olyan, mintha légmentesen le volna zárva az egész szoba – találgatott.
– Úgy van – mondta Grigorian nagybácsi. – Hadd mutassam most meg, hogy mire való.
Kinyitotta az irattartó szekrényt. Akták helyett azonban gombok, kapcsolók tucatjai kerültek a szemük elé. Egy percig közöttük babrált, majd becsukta a szekrényajtót.
– Észrevétel?
Helen körülnézett. – A falak elsötétültek – ez szúrt neki először szemet.
– Egy pillanat. – Átsétált a villanykapcsolóhoz. – Üljetek le mindannyian! Gondolom, nem akartok egymásnak ütközni a sötétben. – Engedelmeskedtek, ő pedig eloltotta a lámpát. – Nézzetek föl!
Mikor felpillantottak, csillagokat láttak mindenfelé, több milliónyit, jóval többet, mint normálisan, és sokkal erősebben fénylettek. Valami más is ott volt köztük az égen: egy óriási, kék színekben pompázó, felhőgomolyokba öltözött bolygó. Egy félhold alakú része sötétségbe burkolódzott.
– A Holdon vagyunk! – kiáltotta Tubs izgatottan.
– Ne őrülj már meg! – szólt rá Fritz.
– Ez csak vetített kép: a Föld, az űrből nézve. Hihetetlenül jó.
– Csodálatos! – suttogta Helen.
Fritz hirtelen észrevett valamit. – A falak! – szisszent föl.
– Töksötétek – mondta Tubs.
– Nézz rajtuk keresztül, ne rájuk!
A három gyerek a szemét meresztgette. A homályon át szürke, egyenetlen vidékre esett a pillantásuk, mely leginkább egy holdbéli sivataghoz hasonlított távoli dombjaival.
– Megmondtam nektek, a Holdon vagyunk – hajtogatta konokul Tubs.
Grigorian nagybácsi felkapcsolta a villanyt, és egyszeriben megszűnt a falak átlátszósága. A csillagok is eltűntek, habár a Föld még mindig látható volt a mennyezeten.

– Mit gondoltok? – érdeklődött Grigorian nagybácsi.
– Nagyon ügyes – ráncolta a szemöldökét elismerően Fritz.
– Érdekel, hogyan működik?
– Hát persze! Ami a tetőt és a falak közül hármat illet, a dolog egyszerű. Az egyetlen, amire szükséged van, egy-egy vetítőgép a műanyag bevonat mögött. Viszont a negyedik, a mellső fal mögött az udvar van...

– Nos, az igazság valójában sokkal egyszerűbb – jelentette ki Grigorian nagybácsi. – Tényleg a Holdon vagyunk.
Fritz kényszeredetten megeresztett egy nevetést. Az a fajta tréfa volt ez, amelyre az ember inkább Tubstól számított volna. – Ugye nem várod, hogy ezt most tényleg elhiggyük? – hitetlenkedett Fritz.
– Nem, amíg be nem bizonyítottam felelte Grigorian nagybácsi komoly arccal.
.
– Tegyél egy sétát odakinn, azzal bebizonyítod – vetette föl Tubs.
– Ez természetesen nem lehetséges állította le Fritz. – Nem nyithatjuk ki az ajtót, még akkor sem, ha tudnánk, hogy egyáltalán hol van.
– Hmmm… Igen, az csakugyan meggyőző volna – töprengett Grigorian nagybácsi. Térült-fordult, kinyitotta az irattartót, állítgatott benne valamit, és az eredeti kőkalyiba falai és ajtaja jelentek meg körülöttük újra. – Menjünk valahová máshová! – mondta, csak úgy magának.
Ez alkalommal a falak és a mennyezet nem változtak, de az ajtó mellett most egy ablak is megjelent. Fritz kitekintett rajta.
– Ez a Trafalgar tér!
Grigorian nagybácsi egy mosollyal nyugtázta a felkiáltást.
– Nagyon vastagok a falak - próbálkozott tovább Fritz. – Alighanem a kőbe van beépítve a vetítőgép.
De itt, ha akarsz, ki is mehetsz és tehetsz egy sétát odakinn – hívta fel rá a figyelmét Grigorian nagybácsi.
Fritz rápillantott.
– No, mi lesz? Kimész?
– Rendben – vágta rá Fritz. – Érdemes lenne már véget vetni ennek az ostoba tréfának.
Kinyitotta az ajtót, és valóban a Trafalgar tér járdáján találta magát.

Földbe gyökerezett lábbal állt a tér kövezetén. Leesett az álla a csodálkozástól. Arra számított, hogy a tanyaudvarra teszi majd ki a lábát. Szíve kalapácsként vert a mellkasában, amint kővé dermedve bámulta a Nelson-emlékmű magasra tornyosuló alakját. Egy keménykalapos úriember ütközött belé. Fritz elnézést kért, és végre összeszedte magát. Óvatosan fürkészni kezdte környezetét. A Nelson-emlékmű túlsó oldalán, épp, ahol lennie kellett, ott volt a Nemzeti Galéria. A közlekedés zaja a fülében tombolt, és orrába behatolt a jellegzetesen áporodott londoni levegő. Tett egy óvatos lépést előre, mintha csak ellenőrizni akarná, hogy a kövezet valódi-e. Semmi sem történt, kivéve, hogy egy lépéssel közelebb került a járdaszegélyhez.

Körbefordult, hogy lássa, honnan is jött. A tanyasi kőkunyhó helyett azonban csak egy jellegtelen ajtót és mellette egy sötét ablakot látott, egy bolti kirakat és egy mozibejárat közé beékelődve. Az ajtón semmi jelzés nem utalt rendeltetésére, és ha csak elsiettél volna mellette, aligha vetted volna észre.

A legközelebbi sarkon, a Charing Cross állomás mellett egy rikkancs az esti lapokat árulta. Fritz odalépett hozzá, adott neki öt pennyt, és vett egy sportújságot. Fritzet a dátum érdekelte. Mai volt.

A történtek sokkoló erejétől meglehetősen kábultan ment vissza az ajtóhoz, kinyitotta, és belépett az irodába. Odaadta az újságot Helennek, és leült.

– Hát – mondta végezetül –, ha el tudsz menni Londonba, akkor nyilván a Holdra is el tudsz menni.

3. FEJEZET

Az elnyert Erő

- Igazság szerint könnyebb eljutni a Holdra, mint Londonba – vallotta be Grigorian nagybácsi. – Feltételezem, hogy ezt az izémet ti leginkább űrhajónak neveznétek. Ebből az átlátszó műanyag falból – széles mozdulattal körbemutatott a szobán – és a vezérlőegységből áll. Azzal megveregette az irattartót. – A helyváltoztatás elég könnyű, csak meg kell nyomni egy gombot és máris a világűr másik felébe kerültem. Ugyanakkor azonban pontosan meg kell határoznom, hogy hova akarok menni.
– Ez a dolog neheze. Nem olyan nehéz feladat, ha a Holdról van szó, hiszen ott nem kell aggódnom afelől, hogy beleütközöm valamibe. De ahhoz, hogy idekerüljek, a Trafalgar térre, ahhoz nagyon pontos tér és időkoordinátákat kell megadnom a gép számára.
– Aha, értem már – mondta Fritz. Feltételezem, először felkutattad ezt a szobát, kibérelted és biztonságosan lezártad.
– Úgy van. Durván ugyanolyan méretűnek kellett lennie, mint az űrhajómnak, ha nem akartam, hogy bárkinek föltűnjön, amíg itt tartózkodom. Ha akár csak három hüvelyknyi rés volna a fal és az én űrhajóm burkolata között, az minden bizonnyal elárulna engem.
– Gondolom, minden alkalommal helyesbítened kell a koordinátákat, hiszen a Föld állandó mozgásban van.
– Ó, nem úgy van az. Az első alkalomtól fogva ez a fantasztikus számítógép ismét elégedetten paskolta meg az irattartót – folyamatosan korrigálja a koordinátákat.
Fritzet a hallottak valósággal megigézték. – Szóval mindössze annyit kell tenned, hogy keresel egy szobát, melynek mérete nagyjából megegyezik az űrhajóéval, kiszámítod a pozícióját és betáplálod az adatokat. És ezek után akkor mész oda, amikor akarsz. Egy pillanat alatt? – Hát, legalábbis a Földön. Egy messzi utazás az űrben azonban már elég hosszú időt vesz igénybe.
Helen vágott közbe. – Vannak ilyen szobáid a Föld más részein is, másutt, mint Wales vagy London?
– Igen. – Megérintett egy kapcsolót, majd így szólt: – Most nézzetek ki!
Helen azt tapasztalta, hogy most nagyon magasan vannak. Az ablak is nagyobb lett hirtelen. A város, ahová érkeztek, gyakorlatilag felhőkarcolók erdeje volt.
– New York – kapcsolt, amint eszébe jutottak a fotók, amelyeket a földrajz könyvében látott.

– Ez éppenséggel Chicago – árulta el Grigorian nagybácsi. Majd megnyomta a következő gombot. Néhány perc leforgása alatt láthatták Tokiót, Caracast, Bécset, Szentpétervárt és Hongkongot. Az ablak minden egyes alkalommal más formát öltött, az iroda pedig más magasságba került. Az ajtó meg hol az utcára nézett, hol pedig átkerült a túloldalra, és egy folyosóra, egy liftre vagy egy lépcsőházra nyílott.
Végül a gyerekek megálljt parancsoltak. Helen azt mondta: – Úgy érzem magam, mintha túl sok fagylaltot tömtem volna magamba.
– De hát hogy az ördögbe működik? Úgy értem, mi hajtja a motort? – szögezte neki a kérdést Fritz.
– Fogalmam sincs róla – válaszolta Grigorian nagybácsi –, nem vagyok fizikus.
– De akkor – Fritz itt nyelt egyet, és kissé átfogalmazva újra feltette a kérdést: – Grigorian nagybácsi, tulajdonképpen mi vagy te?
Grigorian nagybácsi ragaszkodott hozzá, hogy mielőtt válaszolna a kérdésre, menjenek vissza Walesbe ebédelni. Beléptek a tanyaház konyhájába és megterítve találták az asztalt, mely hideg marhasülttől, két hatalmas darab sajttól és néhány karéj friss kenyértől roskadozott. Meglepve észlelték, hogy már két óra elmúlt, és megpakolták tányérjaikat, majd letelepedtek enni.
– Nos – mondta Grigorian nagybácsi –, azt ígértem, hogy ez a meglepetések napja lesz. Íme a kettes számú. Nem vagyok a nagybácsitok.
A falat megállt a szájukban, és rámeredtek.
– Egy olyan családot kerestem, amelyhez az én személyem problémamentesen hozzákapcsolható, a tiétek pedig ideális volt erre a célra – mesélte. – Ugyanis egyike azon néhány családnak, melyben tisztázatlan múltja miatt egy új rokon egyik pillanatról a másikra felbukkanhat, és senki sem kérdőjelezi meg a valódiságát. Ami engem illet, tíz évvel ezelőtt jelentem meg nálatok először, mint azt édesanyátok valószínűleg már elmondta nektek. Sok időt szándékoztam veletek tölteni, ám röviddel ez után a munkám természete megváltozott, én pedig ejtettem a projektet.
– Mi a foglalkozásod? – kérdezte Helen.
– Ezt is hamarosan tisztázzuk, de addig is tekintsetek szociológusnak.
– Mi késztetett arra, hogy megváltoztasd a véleményedet, azaz hogy újra kapcsolatot keress a családunkkal? – faggatta kitartóan Helen.
– Különleges megbízást kaptam a kormányomtól – mondta. – A ti segítségetekre van szükségük.

Ez nem mondott nekik semmit. Tubs azért föltette a kérdést: – Akkor tehát honnan jöttél?
Grigorian itt a hatás kedvéért szünetet tartott. – Az én hazámat – kezdte – úgy hívják: Klipst. Tizenhét fényévnyire van innen, közel egy Marn nevű kis csillaghoz. – Ismét hallgatott egy darabig, majd elmosolyodott: – Ez a hármas számú meglepetés.
– A fura hüvelykujjak! – jutott eszébe Helennek, és elpirult.
Fritz lépett közbe, hogy föloldja a helyzetet: – Tubs tegnap azt mondta, hogy szerinte te az űrből jöttél.
– Tubsnak valójában jóval több dologban van igaza, mint hinnéd – mondta Grigorian. – De jobb is, ha elmondom most rögtön az egész történetet, még mielőtt aggódni kezdenétek.
– Mint már mondtam, szociológus vagyok, ez is része az igazságnak. Vagy legalábbis szociológiát tanulok. De emellett a kormánynak is dolgozom, már a Galaktikus Birodaloménak. Azt hiszem, úgy mondanátok, mint titkosügynök.
– Rajta kell tartanom a szemem néhány galaxison, melyek a legfrissebben felfedezett területek közé tartoznak, így például a Tejút-galaxison, amelynek egyik bolygója a Föld.
– De hát mi már rég felfedeztük - szakította félbe Fritz.
– Ugyan, a rakétatechnikának koránt sincs akkora jelentősége. Igazság szerint zsákutcába jutottatok vele. De már nincs messze a pillanat, amikor tudósaitok felfedezik azt az új, félelmetes teljesítményű hajtóművet, amellyel mi már régóta járjuk a világűrt. És amikor ez megtörtént, a kormányomnak biztosnak kell lennie abban, hogy a Földet felelősséggel felvehetik a bolygók közösségébe.
– És hogy jövünk ide mi? – kérdezte Helen.
– A Genic szektor nevű körzetben heves vita tört ki, valami belüggyel kapcsolatban. Az egyetlen dolog, amiben a két fél egyetért, hogy a kérdést tökéletesen kívülálló személynek kell eldöntenie, csakhogy ilyet a birodalomban nem találtak. Végső kétségbeesésükben úgy határoztak, hogy odaráncigatnak majd valakit a birodalmon kívülről.
– Abban is határoztak, hogy a döntőbírók ne felnőttek legyenek, mert. hát kétségtelen tény, hogy egyetlen felnőtt sem képes száz százalékig elfogulatlanul ítélkezni. Éppen úgy, mint itt, a politikusok ott is grandiózus ötletekkel jönnek elő, de a problémák megoldásának gondját persze a

kisemberekre hagyják. Ez az ügy a főnököm asztalán landolt, ő meg átpasszolta nekem.
– Úgy érted, hogy itt ülve kell határoznunk egy tőlünk fényévekre, a világűrben folyó vitáról? – hitetlenkedett Fritz.
– Nem, nem itt ülve. Velem kell jönnötök Palassanba, a Galaktikus Birodalom fővárosába.
– Affenébe! – szaladt ki Fritz száján, de hát ez volt minden, ami az eszébe jutott.
– Á, nem olyan nagy ügy, mint amilyennek hangzik – próbálta megnyugtatni Grigorian. – Nálunk is közismert dolog, akárcsak nálatok, hogy a gyerekeknek a felnőtteknél jóval fejlettebb igazságérzetük van – mondta mosolyogva. – Talán azért van ez, mert már túlságosan is hozzáedződtünk az élet tisztességtelenségéhez. Vagy valami ilyesmi. Mellesleg két hétig lesztek ott velem, és higgyétek el, igazán hamar eltelik majd az idő. A farmon levő telefonon keresztül a Tejút bármely szakaszán elérhetők leszünk, úgyhogy tarthatjátok a kapcsolatot édesanyátokkal. A kérdés az, hogy megteszitek-e, amire kérlek titeket.
– Biztosra veheted – jelentette be Tubs, és megvajazott egy újabb szelet kenyeret.
Fritz és Helen egymásra pillantottak. Majd Helen szólalt meg először: – Mindketten szeretnénk segíteni, de nem vagyunk benne biztosak, hogy képesek is vagyunk rá.
– Efelől nincsenek kétségeim – vetette ellen Grigorian. – Alaposan megfigyeltelek és megismertelek titeket az elmúlt hónapokban. Tudom, hogy kellően intelligensek és tisztességesek vagytok a feladathoz. Azonkívül ehhez még hozzájárulok majd némi segítséggel, de erről nem árulhatok el többet, míg biztos nem vagyok abban, hogy igent mondtok.
Ismét egymásra pillantottak. És most egyszerre szólaltak meg: – Megyünk. – Majd Fritz még hozzátette: – Mondd el, milyen segítséget kapunk tőled!
– Nektek adom az Erőt – mondta Grigorian jelentőségteljesen. – Ez egyfajta mentális fegyver. Különleges kezelésben részesültök majd, részetekről azonban ez semmilyen kockázattal vagy áldozattal nem jár, minthogy álmotokban estek át rajta.
– Csak mostanában fedezték föl, a tudomány új vívmányai közé tartozik, és mint ilyen, abnormálisán drága is. Még csak egy maroknyi ember élvezheti jótékony hatását az egész Galaktikus Birodalomban. Hát én mindenesetre nem tartozom közéjük.

– Mi az eljárás hatása?
– Előre nem lehetsz teljesen biztos az eredmény felől. Alapvető rendeltetése, hogy rendkívüli magaslatokra emelje már jelenleg is meglevő, kiemelkedő intellektuális képességeidet. Ha például tehetséges vagy a számok világában, akkor a kezelés eredményeként zseniális matematikus lesz belőled. A hatás azonban ennél jóval sokoldalúbb. Külön nevünk is van az elnyert képességekre a változások jellegétől függően. De ebbe majd csak akkor menjünk bele, ha már túl vagytok a kúrán.
Tubsnak leesett a tantusz: – Akkor belőlem kungfu-bajnok lesz! – és különféle hadonászó mozdulatokat végzett a kezével.
Grigorian felkacagott: – Remélem, hogy nem – fejezte ki tömören aggályait –, az alighanem végzetes volna mindannyiunk számára.
– Ez nekem teljesen zavaros – rázta a fejét Fritz.
– Ez nem is csoda. – Grigorian felkelt az asztaltól. – Még ma este részesültök a kezelésben, és reggel le is teszteljük, hogyan sikerült. Most pedig mit szólnátok egy újabb leckéhez a traktoron?
Helen sajgó füllel ébredt. Ösztönösen felnyúlt, hogy megtapogassa, és egy különös, telefonkagylóhoz hasonlító tárgyat talált, melyet Grigorian előző éjjel erősített oda.
Felpattant és körülnézett. Mindhárman az űrhajóban töltötték az éjszakát. Fülhallgatóik egy tranzisztoros rádióra emlékeztető kicsi dobozhoz csatlakoztak. Vele egy időben a többiek is felébredtek.
– Ezek az ágyak rendkívül kényelmetlenek – jelentette ki Tubs, és felkászálódott.
Kopogtak az ajtón, majd kisvártatva Grigorian lépett be. Helen még mindig úgy gondolt rá, mint nagybátyjára, holott tökéletesen tisztában volt vele, hogy semmilyen rokonság nem fűzi hozzá. Egy tálcát hozott, három pohárral.
– Jó reggelt, Supermanek! – köszöntötte őket vidáman. – Ennek az italnak szükségetek lesz minden cseppjére.
Enyhén illatos, meleg és édes volt. Helen fenékig kiitta bögréjét. Grigorian leült íróasztala szélére. Roppant izgatottnak tűnt.
– Na, lássuk, bevált-e a dolog! Fritz, tapasztalsz változást?
– Hát, nem igazán – vonta meg a vállát Fritz.
– Dehogynem érez – kottyantotta ki Helen –, csak azért mondja, mert először szeretné megtudni, hogy ránk milyen hatással volt a kúra. – Elpirult,

mert eszébe jutott, hogy az eltelt időben még egy szót sem váltottak Fritzcel.
– Aha – bólintott Grigorian –, és te honnan tudsz róla?
– Hát – kezdte magyarázni –, amikor kimondta, hogy nem, fölemelte a karját, megvakarta a fejét és a szokott mozdulatával a *száját* kezdte gyűrögetni.
– Elég – állította le Grigorian –, te Olvasó lettél. Elég, ha ránézel az emberekre, máris tudod, hogy mit éreznek.
– Gondolatolvasó? – kérdezte Tubs irigyen.
– Nem, éppen ellenkezőleg. Helen a testbeszédet megértve következtet arra, hogy mit gondol a másik. Tudod, van egy teljes külön tudományág is, amely az emberek különféle gesztusait vizsgálja, amilyen például az orr piszkálása, a szakáll pödörgetése, a mód, ahogy egy helyben megállnak, hogy mikor teszik zsebre a kezüket, és mindenféle ilyen dolgokat. Helen már alighanem a kezelés előtt is kiemelkedő képességekkel bírt ezen a téren. Ha eddig nem tudott róla, most már tudja.
– Látom, irigykedtek rám – szólt rájuk tréfásan Helen.
Grigorian mulatott a tréfán. – Próbáljatok meg mostantól tapintatosabbak lenni, Helen. Naná, hogy féltékeny vagyok a képességedre, hisz képzeld csak el, hogy nekem, mint szociológusnak milyen jól jönne, ha én is Olvasó lehetnék. Na, szóval térjünk vissza Fritzhez!
– Rendben – fogott hozzá Fritz. – Ez csak egy apró dolog. Még mielőtt elaludtam volna, azon törtem a fejem, hogy az ördögbe jutunk majd el Palassanba, hiszen ha a fény sebességével haladnánk, akkor ez az út száz évig tartana.
– És most hogy okoskodsz?
– Hát, most már sejtem, körülbelül hogy jönne össze a dolog. Csak nagyon nehéz elmagyarázni...
– Próbáld meg!
– Akkor jól figyeljetek! Képzeljetek el egy apró lapos teremtményt. Annyira lapos és primitív, hogy nem tudja fölérni ésszel a lent és a fent fogalmát. Mindössze annyit tud, hogy jobbra és balra meg előre és hátra. Soha nem halad fölfelé vagy lefelé, szóval csupán két dimenzióban tud gondolkodni.
– Pillanatnyilag a hely, ahol él, a terep számára olyan, mint egy papírlap. Márpedig egy lap az lehet lapos, de lehet gyúródott is. Ezt ez a teremtmény sohasem fogja megérteni.

– A kis lény egész életében körbe-körbe mászkál a lap felületén, és sohasem jön rá, hogy ha a papír gyűrött, akkor a céljához vezető utat le tudná rövidíteni, ha lefelé vagy felfelé el tudna mozdulni a felülettől.
– Nos lehet, hogy mi is hozzá hasonló teremtmények vagyunk, a különbség csak annyi, hogy mi nem két-, hanem háromdimenziós világhoz kötődünk. De tételezzük fel, hagy a világűr valójában maga is gyúródott, egy negyedik dimenzióhoz viszonyítva! Akkor tehát elméletben volna lehetőségünk térbeli pontok közötti szakaszok lerövidítésére, mégha ez számunkra első pillantásra, a mi háromdimenziós gondolkodásunkkal kivihetetlennek is tűnik föl. Végre levegőt vett. – Most, hogy elmondtam, újra átláthatatlannak tetszik az egész.
– Sohase bánd! – mondta Grigorian. – Tudom már ugyanis, hogy mi vagy te. Te egy Rendszerező vagy. Ez annyit tesz, hogy ha egy ténNyhalmazra tekintesz, az adatok tömkelegét pillanatok alatt elméletté vagy képes rendezni. Elég, ha ránézel egy motorra, és rögvest átlátod, hogyan működik; vágy figyelsz, egy darabig egy sakkjátszmát, és nagyon hamar megérted mindkét fél stratégiáját.
Fritz lekapta a fülhallgatót, és vigyázva a fekete doboz mellé helyezte. – Ez nem az a fajta hatalom, amit az Erőtől vártam volna – fejezte ki csalódását. – Nem is tűnik számomra túl praktikusnak.
– Hamarosan meglátod majd, milyen hasznos is. És mi van Tubsszal?
Tubs felettébb kiábrándultnak tűnt.
– Épp most próbáltam ki egy ismert karateütést a szék karfáján, de csak a kezemet vertem be, de nagyon – morogta. Az ikrek csak nevettek rajta.
– Nem érzel mégis valami változást?
– Nem, egyáltalán nem.
Grigorian hitetlenkedve ráncolta szemöldökét. – Azt kétlem – jelentette ki. Kihúzta az egyik íróasztalfiókot és elővett belőle valamit. Körülbelül teniszlabdányi méretű volt, sikamlós, csillogó bőrrel, mely kissé hasonlított a fókaprémre.
– Kapd el! – mondta, és odadobta Tubsnak.
Tubs elkapta, és bizonytalanul tapogatta a valamit. Azután gondolt egyet és felültette a vállára.
A furcsa jelenség kényelmesen letelepedett Tubs nyaka hajlatában, karcsú formát öltve.
– Globnak hívják – közölte Tubs.

– Úgy hiszem – mondta Grigorian –, hogy te Öntörvényű vagy. Az Öntörvényűek és a labdacsok között mindig kölcsönös vonzalom alakul ki.
– Megnézhetem? – kérdezte Helen. Elvette a labdacsot Tubs válláról és alaposan megvizsgálta. Úgy tűnt, a prémes szőrzet megszakítás nélkül, a teljes testfelületet beborítja. – Ez csak egy szőrmelabda – mondta csalódottan, és továbbadta Fritznek.
– Márpedig igenis állat, legalábbis mi úgy gondoljuk – mesélt róla Grigorian. – Egy furcsa bolygóról származnak, a galaxis egy távoli pontjáról. Senki sem ismeri pontosan az életformájukat, mégis, noha nincs szájuk vagy szemük, élnek. Az emberek hobbiállatként tartják őket. Bizonyos embereket szeretnek, másokat viszont nem kedvelnek. Nemtetszésüket úgy nyilvánítják ki, hogy lepottyannak az illető válláról. Úgy tűnik, mintha az Öntörvényűek és a labdacsok között valamiféle tudat alatti kapcsolat alakulna ki. Épp az imént láthattátok, Tubs azonnal tudta, hogy a vállára kell raknia, és azt is tudta, hogy mit is mondtál, mi a neve, Tubs?
– Glob.
– Honnan tudtad?
– Nem tudom. Csak úgy jött.
Fritz visszaadta a labdacsot Tubsnak, aki ismét felvette a vállára. – De hát akkor mi haszna van ebből Tubsnak? - tudakolta.
– Mind közül ez a legsajátságosabb képesség – mondta Grigorian. – Időnként olyan késztetése támad, hogy valami nagyon meglepőt, váratlant, mondjon vagy csináljon, amiről utóbb kiderülhet, hogy nagyon is hasznos. Ez az ő páratlan képessége.
Lehet, hogy hónapokig nem használja ezt a képességét, de ha egyszer netán eszébe jut, garantálom, hogy hálásak lesztek majd érte. Most éppen itt van neki Glob.
Fogta a tálcát és az ajtóhoz indult. – Itt hagylak benneteket, amíg felöltöztök. Már vár rátok a reggeli. Apropó, még valami. A birodalomban mindenki egy közös, szabvány nyelvet beszél. Mindenki ismeri és használja, a fejlett és a fejlődő világban egyaránt, már az, általános iskolában tanítják. Olyasmi, mint az eszperantó itt, a Földön.
– De hát – riadt meg Helen –, hogyan fogjuk mi azt megtanulni?
– Ez is része a kezelésnek, amelyben ma éjjel részesültetek – mondta vigyorogva Grigorian. – Már ismeritek. Sőt, az elmúlt fél órában használtátok is. Kiment és becsukta az ajtót.

4. FEJEZET

A *nagy ugrás*

Reggeli után Tubs és az ikrek ismét összecsomagoltak, majd átcipekedtek az iroda-űrhajóba. Grigorian azt mondta Mrs. Rhysnak, hogy néhány napig távol lesznek, s telefonálnak majd, ha úgy döntenek, hogy visszatérnek. Miután a házvezetőnő távozott, Grigorian leparkolta kocsiját a garázsban, s gondosan lezárt mindent.

– Készen vagytok? – kérdezte, amint belépett az irodahelyiségbe. Mindhármuk válasza türelmetlen biccentés volt. Kinyitotta az irattartó szekrényt és a gombokhoz lépett.

– Az utazás körülbelül egy óráig fog tartani – mondta. – Először aprókat szökkenünk a világűrben, ezáltal gyűjtve elég energiát a normális térből való kiszakadáshoz, azaz, ahogy Fritz mondta, hogy a negyedik dimenzióban haladjunk tovább. Maguk az ugrások nem visznek el túl sok időt, hanem a szünetek köztük, nos, miattuk nyúlik meg úgy az utazás. Úgy. Vágjunk neki!

Becsukta az irattartó ajtaját és feléjük fordult. Semmi tapasztalható jele nem volt annak, hogy mozgásba lendültek, és Helen egy pillanatig azt hitte, az űrhajó csütörtököt mondott. De amikor a falakra pillantott, észrevette, hogy a farmépületet már réges-rég maguk mögött hagyták, s a kőfal helyében, a műanyagburok túloldalán nem maradt más, csak mély feketeség. Amint kibámult, a környezet újra megváltozott: a hajóba egy távoli nap fénye szűrődött be; az átellenes oldalon egy homokszínű, kietlennek tűnő bolygó volt látható.

Képtelen volt felfogni, olyan gyorsan változott a kép az iroda falán kívül, vagyis az űrhajó falán kívül, helyesbített magában. Abbahagyta a bámészkodást.

Grigorian azt javasolta, játsszanak valamit, hogy agyonüssék az időt. Elővett egy sakk-készletet és körmérkőzést játszottak. Pechükre kiderült, hogy Fritz, jelenlegi képességeinek köszönhetően, minden különösebb erőlködés nélkül megvert mindenkit, beleértve Grigoriant is.
Ott volt velük egy Monopoly is, de arra nem jutott volna elég idő, így a társasjátékból csak a papírpénzt osztották szét, és pókerezni kezdtek. Ez alkalommal Helen volt a nyerő, mert mindig látta, ki blöfföl, és kinek van igazán jó lapja.
Mikor abbahagyták a kártyázást, kérdések özönét zúdították Grigorianra. Ő azonban semmit sem akart elárulni a Genic szektorban folyó vitával kapcsolatban, mert attól félt, hogy az elmondottak az ő szubjektív tálalásában befolyásolhatják a gyerekeket. Magáról azonban hajlandó volt mesélni egy kicsit.
– Tényleg Grigorian a neved? – a kérdést Helen tette föl.
– Igen, van benne valami kelet-európaias, nemde?
– Hát az akcentusod, az honnan ered?
– Klipsti akcentus.
– És soha nem keltett gyanút senkiben, míg a Földön voltál?
– Á, dehogy! Végül is, ha valaki Lengyelországban született, Németországban nevelkedett és jelenleg Walesben él, hát az ördög tudja, hogy annak milyen az akcentusa.
– Miért pont te kaptad ezt a feladatot?
– Nos, ennek több oka is van. Egyfelől, mert egyedülálló vagyok, nincsenek rokonaim. Bár ez nem olyan ritkaság mifelénk. Tudjátok, Klipst egy nagy bolygó, alacsony népességszámmal, mi nem vagyunk igazán társas lények. A fő ok azonban inkább az én magas termetem.
– A micsodád? – szúrta közbe meglehetősen udvariatlanul Tubs. – De. hiszen te szinte törpe vagy!
– Juj, de durva vagy, Tubs! – szólt rá dühösen Helen.
– Igazad van, Tubs – nevetett Grigorian. – Egy másik fontos dolog, amit elfelejtettem elmondani nektek: a földiek a világegyetem legmagasabb emberei közé tartoznak. Egy átlagos humán lény csak öt láb magas. Földi mérték szerint alacsony vagyok, a többi galaxisban azonban magasnak számítok. Ami mellesleg azt jelenti, hogy egy átlagos palassani felnőtt magasságával bírtok.
A falon keresztül meredve próbálták megemészteni a hallottakat. Útjuk állomáshelyei, melyeket érintettek, már gyakrabban szobák voltak

bolygókon, mint térbeli pontok a világűrben. Futó pillantásuk néha fura lényekre és különös városokra esett, de a kép újra meg újra eltűnt, még mielőtt alaposabban szemügyre vehették volna őket.
Amikor a kép végre kimerevedett, nem változott, nem is tűnt el, tudták, hogy végre Palassanban vannak.
Az átlátszó hátsó falon át egy Helennél valamivel alacsonyabb, de Fritznél némileg magasabb, szakállas férfit pillantottak meg. Amaz várt egy másodpercig, majd a fal egy bizonyos szekcióját benyomva, belépett a helyiségbe.
Grigorian mutatta be őket egymásnak.
– Ő Mr. Loman, a Perem bolygó főfelügyelője. Mr. Loman, hadd mutassam be Helent, Fritzet és Tubsot.
Valamennyien kezet fogtak. Tubs megjegyezte: – Az én nevem egyébként Jonathan.
Helen hamar átlátta, hogy Mr. Loman csak a felszínen olyan barátságos, a lelke mélyén meglehetősen bizalmatlan volt a gyerekekkel szemben. Nyilván a tudat, hogy ők birtokosai az Erőnek, volt rá ilyen hatással.
Összedörzsölte kezeit. – Már előkészítettük a szobáitokat, menjünk, jó? Kivezette őket az űrhajó falában levő nyíláson, ki egy folyosóra, befordultak a sarkon és keresztülhaladtak egy újabb ajtón.
A szabad levegőn találták magukat. Az égbolt derűs volt, az aprócska nap pedig forrón sütött le rájuk. Fritz egy meglehetősen nagy, sápadt holdat is felfedezett, a horizonttól csak néhány fokra. Valamiféle parkban jártak. Alacsony, egyhangú épületek pettyezték a pázsitot; tarka kaviccsal felszórt ösvények kötötték össze őket. Egy kicsit olyan volt, mint az a RAF (Brit Királyi Légierő) bázis, melyet Fritznek volt szerencséje egyszer meglátogatni.
– Hát, nem úgy néz ki, mintha ez volna a galaxis fővárosa – jegyezte meg Tubs.
– így nézne ki az egész bolygó? kérdezte egy leheletnyi viszolygással Fritz.
– Szeretem a fű illatát – áradozott Helen.
Amint a kavicsösvényen lépkedtek, Grigorian azért válaszolt Fritz megjegyzésére: – Remélem, nem azt vártátok, hogy Palassan olyan lesz, mint London. Felhőkarcolók és közlekedési dugók, tömött városok – ez már a messzi múlt számunkra.
– A galaxis kormánya a legfontosabb intézmény, ideális visszavonultságban kellett tehát elhelyezni. Béke és nyugalom, fű és fák,

nos e dolgok segítenek hivatalnokainknak a világos gondolkodásban – tette hozzá Mr. Loman.
– Természetesen ezen a bolygón is találhatsz ipari telepeket, erőműveket és hasonlókat, csakhogy ezeket a föld alatt helyeztük el, ne bökje senkinek a szemét. És utakra sincs szükségünk. A hozzám és Grigorianhoz hasonló emberek, úgy, mint éppen most ti, a transzbuszokkal közlekednek mindenhová, így hívjuk ugyanis a járművet, mellyel idejöttetek.
– És mi van az erőművek és a gyárak munkásaival? – jutott hirtelen Fritz eszébe.
– Eh, hát számukra van kialakítva a nagy sebességű föld alatti mechanikus szállítórendszer, a földalatti vasút – válaszolta fölényes hanglejtéssel Mr. Loman, mintha csak a probléma jelentéktelenségét kívánná hangsúlyozni. Fritz erre azt gondolta, de ki nem mondta: lehet, hogy mindez jól hangzik egy hivatalnoknak, ám annál kevesebb jót jelent a munkás számára.
Errefelé jó pár embert láttak, akik föl-alá kószáltak a sétányon és ki-be mászkáltak az épületekből. Azok, akik elhaladtak mellettük, rájuk mosolyogtak és barátságosan biccentettek feléjük.
Mr. Loman végül megállt az alacsony házak egyikénél. – Készítenünk kell néhány felvételt a hírügynökségek számára – magyarázkodott. – Úgyhogy menjünk be egy pillanatra!
Tágas előcsarnokba jutottak, ahol erős mesterséges fény kápráztatta el a szemüket.
Mikor kezdtek hozzászokni a világításhoz, vagy egy tucatnyi alacsony embert láttak nyüzsögni maguk körül. Legtöbbjük a tévés felszerelés elemeit hurcolászta ide-oda, vagy legalábbis ahhoz valami nagyon hasonlót, állapította meg Fritz. Minden tárgy, ami körülvette őket, jóval kisebb volt, mint földi megfelelője. Nem látott robosztus kameraállványokat, óriási reflektorokat és tekergő kábeleket.
A híradósok egyike közben gondosan beállította ötük csoportját; Fritz éppen kezet rázott Mr. Lomannel a kamerák össztüzében. Néhány perccel később az egésznek vége szakadt és újra kint találták magukat.
– De hiszen mi ünnepelt személyiségek lettünk – háborgott sértődötten Tubs –, miért nem akarnak meginterjúvolni egyikünket sem?
– Úgy döntöttünk, hogy ettől inkább megkímélünk titeket – mondta Mr. Loman mosolyogva.
Helen éppen azon tűnődött, hogyan képesek az itteniek tájékozódni errefelé. Az épületek és a hozzájuk vezető utak tökéletesen egyformák voltak, és

semmiféle jelzés sem igazított útba.
Az ajtón, amely mellett elhaladtak, egy lány lépett ki. Világos lila virágcsokrot tartott a kezében, amelyet Helen roppant bájosnak talált.
A lány alighanem felfigyelt Helen érdeklődésére, mert kihúzott egy szál virágot a csokorból, és odanyújtotta neki. -. Ez a szín éppen illik hozzád – mondta sugárzóan kedves mosollyal. – Elfogadod?
.Ekkor Tubs teljesen váratlanul előrevetődött és kiütötte a virágot a lány kezéből.
– Tubs! – sikoltott fel Helen.
A virág meglepő módon fémes csattanással ért földet, úgy hangzott, mintha összezúzódott volna benne valami.
– Igazán sajnálom – mentegetődzött Helen a lánynak.
Mr. Loman morgott valamit, ami leginkább káromkodásnak hangzott.
Fritz fölemelte a virágszálat és széthajtotta a szirmait. A belsejében egy elektronikus készülékre emlékeztető valamit talált.
A lány hátrahőkölt és eltűnt az ajtónyílásban.
Grigorian elsöpört Helen mellett és belökte az ajtót, mely mögé a lány az imént menekült. Odabent azonban nyomát sem lelte.
Mr. Loman egy körülbelül gyufásdoboznyi méretű bőrtokot vett elő, és elkezdett bele beszélni. – Fiatal nő, átlagos magasság, egyenes, szőke haj, humanoid fizikumú típus. Zöld tunikát viselt, egy narkuszvirágcsokrot vitt magával. Elfogni és őrizetbe venni!
– Mi az ördög folyik itt? – tudakolta Helen.
Fritz megmutatta a virág kelyhében összetört elektronikát. – Hasonlít egy rádiómikrofonra is – mondta.
– Egy suttogó – magyarázta Grigorian. – A beleprogramozott üzenetet ismételgeti egyre, hipnotikus hatással. Noha a hallásoddal fel nem foghatod, a tudatalattid érzékeli. Akármi is legyen az üzenete, végül elhiszed és engedelmeskedsz neki.
Fritz egyetértőén biccentett. – Valaki hipnotizálni akarta Helent, hogy a perben a maga oldalára állítsa őt.
– De melyik oldal?
Mr. Loman azt felelte: – Azonnal megtudjuk, amint elfogtuk a lányt.
A fövényen keresztül rohanó emberek csoportja tartott feléjük. Legtöbbjük férfi volt; egybeszabott sötétvörös egyenruhát és apró vörös sapkát viseltek.
Úgy, tehát létezik rendőrség Palassanon is, vonta le a következtetést magában Fritz.

Mr. Loman folytatta megkezdett előadását: – A probléma természetesen az, hogy nyilván most, azonnal megváltoztatja a külsejét. Csupán le kell kapnia a szőke parókát, eldobni a virágokat, és máris úgy néz ki, mint ezer másik lány a környéken.
– Gyerünk! – nógatta őket Grigorian. – Hagyjuk ezt inkább a vörössisakosokra. Úgysem lehetünk a segítségükre.
Végre elérték az épületet, amelyben a szállásuk volt. A számukra kiutalt lakás egyszerűen, de kényelmesen berendezett, Grigorian irodájához hasonló három hálószobából és egy nappaliból állt.
Mr. Loman egy beszélőkére mutatott a falban. – Bármikor szólhattok Grigorianhoz vagy hozzám, csak ezt a gombot kell megnyomnotok itt – mutatta. – Most pedig hagyunk időt számotokra, hogy kicsomagolhassatok.
– Hát – szólalt meg Helen, mikor azok ketten már távoztak –, ez tisztára olyan, mint egy flancos hotel.
Fritz válaszul kimutatott az ablakon kívülre. Két vörössisakos strázsált az épület előtt. Odament és kinyitotta az ajtót, mire az őrök egyike tett egy lépést felé.
– Segíthetek valamiben? – kérdezte a vörössisakos.
– Nem, kösz – felelt Fritz, és becsapta az ajtót. Majd Helenhez fordult. – No, mire is hasonlít ez a lakosztály?
– Mire akarsz kilyukadni?
- Szerintem tisztára olyan, mint egy börtön – mondta.

5. FEJEZET

A Féregháború

Másnap elutaztak a transzbusszal a bolygó egy másik részére. Semmi jelből nem tudtak következtetni arra, hogy milyen hosszú is volt az útjuk valójában, csak annyit tudtak, hogy a nap nagyjából ugyanonnét sütött le rájuk, tehát nem mehettek túl messzire. Grigorian is velük utazott. Tájékoztatta őket, hogy a virágcsokros lányt nem sikerült elfogni, ellenben

a vörössipkások találtak egy virágcsokrot, egy szőke parókát és egy zöld tunikát, elhajítva egy sikátorban.
Míg a Közlekedési Ellenőrzés zöld útjelzésére várakoztak, látták magukat a tévéhíradóban. A riporter éppen arról beszélt, hogy:
“Három primitív egyed érkezett tegnap a Peremvilág Desic szektorából Palassan-ba, hogy döntőbírák legyenek a már hosszú ideje húzódó »Kukacharcban«. A felek már előzetesen egyetértettek abban, hogy a galaxison kívüli lények legyenek az ítészek az afférban. Hamarosan meghallgatások kezdődnek a kormányszóvivő Swen Harliss felügyelete alatt. Egyébként Harliss személyesen felelős e bolygóközi egyeztetés sikereéért vagy sikertelenségéért.
Most pedig a Vardic-kutatómisszióról: egy napilap beszámolója szerint a csapat talán ellenséges erőkbe ütközött..."
Grigorian kikapcsolta a tévét. – Megérkeztünk – mondta.
A transzbuszból egy tágas, vörös szőnyegekkel borított padlójú, képekkel teleaggatott falú terembe léptek. A helyiség egyik végében emelvény állt, kerek asztallal és három székkel. Egy fehérszakállas, fekete palástot viselő férfi várt rájuk.
– Ez Swen Harliss – mutatta be Grigorian. Fritz megállapította magában, hogy Palassanban valószínűleg minden civil alkalmazott szakállt hord, mint valamiféle hivatali jelvényt.
Két másik ember tartózkodott rajtuk kívül a szobában. Őket Harliss mutatta be: – Mr. Jaik és Mr. Karín képviselik majd a két oldalt. A két férfi udvariasan biccentett.
– A következőt tervezem – fogott hozzá Harliss. – Azok az emberek, akiket az elkövetkezőkben ideszólítok majd, pártatlan szakértők, akik maguk is részesei voltak az eseményeknek, majd őket követi Mr. Jaik és Mr. Karin, akik külön-külön előadják álláspontjukat. Most pedig foglaljatok helyet a dobogón!
Az ikrek és Tubs kissé hülyén érezték magukat, amint felléptek az emelvényre és leültek a kerek asztal körül. A szoba nevetségesen nagynak tűnt a jelen levő hét-nyolc ember számára.
– Az egész eljárást videoszalagra rögzítjük, úgyhogy ha szükségetek van rá, bármely részét visszajátszhatjuk a későbbiekben – mondta Harliss. – Egyébként, azt hiszem, szeretnétek, hogy Grigorian itt maradjon veletek, mármint hogy ne csak idegenek vegyenek körül titeket.

– Igen, az jó volna – vágta rá Helen. Grigorian egy, az emelvény melletti ülésen foglalt helyet, Harliss pedig a gyerekekkel szemben ült le, két oldalán Mr. Jaikkel, illetve Mr. Karinnal. Egyetlen szék maradt üresen, a szoba oldalsó részében, félúton az emelvény és Harliss helye között.
– Nem akarlak titeket összezavarni felesleges, idegenül csengő nevekkel szólt Harliss –, úgyhogy csak annyit mondok: a most meghallgatásra kerülő szakértő csillagász.
A fehér hajú, de frissen borotvált arcú alak, aki belépett, még palassani mércével mérve is alacsony növésű volt. Ugyanazt az egybeszabott ruhadarabot viselte, amely szemmel láthatóan az átlagos palassani polgár egyenöltözékének számított. Idegesnek tűnt. Leült az üresen hagyott székre, és beszélni kezdett.
- Négy évvel ezelőtt a csillagászok egy kutatócsoportja az Egyetem bolygón a Genic szektorban történő csillagmozgásokat kezdte tanulmányozni, a galaxis távoli peremén. A projekt valódi szerepe az volt, hogy kipróbáljanak egy sor újonnan feltalált műszert, melyekkel pontosabban mérhető a bolygók pozíciója. A mérések egy része azonban kétségtelenül hibásnak tűnt: egy távoli csillag bolygóinak pályája, úgy tűnt, mintha megváltozott volna a múlthoz képest.
Mikor ellenőrizték a számításokat, a csoport tagjaiban felvetődött, hogy a rendszer egy eddig ismeretlen elem által lett befolyásolva. Először egy távoli sötét csillagra, elhalt napra gondoltak, mely eddig valahogy elkerülte a tudósok figyelmét, és felvetődött ugyanakkor egy ismeretlen bolygó ottlétének lehetősége is, mely felelős lehet a keringési pályák megváltozásáért.
A mérések adatait számítógépbe is betáplálták, majd utasították a komputert, hogy írja le egy, a fentebb említetthez hasonló csillag pozícióját, mármint a számítások függvényében a tudósok ugyanis egy nagy testet kerestek, mely a gravitáció révén a tapasztalt változásokat előidézhette volna.
A számítógép hihetetlen eredményt dobott ki: egy óriási csillag helyzetét adta meg az űrnek egy olyan pontján, amelyről nyilvánvaló volt, hogy nincs ott semmi, csak mély sötétség.
Így hát a komputernek feladott második kérdés már egy feltételezett bolygó pályájának hollétére vonatkozott, mely az elhajlást előidézte.
Az eredmény megint csak tökéletes képtelenségnek tűnt. A bolygó, állította a számítógép, szabad pályán halad, egyetlen csillaghoz sem tartozva.

A csillagászok azonban alapos munkát akartak végezni, így hát ellenőrizték azt a pozíciót, melyet a komputer leírt.
Ott volt.
A felfedezés asztrológusberkekben nagy port kavart. Ez volt az első alkalom, hogy egy bolyongó bolygóra leltek. A tudósok már korábban felvetették ilyen objektum létezésének elméleti lehetőségét, csak éppen úgy tűnt, hogy ilyen ténylegesen nem létezik.
A csillagász befejezte előadását, Harliss pedig *az* iránt érdeklődött, van-e valami kérdésük a témával kapcsolatban. Fritz szerint minden tökéletesen világos volt. Az asztrológus távozott.
Harliss vitte tovább a szót: – A következő tanú, nos, mi egyszerűen vándornak hívjuk őket. Afféle hivatásos kalandorok, a világűr eddig még fel nem kutatott részeit barangolják be, félig kalandvágyból, félig a haszonért. Több ezren vannak a galaxisban, transzbuszaikkal járják az űrt, a gyors meggazdagodás reményében, hátha találnak egy' tiszta arany meteoritot vagy ehhez hasonló kincset. A vajaskenyerükre valót az általuk összeharácsolt dolgok rövid úton való eladásával, gyakran csempészésével keresik meg.
– Noha alapvetően kellemetlen személyek, megvan a maguk haszna, majd meglátjátok.
A vándor, aki belépett, az imént ott járt csillagász éles ellentéte volt. Övvel összefogott, vastag, bő nadrágot és laza, gallér nélküli inget viselt. Meglehetősen félszeg léptekkel vonult a helyére, egy súlytalansághoz szokott ember járásával, és úgy tűnt, zokon veszi, hogy történetét civil hivatalnokok és gyerekek csoportjának kell előadnia.
– Épp átugrottam Gevából Torkba mondta a vándor –, telerakodva molekuláris tranzisztorokkal. Azt a vackot milliószámra gyártják Gevába, Torkba meg egyáltalán nincs technológia, úgyhogy a torkiak jó sokat fizetnek érte. Na szóval, én épp hiperugrottam, tökvakon, mint általában. Merhogy odakinn nincsenek neked előre kitakarított utak, aminek a végén a landolási pont biztonságos, egyszerűen fogod magad, elindítod a masinát, és reméled, hogy nem találsz el semmit, mikor földet érsz. Ez az, ami a vándoréletet igazán veszélyessé teszi.
Vagyishát mégiscsak van egy államilag kijelölt útvonal, amin mehettem vóna, az biztonságos is lett vóna. Na, de az baromi sok időt vesz igénybe és többe kerül. Ha oda kellett vóna adnom nekik a tranzisztorokból bejövő teljes árat, és bumm, mán oda is az én hasznom. Nodehát erről szól a

vándor élete. Tudniillik minden bolygóró' van egy hatóságilag kiszabott út Palassanba, úgyhogy Palassant érintve bárhova eljuthatsz, de ha egyszer vakon mégy, hát mégiscsak egy csomó pénzt megspórolsz.
Szóval, ahogy röpűtem Tork fele, vettem egy telehírt a hiperhullámokon. Ha abbó' meg hallom, hogy előkerült egy kerge bolygó a Genic szektorban. És akkor fogtam a csillagtérképet, és, ahogy ránéztem, úgy, ahogy vót, úgy számítottam, én vagyok a legközelebb ahhoz a kerge izéhez.
Szóval, hogy odajussak, az a szokott kerge ugrásaimmal elvitt egy-két napot. Akkor aztán keringve találtam magam a bolygó körül. Azáldóját, majd a szívbajt hozta rám! A csillagokra mondom! Ha egy kicsivel odébb számítom magam, a közepibe kötök ki, esküszöm! Akkor aztán annyi a vándoréletnek!
Szóval, ott lebegtem a ködös légkör közepibe, ráadásul a dög iszonyú távol vót bármi csillagtól, úgyhogy mivel csak egy szürke pacát láttam belőle, gondútam, lemegyek, szép lassan a bolygóra.
Nádé aztán igazán gyorsan siettem fölfele, azt mondhatom! Azok az undorító hernyók úgy megettek vóna egyfalatba', űrhajóstól, mindenestől, hogy csak néztem vóna. Még szerencse, hogy megláttam, merhogy vót valami fény azér a felhő alatt is, amolyan nappalihoz hasonló. Ezek a gusztustalan dögök mindenfele, meg a gusztustalan nyalkájuk, ember, én már ott se vótam!
Őszintén szólva egyenesen Torkba mentem vóna, ha lett vóna eszem. Soha semmi pénzt nem csináltam ebből a kalandból a rusnya hernyóikkal, leszámítva némi alamizsnát a tévésektől, amiér' elmondtam nekik a történetet. A birodalom se vót túl hálás, csillagokuccse! No, akarnak még tudni valamit? ' .
Mivel a vándornak nem volt mivel kiegészítenie mondókáját, Harliss elbocsátotta őt egy megkönnyebbült pillantással.
A harmadik meghallgatott az Űrflotta egyik kapitánya volt. Napbarnított bőr és frissen borotvált arc, ettől eltekintve ugyanolyan egyenruhát és egyensapkát viselt, mint a vörössisakosok, leszámítva, hogy az övének a színe fényeskék volt, a mellrészen fehér csillaggal. Ő vezette annak idején az első hivatalos expedíciót a Féreg bolygóra.
– Az expedíciós erők a célbolygóra ellenállás nélkül behatoltak a Birodalmi Törvénykönyv G65a/339-es paragrafusának harm...
– Hogyne, hogyne, kapitány, de ebbe most inkább ne menjünk bele – állította le Harliss. – Ez nem hivatalos kihallgatás, tudja jól. Csak mondja el

a történetet!
– Uram! Tehát. A flotta keringési távolságra állt meg a bolygótól, előzetes megfigyelések céljából. A vizsgálatok alapján a bolygó szerkezetét tekintve Q osztályú, átlagon felüli tömegű égitestnek találtatott, Kis mennyiségben atmoszférikus felhőket találtunk, valamint nem túl nagy víztömegeket. Intelligens életnek semmi nyomát nem leltük.
A felszínre leereszkedve úgy találtuk, hogy a felhők valamilyen szerves formációt alkotva, fényt bocsátanak ki. Főként hernyószerű lények által képviselt, számottevő állati élet jelenlétét tapasztaltuk, nulla fok közeli hőmérsékleten, magyarán, hmmm, kukacok hemzsegtek mindenfelé.
Átmérőjük megközelítőleg négy méter volt, hosszúságuk példányonként tíz métertől fölfelé váltakozott. Selyemszerűnek tetsző anyagot termeltek előrehaladtukban. Két fontos jellemzőjét emelném ki ennek az anyagnak. Az első, hogy a selyemszálakat e lények valamilyen föld alatti mintát követve szőtték; a másik pedig, hogy ez az anyag valójában nem volt más, mint az unilonként közismert összetett műanyag, melyet a Központi Bolygórendszer több részén is előállítanak.
A férgek nem bizonyultak agresszíveknek, elfogásukkal szemben ellenállást nem .tanúsítottak. Néhány példányt, különböző méretűeket, elszállítottunk és azóta fel lettek boncolva. Idegközpontjuk egyformán apró méretű volt, nagy része a primitív mozgást koordináló gerincvelőből állt.
– A bolygó növényzete hasonlóan alacsonyrendűnek bizonyult, ez tartotta el a férgeket. Mindazonáltal megjegyzendő, hogy a növényfajok kis része különös érzékenységet mutatott a fény- és hőhatással szemben.
– A leírtaknál részletesebb kutatómunka lefolytatására nem kaptunk utasítást.
A kapitány hűvösen meghajolt és távozott. – Nos, mostanra már teljessé vált a dolgok hátteréről alkotott kép, nemde? – kérdezte Harliss.
Fritz előrehajolt ültében. – Én is azt hiszem – értett egyet. – A Féreg egy kóbor bolygó, mely egyetlen naprendszer tagjának sem mondható. A felszínét hernyók népesítik be, melyek egyszerű növényekkel táplálkoznak és unilont termelnek. Csak azt nem tudom, miért kell ebből ekkora hűhót csinálni.
– Idejében meg fogod tudni – mondta neki Harliss. – Most felkérem Mr. Jaiket, ismertesse álláspontját.
Mr. Jaiknek betegesen sovány arca és hosszú orra volt. Zöld dzsekijén egy É.L. feliratú kitűző függött. Szólásra emelkedett.

– Az Élet Liga elnöke vagyok– kezdett bele. – E liga több ezer támogatót tudhat magáénak galaxisszerte. A növényi és állati élet minden formája megőrzésének elkötelezett hívei vagyunk.
– Amit a háttér felvázolásánál nem mondtak el nektek, az az, hogy mi történt a hernyók világával, mióta az Űrflotta visszatért felfedezőútjáról a jelentéssel.
– Mert, tudjátok, az anyag, melyet a hernyók termelnek, az unilon, hihetetlenül drága. Ezt a selyemfélét hatalmas gyárakban állítják elő, és hihetetlenül magas áron adják el. Amint az emberek tudomást szereztek róla, hogy egy egész bolygónyi unilonra leltek az űrben, melyet csak be kell takarítani, a kalandvágyóbbak hordákban ereszkedtek alá a hernyók világába.
– Az első érkezők *kézzel* és ásókkal estek neki és gyűjtötték be az unilont, majd a felhalmozott mennyiséget ingajáratban hajózták ki a bolygóról. A későbbiekben már kifinomultabb módszerekre volt szükség. A rablók sorba állították, és úgy terelték a hernyókat, mint a barmokat, így könnyítve meg a termelt unilon bearatását. Hogy e feladatra alkalmasak legyenek, átoperálták a szerencsétlen lények agyát.
– Mára a Féregbolygó tulajdonképpen egy hatalmas unilongyár, ahol a rabszolgává tett hernyók egyenes vonalban fel-alá haladva reggeltől estig, estétől reggelig megállás nélkül termelik az ipar eme fontos alapanyagát, míg bele nem pusztulnak.
– Az Élet Ligának még idejében sikerült azonban megszereznie a Féreg bolygó területeinek nagy részét, és ezáltal elejét vennie e szörnyű gyakorlat tovaterjedésének.
Harliss itt félbeszakította: – Álljunk meg itt egy pillanatra, Mr. Jaik! Hadd mondjam el, hogy a bolygó egyes részein heves harcok robbantak ki a liga földtulajdonának határai mentén. A betakarítók és a liga emberei között vad tűz-, később rakétaharc tört ki. Természetesen mindkét fél azt állítja, hogy ő csak visszaütött. A kormány erélyes közbelépéssel véget vetett a küzdelemnek, és azóta is béketárgyalásokat szorgalmaz a két fél között. Ezért vagytok itt ti is.
Most pedig ideje, hogy Mr. Karin ismertesse álláspontját.
Mr. Karin arcát kemény időjárás faragta viharvertté, s leginkább a vándoréhoz tette hasonlóvá. A hóna alatt egy köteg papírral emelkedett fel, és Helen nagyon remélte, hogy nem kíván túl hosszú beszédbe fogni.

– Az Unilontermelők Szervezetének képviseletében jelentem meg itt. Szövetségünket a saját, azaz a Féregbolygói munkások érdekeinek védelmére hoztuk létre.
– Pillanatnyilag több mint negyedmillió ember plusz a családjuk megélhetése függ a Féregvilág unilonjától. Az életligások erről könnyedén elfelejtkeznek, ha a szegény hernyófélékre terelődik a szó.
– Egyáltalán nem igaz, hogy a hernyók szenvednek a mi farmjainkon. Megkapják az ételt, amire szükségük van, és védve vannak mindenféle járványtól vagy ragadozó élőlénytől.
– Hiszen ha szenvednének, megpróbálnának elmenekülni, nem igaz? Az igazság az, hogy a maguk primitív módján igenis boldogok. Az Élet Liga minden lében kanál semmittevők cserkészcsapata, akiknek nincs jobb dolguk, mint a mi életünket bolygatni.
Harliss ennél a pontnál úgy döntött, hogy véget vet a szitokáradatnak. - Nem fogom hagyni, hogy ez a hivatalos meghallgatás személyeskedő sértegetésbe torkolljon! – Majd az emelvény felé fordult: – Van kérdésetek?
– Egy pillanat! – intett Fritz, majd odasúgta Helennek: – Felteszek egy-egy kérdést mindkettejüknek. Jól figyeld őket, amikor válaszolnak! – és a három férfi felé fordult.
– Mr. Jaik, kérem, összefoglalná egyetlen mondatban, miért védelmezi a hernyókat?
-. Meg akarom, akadályozni a kegyetlenkedést és biztosítani akarom a galaxis-egyelőre még változatos állatvilágának fennmaradását – felelte Mr. Jaik.
– Mr. Karin, miért ellenzi az Élet Liga tevékenységét?
– Mert az én feladatom kétszázötvenezer munkás érdekeinek a védelme hangzott a válasz.
Fritz ismét Helenhez fordult. – Na - suttogta –, egyszerű a dolog. Használd az Erőt! Melyikük hazudik?
- Tényleg egyszerű – mondta Helen –, mindketten hazudnak.

6. FEJEZET

Éjszakai repülés

Helen arra ébredt, hogy valaki rázza a vállát. Kinyitotta a szemét és Fritzet pillantotta meg.
– Kelj fel! – szólította.
Helen gyorsan megnézte az óráját. – Az éjszaka közepén!? – tiltakozott.
– Ezzel most ne törődj! Inkább öltözz föl! Megyek és felébresztem Tubsot is.
Helen magára kapkodta a ruháit. Tudta már, hogy Fritz nem tréfál. Mikor kilépett a kis bungaló nappalijába, Fritz éppen az interkomon beszélt.
– Mennyi most az idő Angliában? - kérdezte.
Az interkomból Grigorian hangja szűrődött ki: – Pár perc múlva lesz dél.
– Beszélnünk kéne anyánkkal.
– Most?
– Miért is ne? Mind ébren vagyunk.
– Rendben. Létrehozom a kapcsolatot. Ez azonban beletelik egy pár percbe.
Helen végigjáratta szemét a szobán. Az asztal videomagnókkal és jegyzetfüzetekkel volt megrakodva. A látvány arra késztette, hogy megkérdezze Fritztől: – Voltál egyáltalán ma ágyban?
– Ami azt illeti, folytattam némi kutatást, és néhány igen érdekes dolgot is találtam.
– Miért akarsz beszélni anyával?
– Mert most egy darabig aligha lesz rá lehetőségünk.
Tubs jött be, Globbal a vállán. A labdacsot szüntelenül ott tartotta. – Mi történik? – dörmögte az orra alatt.
Az interkomon keresztül most hallhatták a telefon ismerős, otthonias csengését. Grigorian hangja közölte, hogy immár a Földdel állnak összeköttetésben.
- Halló! – szólt bele a kagylóba Mrs. Price.
– Halló, anyu! – köszönt Fritz.
– Ez aztán a meglepetés! Jól érzitek magatokat? Rendben vagytok?
– Remekül megvagyunk – felelte Fritz. – Helen volt a juhoknál, mi meg Tubsszal vezethettük a traktort. Grigorian úgy gondolta, jól tennénk, ha felhívnánk, hogy tudd: minden rendben.
– Ez szép tőle. De ne csináljunk neki túl nagy telefonszámlát. Ráadásul mindjárt készen kell lennem a vendégek ebédjével. Köszönöm, hogy hívtatok.

– Szia, mami! – Fritz letette a kagylót. A többiekhez fordult. – Hagyjátok rám a szövegelést, jó? – Odament és kinyitotta az ajtót. Odakint a vörössapkás nyomban tett felé egy lépést.
– A játékaimat Grigorian bácsi transzbuszában felejtettem – mondta neki Fritz. – Szeretnék visszamenni értük.
A vörössapkás, összevonta a szemöldökét. – Nem várhat reggelig? – ellenkezett. – Ma éjjel egyedül állok őrt, és a feletteseim feltételezése szerint kellő elővigyázatossággal. Ha itt maradok és te elmész, akkor védelem nélkül maradsz, ha pedig veled megyek, akkor a másik kettőt kell itt hagynom.
– Á, ez nem probléma! Ők is jöhetnek. Amúgy is szükségem van rájuk, hogy cipeljék azt a sok vackot.
– Rendben van – egyezett bele a vörössapkás –, gyertek!
A sétányra két hold fénye vetült, az egyik nagy volt és ezüstösen ragyogott, a másik kicsi és sápadtsárga fényt árasztott. Az ikrek, Tubs és a vörössapkás fürge léptekkel haladt végig á kavicsos úton, mígnem eljutottak a helyre, ahol Palassanra érkezésükkor találták magukat.
Az épület nyitva állt, így hát egykönnyen bejutottak Grigorian "irodájába". Mikor beléptek, Fritz egyenesen az irattartóra mutatott.
– Ott vannak a játékaink! – hazudta.
– Nem mondom – mondta az őr vigyorogva –, ti földi emberek elég fura időpontokat találtok a foglalatosságaitokhoz!
Fritz kinyitotta az irattartó ajtaját és elcsavart két kapcsolót.
– Hé! – kiáltott fel a vörössipkás.
Az épület, melyben a transzbusz volt, elhomályosult, majd eltűnt körülük.
– Mit csináltatok? – üvöltötte a dühös őr.
– Te ugyebár nem tudod irányítani a transzbuszt, igaz? – hívta fel rá a figyelmét Fritz.
– Nem, tényleg nem – és ezzel előhúzott a zsebéből egy pisztolyt. – Mégis azt mondom, jobban tennéd, ha visszavinnél minket Palassanba, méghozzá gyorsan, mert különben lerobbantom a lábadat.
– Ne izgulj, Fritz, csak blöfföl! – legyintett az őrre Helen.
A vörössapkás most igazán ijedtnek látszott. – Átkozottak Legyetek! – morogta.
– Hmm, hmm... Mivel nem kényszeríthetsz minket, hogy visszavigyünk Palassanba, jobb lesz, ha lenyugszol, és beletörődsz, hogy velünk kell

jönnöd közölte vele a tényállást Fritz. – Legalább továbbra is rajtunk tarthatod a szemed. Hogy hívnak?
– Arman.
– Fritz, elmondanád végre, mi az ördögöt csinálsz? – tudakolódzott Helen.
– Persze – közben Fritz mahinált még valamit a számítógép klaviatúráján.
– Könnyű ezt a vackot irányítani, ha egyszer már alaposan tanulmányoztál egy csillagtérképet. Szóval, felfedeztem néhány dolgot, míg ti szunyáltatok.
– Mindenekelőtt utána olvastam az Élet Ligának. Három évvel ezelőttig a szervezet nem volt más, mint néhány ütődött fanatikus magánklubja. Aztán teljesen váratlanul ezek a megszállottak pénzhez, és ezáltal hatalomhoz jutottak valahonnan. Érdekes módon mindez nem sokkal a Féreg bolygó felfedezése után történt.
– Az itteni törvények értelmében az alapítványoknak minden adomány eredetéről be kell számolniuk az államnak. Az elmúlt három évre visszamenőleg az Élet Liga által elkönyvelt adományok a könyvelés szerint egy bizonyos Gulben Ipari Tröszttől származnak. Ez a tröszt mindig is rendkívül adakozónak mutatkozott, többféle célra is nagyobb összegeket adományozott, iskolákra, tudományos kutatásokra, az éhezők megsegítésére, egyéb jótékony célokra;
– És mi köze van ennek mindehhez? – okvetetlenkedett Tubs.
– Várj egy percig, addig még nem jutottam el. Na, szóval, ennek a trösztnek az élén egy bizonyos Jó Lee Olsom áll.
– Ő meg kicsoda?
– Fogd be a szád, Tubs, mindjárt elmondom. Noha ettől a vezetői posztjától már megvált, régebben még ő volt a főnöke egy társaságnak, melyet egyszerűen Unilonkészítőknek hívtak. Manapság a fiai állnak e cég igazgatótanácsának élén. És történetesen rengeteg pénzt vesztettek azon, hogy a Féregbolygóról érkező olcsó unilon elárasztotta a galaxist.
– Már látom az összefüggést! – kiáltott fel Helen. – Másként szólva, az Unilonkészítők Társasága fizeti az Élet Ligát, azért, hogy viszályt keltsenek a Féregbolygón.
– Pontosan – helyeselt Fritz.– De ez nem minden. Merthogy én az Unilontermelők Szervezetének is utánajártam, és ők is legalább ilyen züllöttek. Egyáltalán nem a Féregbolygó munkásait képviselik. Nem úgy festenek, mint egy szakszervezet: nincsenek demokratikusan megválasztott vezetőik és így tovább. Ez csupán a nyilvánosságnak szóló álca, a céget

valójában három ember futtatja, a hernyófarmok száz százaléka valójában az ő tulajdonukban van.
– Hát, ahogy elnézem, itt senki nem mondott nekünk igazat – állapította meg Tubs.
– Hát, rázós játszma, annyi szent! Teljesen a nulláról kell indulnunk.
– Tehát akkor most hová megyünk? kérdezett rá Helen.
– A Féregbolygóra – felelte Fritz, majd visszavonult a komputerhez.
A bolygó érintetlen felén landoltak, mely a liga tulajdonában állt, s ahonnan a farmereket távol tartották. Fritz az államilag előírt útvonalat használta, leszámítva az utolsó ugrást, melyet vakon tett meg, akárcsak a vándorok.
Egy hernyófalka kellős közepén értek földet.
E teremtményeknek szinte abnormális méretük volt, még a bálnákénál is nagyobb. Pontosabb megjelölés lett volna számukra az óriáshernyó megnevezés. Szelvényeiken arányaikat tekintve apró lábak sorakoztak. Fekete, sokfelületűre csiszolt gyémánthoz hasonló szemeik voltak. Előrecsúsztukban vastag, kötélszerű unilonszálat húztak maguk alatt.
Ők négyen a transzbusz falán át bámulták a visszataszító látványt, mely valósággal megigézte őket.
Helen törte meg a csendet. – Időnként élesen irányt változtatnak. Olyan, mintha... mintha csak dróton rángatnák őket.
Arman szólalt meg, aki egészen mostanáig néma csendben, duzzogva ült az egyik sarokban. De a Féregbolygó nem mindennapi látványa rögvest feledtette vele, hogy sértődöttnek kellene lennie.
– Talán élelmet keresnek – találgatott.
– Ez nem az a fajta mozgás – vetette ellen Helen.
– A kapitány arról beszélt, hogy lehet valami a föld alatt, ami ezt a fajta mozgást kiváltja – jutott eszébe Tubsnak.
Fritz is a talajt fürkészte tekintetével.
– Egyfajta hálózatot szőnek ebből az unilonból. A dolog elég összetettnek tűnik ahhoz, hogy lehessen valamilyen rendeltetése, vagyis szándéka, de... – itt elakadt.
– Kimegyek – határozott Tubs.
– Dehogy mész! – Armannak nagy sokára, úgy látszik, eszébe jutott eredeti feladata.
– Ugyan, hagyd! – mondta neki Fritz. – Tudjuk, hogy a hernyók ártalmatlanok.

Tubs kihajtotta hát a falban azt a panelt, mely a szoba ajtajaként szolgált. Arca valójában falfehér volt, de azért igyekezett megjátszani a vagány fickót. Itt jön a nagy Tubs! – mondta, és kilépett.
Beleszippantott a levegőbe, körbefordult és megeresztett egy eltúlzottan lezser vállrándítást, az ikrek derültségére. Tett néhány lépést előre, majd lehajolt, hogy megérintsen egy unilonszálat.
– Aú! – kapta el a kezét sebesen.
– Mi történt? – kiáltott ki Helen izgatott hangon.
– Ez ráz! – mondta felháborodva Tubs. Fritzet ez izgalomba hozta. – Mint egy
elektromos sokk?
– Igen, pontosan. – Tubs visszajött az űrhajóba. – Mit gondolsz, mit jelenthet ez?
– Nem is tudom – mondta Fritz –, de az biztos, hogy jelent valamit. – Kinyitotta az irattartót.
– Továbbmenjünk? – vetette föl Helen. – Szeretnék egy pillantást vetni a növényzetre, amivel ezek a hernyók táplálkoznak.
– A nagy elmék egy srófra járnak - felelte Fritz. – Már megyünk is.
Aprókat szökellve haladtak előre a bolygó felszínén, míg egy lapos területre nem értek, afféle prérire, melyet sötétzöld növények borítottak. Csészealj formájú leveleik voltak, melyek úgy meredtek az ég felé, akár valami radarantennák.
– Nos – mondta nekik Fritz –, a kapitány szerint ez a növényzet fény- és hőérzékeny. Kíváncsi vagyok, pontosan hogy értette, amit mondott.
– Feltételezem, úgy értette, hogy a fény felé fordulnak, ha rájuk világítasz. Próbáljuk is ki! – javasolta Helen.
– Van valakinek egy zseblámpája? érdeklődött Fritz. -Arman?
– Eegen, van. – Arman érdeklődését valóban kezdte felkelteni a bolygó. Egy cipzáras zsebből elővett egy apró ceruzalámpát.
Fritz kitárta az ajtót, és egyenesen belevilágított az egyik csészealjszerű levél felületébe. A fénycsóvát fokozatosan elmozdította, mígnem az már a levél peremére vetődött. De a levél csak nem akart megmozdulni.
– Ennyit erről a teóriáról!
– Hmm. Nem feltétlenül, Helen. Hadd próbáljak ki valami mást! – Elővette a bicskáját és átszelte vele a növény szárát. Mikor ezzel készen volt, figyelmét a levágott szárdarabra összpontosította, és alaposan megpiszkálta az ujjával.

– Hát eddig rendben is volnánk - mondta. – Látjátok? – mutatta meg felfedezését a többieknek is. – A növény belsejét a szár teljes hosszában valamilyen kemény anyag adja.
Fritz lecsavarta a zseblámpa fejét és kivette belőle az égőt. – Van egy öngyújtód, Arman?
Arman ezúttal egy másik zsebét cipzárazta ki, és átpasszolta Fritznek az öngyújtóját.

– Jól van – dörmögte Fritz. – Az öngyújtó produkálja mindazt, amire szükségünk van: a hőt és a fényt egyaránt. – Fellobbantotta a lángot, és szorosan a levél felületéhez tartotta. Aztán fogta a zseblámpaégőt, és megérintette vele a levél tövét, ahol az a szárhoz csatlakozott.
Az égő kigyulladt.
– Ez az! – kiáltott elégedetten Fritz. Hő és fény együttes hatása a levél felületére elektromosságot generál a növényben.
– Remek – mondta Arman –, visszakaphatnám az öngyújtómat és a zseblámpámat, légy szíves?
Fritz visszaszolgáltatott mindent. Nem látod az összefüggést? Hisz ez egy rendszer! – mondta. – A növények hozzák létre az elektromosságot, és elektromos az unilon is. A hernyók megeszik ezeket a növényeket, és anyagcseretermékük az unilon. A kép remekül összeáll, csak azt nem tudom, mihez kezdjek ezzel az információval.
– Éhes vagyok – nyögte be Tubs.
– Én is – csatlakozott Helen. – És szegény Arman is csak állandóan aggodalmaskodik. Miért nem megyünk egyenesen át a farmerek tulajdonában levő féltekére?
- Egyetértek. Ott talán választ kapunk a kérdéseinkre.

7. FEJEZET

A földrengés: a rejtély kulcsa

Egy kisváros szélén álltak meg, A felhő odafent gyenge fényt adott. Hideg volt.
A hely hangulata Tubsban egy film emlékét idézte fel, mely egy alaszkai aranybányász-településen játszódott. Ott is pontosan ugyanilyen roskatag sorházak voltak a közöttük húzódó burkolatlan utakkal és lepusztult üzletekkel.
A városközpont felé siettek, egy kávézót keresve.
Úgy tűnt, errefelé nincsenek transzbuszok vagy földalatti vasút. Az emberek leginkább nagy sebességű golfkocsikhoz hasonlítható járgányokon közlekedtek. Sokan közülük prémsapkát viseltek.
Fritznek támadt egy ötlete. – Van nálad pénz? – nézett Armanra.
– Eegen. Nem túl sok, de kajára elég lesz.
– Nem kellene pénzt váltanunk? Fizethetünk azzal, ami nálad van?
– Igen. Ez egy új világ, nem jutott még rá idejük, hogy saját pénzt bocsássanak ki. A nyelvük is megegyezik a miénkkel, ők is a galinguát beszélik.
Néhány ember ellenszenvvel bámult Armanra. Amaz meg is jegyezte: – Nem hiszem, hogy a vörössapkások errefelé túl népszerűek volnának.
– El kéne fedni az egyenruhád, nem gondolod? – vetette föl Helen. – Fritz, add oda neki a dzsekidet!
– Meg fogok fagyni!
– Nem kell sokáig kibírnod. Úgy. A sapkádat is vedd le, Arman! – Helen szemügyre vette az eredményt. – Most már csak egy átlagos ember vagy, aki piros nadrágot visel.
Hamarosan megpillantottak egy ablakot, mely mögül különösen erős fény szűrődött ki. Benézve rajta asztalokat és székeket láttak, és étkező embereket. Bementek és leültek.
A pult mögött álló alak hozzájuk fordulva azt kérdezte: – Csak kávézni jöttek, vagy harapni is akarnak valamit?
– Igen, ennénk valamit - szólt Arman a nevükben is. – Mivel tud szolgálni?
– Pörkölttel vagy pörkölttel – vetette oda amaz félvállról.
– Igen, az jó lesz, köszönjük. Négy adagot kérnénk.
A férfi hozott négy tányért és hozzá négy kanalat. – Az tíz rongy lesz mondta, majd az ételt is odalökte eléjük.
– Micsoda?! – kiáltotta Arman felháborodva. - Azért jobb helyen négy bifszteket kapnék!
– De nem a Féregbolygón, testvér! Tíz rongy!

Arman kelletlenül bár, de kifizette a kért összeget, aztán enni kezdtek.
– Kíváncsi vagyok, mi van benne tűnődött Tubs.
– A zöld darabok nyilván növényi eredetűek – elemezte Fritz.
-.De miből van a hús? Nagyon zamatos.
– Hármat találhatsz! – mondta neki Fritz. – Tehát, gondolkodj, mi is van a növényeken kívül ezen a bolygón?
– Hernyók.
– Talált.
– Uff! – Helen undorodva tolta el magától a tányérját.
Egy szomszéd asztalnál ülő férfi feléjük fordult. – Ti újak vagytok itt - állapította meg.
Helen vetett rá egy pillantást. Nem volt biztos benne, hogy az idegen szakállat növesztett-e, avagy egyszerűen nem borotválkozott néhány napja. Fején jól kiszolgált kalap ült, és hiányzott egy metszőfoga.
– Igen, újak vagyunk – válaszolt Helen.
– Nem szóltak az ételről, mi, höhöh? – röhögött gúnyosan. – Nem is szoktak, höhöh.
– Maga hosszú ideje itt van már, ugye?
– Ja. Három éve. Az első hajórakomány balekkal érkeztem.
Fritz közbevágott. – Van még más is, amiről nem szóltak?
– Ja. Nem szóltak semmiről – mondta az röhögve. – Például a földrengésekről. Meg aztán azt sem tudjátok, hogy itt mindennek komoly ára van, például a visszautazásotoknak. Ó, a munkabérek, azok bezzeg alacsonyak! Száz rongy hetente, meg némi bonusz! Mikor, egy tál hernyópörkölt, mint láttátok, kettő és félbe kerül…
– Miféle földrengések? – szakította félbe Fritz. Abbahagyta az evést és mereven bámult az emberére.
– Hát, úgy havonta jönnek, a házak összedőlnek, meghal néhány ember. Van, amikor erősebbek, máskor nem. Csak egy transzbusz adhat igazi biztonságot, azokat semmi nem mozdítja ki a helyükből. A vezetők is azokban laknak.
– Tudják egyáltalán, hogy mi okozza a földrengéseket?
– Azt beszélik, hogy ezek elektromos jelenségek, de senki sem biztos ebben. Akármi is legyen, lerombol mindent, nekünk meg újra fel kell építenünk a házainkat...
Fritznek ennyi elég volt. Izgatottan dobbantott a lábával és azt suttogta: Ez az, ez az! – Arman döbbenten bámult rá.

– Ki vele, mi van! – szólt rá Helen.
– Rájöttem, miért van az elektromosság. Hát nem nyilvánvaló? A növények elektromossága az unilonon keresztül a bolygó belsejébe jut. Az elektromos energia elmozdítja helyükből a sziklákat és földrengést idéz elő. És ez mozgatja előre a bolygót.
– Nem értem – rázta a fejét Helen.
– Én sem – csatlakozott Tubs.
Fritz gondolkodott egy sort. – Megfigyelted már odahaza az öregek játékát, amint a parkban gyeptekéznek? Nos, a labdák, amiket használnak, kiegyensúlyozatlanok, egyik felük nehezebb, mint a másik. Ennek következtében nem egyenes vonalban, hanem valamilyen irányba elcsavarodva gurulnak.
– Na már most, ha egy bolygónak a középpontja hirtelen elmozdul, az kanyarodásra készteti, nemde? Tehát ezért mondtam, hogy a Féreg bolygót a földrengések hajtják előre anarchikus űrbéli pályáján.
– Követni ugyan tudtam, amit mondtál, csak azt nem tudom, mi jelentősége lehet ennek a felfedezésnek.
– Attól félek, én viszont tudom. Arman volt az. A hangja megváltozott, és amint Helen rápillantott, meglepve látta, hogy a kis pisztoly ismét ott volt az őr kezében.
– Álljatok föl és szép csendben kifelé innen! Most komolyan beszélek.
Fritz várakozón nézett Helenre.
– Nem blöfföl – felelte amaz.
A három gyerek megzavarodva felállt és kiment a helyiségből, Armannal a hátukban. A férfi, aki a földrengésekről mesélt nekik, értetlen arcot vágott, aztán inkább visszatért az evéshez.
Arman lemeneteltette őket az úton egy nagy kőépületig. Odabent felmutatott egy azonosítókártyaként szuperáló, négyzet alakú bilétát az íróasztala mögött ülő hivatalnoknak.
– Zárják egy cellába ezt a hármat itt! – mondta.
A hivatalnokot a biléta látványa alázatossá tette. – Igenis, uram! – pattant föl.
– Erre, uram!
Egy apró szobába kerültek, melynek csak egy rácsos ablaka, illetve az ajtón levő kémlelőnyílása engedett kilátást a külvilágra. Arman az ajtónyílásban állt, még mindig rájuk fogva a revolverét.

– Nem tehetek róla, de valósággal csodállak benneteket – mondta új, magabiztos hangon. – Állati rövid idő alatt kitaláltatok mindent. De azt már csak nem engedhetjük meg, hogy ezek a dolgok az egész galaxisban köztudottá váljanak, igaz?
– Nem, ezt tényleg nem engedheted - mondta Fritz tompán.
– Még arra is rájöttetek, hogy én a farmerek számára kémkedő titkos ügynök vagyok, mi?
Fritz bólintott.
Helent azonban sokkolta a hír. Hogy nem jöttem erre rá? Hiszen az Erőm...
– Tudtad, hogy nyugtalan voltam, nem?
– Igen, de én azt hittem, hogy csak a Féregbolygó látványa ijesztett meg. Ó, én bolond! – Bosszankodva a homlokához kapott.
– No, most aztán nyugodjatok le és próbáljatok meg elegáns vesztesként viselkedni – mondta Arman és bevágta maga után a cellaajtót.
– Elmondanád végre, mi az, amit te és Arman olyan jól értetek, de Tubs és én egyáltalán nem? – kérdezte Helen.
– Rendben. Akkor elmondom még egyszer – látott neki kelletlenül Fritz. – A bolygó összegyűjti a csillagok energiáját a növények révén. Az elektromosság továbbkerül az unilonba, azon keresztül pedig a bolygó tömegközéppontjába jut, ahol annak elmozdulását idézi elő, illetve ezáltal az egész bolygó helyzetváltoztatását is. Tudtam, hogy az unilonszálak szabályosságának nagy jelentősége van. Már azt is tudom, hogy mi. Az unilonhálózat egy agy. A Féregbolygó nem más, mint egy élőlény. Nem egy planéta, hanem egy óriási állat!
Helennek derengett már valami. Miért is ne? Hisz tud gondolkodni, irányítja a saját mozgását, a táplálékát a napenergia adja, ha károsodik, gyógyulni képes: feltételezem, ez a hernyók szerepe, azaz szimbiózisban élve a bolygóval, ők állítják helyre az agy sérült szekcióit, nem így gondolod?
– Igen, ez beleillik a képbe. A hernyók mozgását apró, felszín alatti rezgések által maga a bolygó kontrollálja. Igen.
Tubs itt közbevágott: – Jó, jó, ez mind nagyon szépen hangzik, de – megigazította Globot a vállán –, de mi Arman szerepe az ügyben?
– Biztos vagyok afelől, hogy az igazságra már a farmerek is rájöttek. Gondolkodj, miként áll össze a kép? A bolygó jelenlegi állapotában nem jut elég csillagfényhez, mellyel hatalmas sziklatömegét mozgatni tudná. Sürgősen energiára van szüksége, amelyet csak egy nap közelségében

kaphat meg. Valószínűleg most is éppen erre törekszik. Feltételezhetően a legközelebbit választja majd. Mikor belép a kiválasztott naprendszerbe, a többi bolygót kilöki a pályájáról, márpedig, ha egy bolygó csak úgy letér a pályájáról, ott emberi életnek nyoma sem marad. Elolvadnak sarkain a jéghegyek, felég a gabona és így tovább, és így tovább.
– Márpedig amint erről a kormány tudomást szerez, a Féregbolygó megsemmisítésére törekszik majd. Hiszen az emberi élet elsődleges fontosságú kell hogy legyen számukra, így hát a farmerek igyekeznek megőrizni a titkot, hogy annyi unilont termelhessenek, amennyit csak tudnak, mielőtt az igazság kitudódik. Arman egy kém, akit azért küldtek a nyakunkra, hogy eltegyen minket az útból, ha minderre rájönnénk. Majd keserűen hozzátette: – A kezére játszottunk.
– Maradt valami, amit még tehetünk? – kérdezte beletörődően Tubs.
Először is: ki kell jutnunk innen.
És azután?
Beszélnünk kell a bolygóval.

8. FEJEZET

A függöny lehull

A távolból morajlás hallatszott, olyan, mint a mennydörgés vagy az autópályán végigdübörgő teherautók zaja. Fritz felnézett, és a többiek rémülten követték a tekintetét. A mennyezetről gyengécske zsinóron lelógó lámpa ide-oda kezdett lengedezni. Amint felpillantottak, a vakolat a szemük láttára megrepedt.
– Mindenki az ágy alá! – ordított rájuk Fritz.
Behasaltak a fal mellett álló egyetlen vaságy alá. A morajlás mind közelebbinek tűnt.
– Földrengés! – Tubs levegő után kapkodott és Globért nyúlt.
A padló egyes részei emelkedni, más részei süllyedni kezdtek. A vakolat és a kő darabokban hullott az ágyra és a padlóra körülöttük. Fülsüketítő volt a zaj. Az épületből mindenünnen sikoltozás és egy kiabáló ember hangja

hallatszott. Helen rémületében a fülére tapasztotta a kezét és szorosan becsukta a szemét.
Úgy tűnt, a rombolás immár egy örökkévalóságig tart. Aztán hirtelen mégiscsak csend lett. Helen kinyitotta a szemét.
– Mindnyájan jól vagytok? – suttogta reszketve.
– Megvagyunk – felelt Tubs.
– Az ám! – kiáltott Fritz. – Nézzétek csak! – mutatott előre.
Helen arra nézett, amerre Fritz ujja mutatott, és az utcát látta maga előtt. A cella falán hatalmas lyuk tátongott. Négykézláb előmásztak az ágy alól, a kőtörmeléken keresztül a nyíláshoz kúsztak és szabadok voltak. Egy pillanatig meg kellett állniuk, hogy tájékozódjanak, aztán anélkül, hogy egy szót váltottak volna, elkezdtek rohanni végig az úton, ki a városból.
Annyi látszott, hogy nem lehetett túl nagy a földrengés. A faépületek javarésze összedőlt, ám a kőből vagy téglából tákolt házak, ha sérülten is, de álltak. Az ablakok egytől egyig betörtek, köztük a kávézó hatalmas üvegfala is. Nemrég e mögött fogyasztották hernyópörköltjüket.
Az általános zavarodottságban senki sem törődött velük. Az emberek a sérültekkel és a kár felmérésével voltak elfoglalva, valamint a roncsok között kutattak túlélők után. De mivel Arman első gondolata alighanem az lesz, hogy ellenőrizze a foglyait, nem volt vesztegetni való idejük. A falu utolsó épülete mellett húzódó, parlagon hagyott földterületen átvágva, visszajutottak a transzbuszhoz, és rögtön be is szálltak. Fritz egyenesen az irányítópanelhez lépett. Elhomályosult a kinti kép, mozgásban voltak.
Fritz ismét apró szökellésekkel vezette előre a járgányt. – Egy szép mezőnyire valót keresek azokból a fényérzékeny növényekből – morogta az orra alatt.
– Komolyan mondtad, hogy a bolygóval akarsz szót váltani? – kérdezte Helen.
– Igen – felelte kurtán. A vezetésre összpontosított.
– Mégis, milyen nyelven fogsz szólni hozzá?
– Morse-kóddal – vetette oda. – Á, ez éppen megteszi!
Megállította a transzbuszt és körülnézett. Egy réten parkoltak. Tőlük egy mérföldnyire egy kisebb hernyófalka legelészett komótosan. A felhők az égen gyenge, de egyenletes fényt adtak.
– Segítsetek felgöngyölni a szőnyeget! – utasította a többieket Fritz.
Tubs és Helen értetlenül, de nekiláttak felhajtani a zöld padlószőnyeg peremét. Miután felgöngyölítették, a bútorokat visszarakodták a csupasz,

áttetsző padlóra.
Fritz a lámpakapcsolónál állt. – Vágjunk bele! – adta ki a vezényszót. Felkapcsolta a lámpát egy pillanatra, majd rögtön le is oltotta; háromszor villantotta fel így a szobában a fényt.
Semmi sem történt.
Megismételte az iménti műveletet.
Még mindig semmi.
– Ha a bolygónak valóban van agya - magyarázta Fritz –, legalábbis én ebben reménykedtem, fel kellene ismernie egy ilyen általánosan alkalmazott jelzést. Bár az is meglehet, hogy noha a szoba fényei számunkra elég erősek, egy ekkora agy számára mégis felfoghatatlanok. – Csalódottnak tűnt.
– Egyáltalán, honnan fogod tudni, hogy vette az üzenetedet? – kérdezte Helen.
– Nézd! – kiáltotta Fritz figyelemre sem méltatva a kérdést. Az égre kapták a tekintetüket.
A felhőfény egymás után háromszor felvillant.
– Látod? Hát, mégis kapcsolatba tudunk lépni vele! – Fritz négyszer felkattintotta a lámpát a szobában, mire a felhő négy villanással válaszolt.
– Most pedig – szólt Fritz – ki kell dolgoznunk egy közös nyelvet.
– Meghagyom neked ezt az örömöt. Hulla fáradt vagyok – mondta neki Helen, leült az egyik székre, becsukta a szemét és már aludt is.
A Grigorian íróasztalán levő írógép kattogására ébredt. Vetett egy futó pillantást az órájára, és látta, hogy öt órát aludt. Tubs a sarokban hortyogott békésen.
Fritz az íróasztalnál ült és két ujjával pötyögött. A transzbusz fényei föl-le kapcsolódtak. Az írógép, az irattartó, a lámpakapcsoló és a kinti növények egyike között valóságos kábelrengeteg kígyózott.
– Mi az ördögöt csinálsz? – motyogta Helen álmoskásan.
Fritz fáradtnak, de vidámnak tűnt. Arca sápadt és beesett volt, tekintetéből mégis a lelkesedés ereje sugárzott. Arra programoztam a számítógépet mutatott az irattartóra –, hogy amit gépelek, azt fordítsa le fényvillanásokra. Ha pedig a bolygó akar szólni *hozzám,* a felhőt villogtatja. A növény levele odakinn veszi a fényvillanások jelzését, feldolgozza, továbbítja a komputernek, a számítógép pedig kinyomtatja a szavakat ide, a papírra.
– És mire jutottál?
– A bolygó haldoklik, meg kell, hogy mentsük.

Erre már Tubs is felébredt.
– Hallgassatok ide, mindketten! szólt hozzájuk Fritz. – Igazam volt, amikor azt állítottam, hogy a bolygó egy napot keres a maga számára. Éhezik ugyanis, erőtartalékainak végére jutott. De amikor a farmerek megérkeztek, és a hernyókat az unilon egyenes vonalban való szövésére kényszerítették, az drogként hatott a bolygóra. Kiütötte, agya kikapcsolt. Amint azonban ki-be kezdtem kapcsolgatni a fényeket, az olyan hatással volt rá, mint az ébresztőóra csörgése. Felébresztettem vele a bolygót. Értesítenünk kell erről a kormányt.
– De hiszen azt mondtad, hogy a kormány fel akarja majd robbantani őt! hívta fel rá a figyelmét Tubs.
– Alkut kötöttem vele – mesélte Fritz. – Ő engedi, hogy a farmerek megművelhessék felszínének egy részét, és korlátozott mennyiségben unilont is termelhessenek. Cserébe megígértem neki, hogy a Galaktikus Birodalom kormánya keres majd számára egy naprendszert, melynek nincs emberek által lakott tagja.
– Így a kecske is jóllakik és a káposzta is megmarad. Sőt, egy ilyen alku az uhilongyártók számára is kedvező volna, hiszen így továbbra is szükség lenne a mesterségesen előállított unilonra, nem volna elég, amennyi a Féregbolygóról érkezik. Mert hát végül is az unilon rengeteg célra felhasználható: ruhákhoz, gépekhez és a többi, így is lesz elég hasznuk.
– Hát ez óriási! – lelkendezett Helen.
– Csak attól félek, túl késő – mondta Tubs. – Nézzetek oda!
A mezőn keresztül, tőlük két-három mérföldnyire villanyautók sora törtetett előre, feléjük. Az egyik járgányból éles villanással egy fénynyaláb vágódott ki, és felperzselte a füvet félúton a transzbusz és a támadók között.
– A farmerek! Ránk támadtak! – kiáltotta Fritz.
– A transzbusz! Indítsd be gyorsan! - kiabált Tubs.
– Nem lehet. Minthogy átprogramoztam a komputert. Az idők végezetéig eltartana, hogy újra használhatóvá tegyem.
Az írógép kattogott fel. Kétségbeesésükben köréje sereglettek, hogy lássák, mi az üzenet.
MI VOLT EZ
Fritz gondolkodott egy másodpercig, majd beírta: *megtámadtak*
– Az írásjelek használatáig még nem fejlesztettük a kommunikációt – szabadkozott Fritz.
KI TÁMAD *unilonfarmerek*

FEL TUDJÁTOK VENNI ELLENÜK A HARCOT nem
Az írógép elhallgatott. A villanyautókból ismét lövéseket adtak le rájuk, és a becsapódás ezúttal már vészesen közel volt.
– Jé, mit csinálnak a .hernyók? - csodálkozott el Tubs.
A többiek is felfigyeltek. Az egy pillanattal előbb még békességben kérődző hernyófalka mozgásba lendült. Az óriási férgek egy percig látszólagos zavarodottságban vánszorogtak fel-alá. Azután úgy tűnt, mintha sorba rendeződnének.
Lassan megindultak a farmerek felé.
Amazok lövései most már a hernyókra irányultak. Noha érte őket néhány találat, mégis, mintha tudomást sem vettek volna róla.
Néhány villanyautó lefékezett, majd a többi is követte a példájukat.
Az élen haladó hernyó ekkor elérte az egyik autót. A gyerekek a távolból is tisztán látták, amint szélesre tatja hatalmas száját. Lenyelte az autót, és továbbkúszott.
A villanyautók maradéka visszafordult és hanyatt-homlok elmenekült.
– Tyű, a mindenit! – ámuldozott Fritz. És ebben a pillanatban egy másik transzbusz jelent meg mellettük. Grigorian lépett ki belőle. Helen odaszaladt hozzá és a nyakába ugrott.
– Hála Istennek, hogy itt vagy – mondta. Elsírta magát.
– Ugyan-ugyan – nyugtatgatta Grigorian. – Jó sok időbe telt, míg megtaláltalak titeket. Mi a csuda volt veletek?
Újra a vörösszőnyeges szobában voltak, az ismerős festmények között. Miután ettek, megfürödtek, jól kialudtak magukat és ismét ettek, végre teljesen felfrissültek. Helen mostanra teljesen túltette magát a hernyópörkölt emlékén.
Swen Harliss beszélt: – A farmerek és az unilonkészítők elfogadták a kompromisszumot, amelyet Fritz ajánlott számukra. Boldog vagyok, hogy ezt közölhetem. A tudósok egy csoportja azóta kidolgozott egy olajozottabban működő kommunikációs rendszert, és pillanatnyilag is kapcsolatban állnak a bolygóval. Azt remélik, sokat tanulhatnak majd tőle.
. – Időközben csillagászaink is tették a dolgukat, s találtak egy megfelelő napot a Féregbolygó számára. – Egy csillagtérképre mutatott. – Itt van, ni, a Parmic szektorban. Anélkül érhető el, hogy a Féreg közel kerülne bármely másik naprendszerhez. Ennek az általunk választottnak két bolygója van, de egyikük sem rendelkezik légkörrel, így tehát élet sincs rajtuk. Remekül helytálltatok, teljesítettétek a feladatotokat. Most mit szeretnétek csinálni?

Egymásra néztek, majd Grigorianra. Tubs szólalt meg mindannyiuk nevében.
– Hazamehetünk? – kérdezte.
Kora reggel értek vissza a farmra, ahol Mrs. Rhys már előkészítette számukra a lucullusi reggelit.
Amint a konyha családias visszavonultságában ültek, az elmúlt napok eseményeinek emlékei egy távoli álom tűnő foszlányainak látszottak csupán. Tubs gyakran föl is nyúlkált a vállához, hogy megcirógassa Globot, csak hogy újra biztos legyen benne: ami történt, tényleg megtörtént.

– Természetesen az Erő továbbra is a birtokotokban marad – mondta Grigorian, miközben megtöltötte pipáját. Most már elég tapasztaltak vagytok, hogy egyedül is tudjátok használni a képességeiteket. – Szünetet tartott, csendben elpöfékelt egy darabig. – Sőt, szerintem már a múlt héten felnőttetek hozzájuk.
– Fritz, fontos, hogy kellően taktikusan állj hozzá a szellemi játékokhoz! Ha megversz mindenkit, fejedbe szállhat a dicsőség, túlontúl lekezelővé válhatsz. Márpedig senki sem szeret egy fölényeskedő észkombájnt. Úgyhogy, azt tanácsolom, időről időre veszíts néha, mert különben az emberek gyanakodni kezdenek.
– Helen, mostanra már megtanulhattad, hogyan ismerd fel, mi zajlik le egy másik ember agyában. Nem mindig örömteli ez a képesség. Látni fogod, hogy szinte minden ember tud aljas lenni. Meg kell tanulnod elnézőnek lenni e gyengéikkel szemben.
– Tubs, nem tudom, mihez fogsz kezdeni Globbal. Nem hiszem, hogy megengedik magaddal vinni az iskolába. Akkor is boldog lesz ő, ha láthat téged minden este, nem kell feltétlenül vele töltened az egész napodat. Tedd egy polcra a hálószobádban, és ha kérdezik, mondd azt, hogy szobadísz.
Mindhárman komolyan bólintottak. Szokatlanul hosszú beszéd volt ez Grigorian nagybácsitól.
– Nos – mondta, és arcán az ünnepélyes ábrázatot felváltotta a jól ismert pajkos vigyor –, mit szeretnétek ma csinálni?
– Mi volna, ha vennénk néhány leckét a traktoron? – vetette föl Fritz.
Valamilyen okból Grigorian ezt rendkívül mulatságosnak találta. Csak nevetett és nevetett – míg ki nem aludt a pipája.
G & G Kft. Felelős vezető: dr. Gárván János ügyvezető igazgató

...Hirtelen valami furcsa érzés kezdett el motoszkálni az agyában. Ez a furcsa érzés ahhoz a felirathoz kapcsolódott, amely a Mr. Wheeler garázsában talált kis papírfecnin volt olvasható. Ismét visszament a komódhoz és kivette a fiókból a nyomozati anyagot. Figyelmesen elolvasta a bankbetéti igazolóblankettán található feliratot: *National Westmirtster Bank,*
25 Purley Street, Hinchley. Már látta ezt a nevet valahol. De hol? Törte a fejét, egyre csak ez a név motoszkált benne.
Egy bank neve – de mi dolga lett volna neki valaha is
bankokkal? És ekkor végre beugrott a megoldás...

KEN FOLLETT

regényében a pénz játssza a főszerepet. Megtudhatjuk, hogy a legegyszerűbb pénzszerzési lehetőség ügyfélnek álcázva figyelni, mikor nyílik esély a bankrablásra. De mint mindig,

A FÜGGÖNY LEHULL,

és a rosszfiúk lebuknak. Ken Follett legújabb bestsellere is ugyanolyan letehetetlen, mint a többi világszerte sikert aratott remekműve.